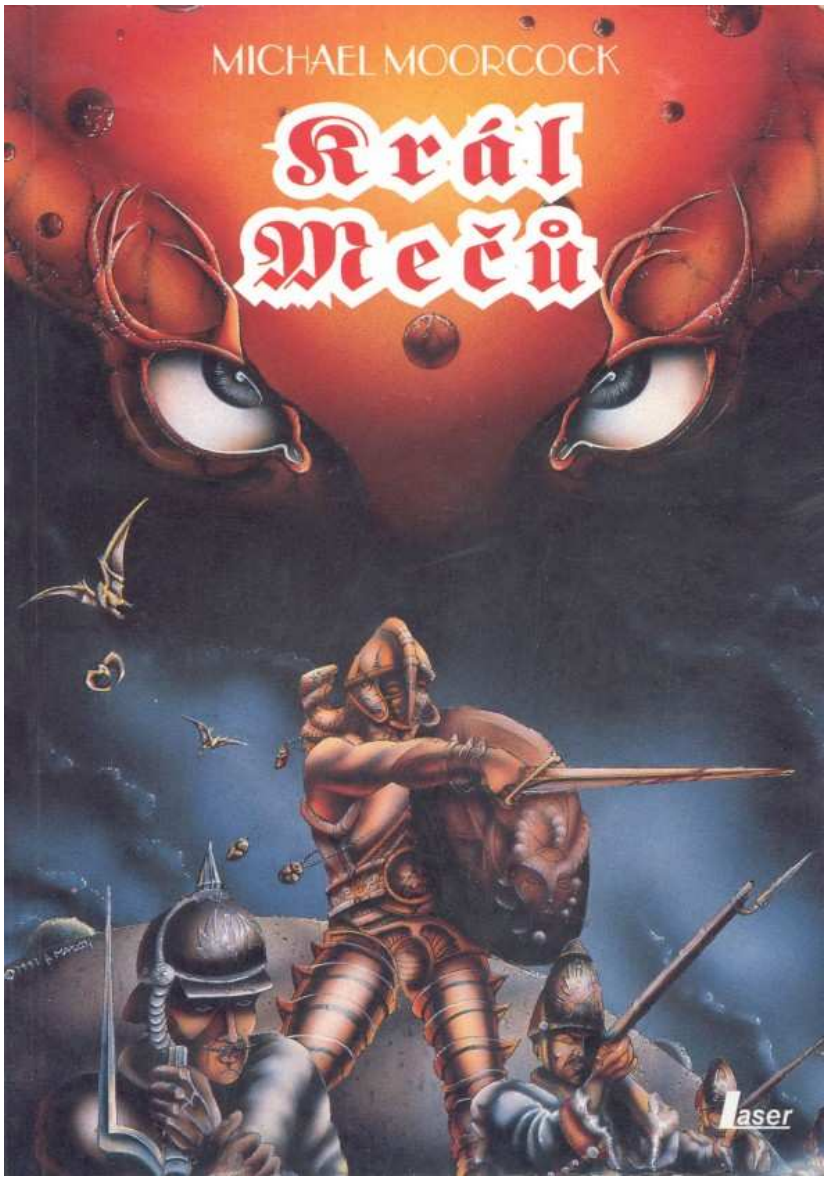

MICHAEL MOORCOCK
Král Mečů
Laser

Název originálu: **THE KING OF THE SWORDS**

Ilustrace na obálce: **Juraj Maxon**

Grafická úprava obálky: **Jiří Světlík**

Překlad: **Stanislav Plašil**

Redakce: **Magda Novotná, Helena Šebestová**

Copyright ©1971 by M. Moorcock
All Rights Reserved
Copyright ©1993 for the Czech translation by S. Plašil
Copyright ©1993 for Cover by J. Maxon
Copyright ©1994 for the Czech edition by *LASER*

ISBN 80-85601-68-0

ÚVOD

Byly to časy oceánů světla a časy divokých bestií z bronzu, létajících prostorem měst, která se vznášela přímo pod klenbou nebe. Stáda divokého dobytka, mohutnějšího než hrady, plnila

bučením rozlehlé pastviny; mladá a halasivá stvoření navštěvovala ponuře se valící vody řek. Byla to doba bohů, jejichž neustálou přítomnost bylo možno vysledovat ve všem, co ve všehomíru existovalo; doba obrů procházejících vodou, doba nerozumných trpaslíků a stvoření zbavených tvarů, které bylo možno přivolat neopatrnou nebo horečnatou myšlenkou a jež neodešla, aniž by způsobila utrpení nebo pokud jim nebyla složena krutá oběť. Byla to doba magie, zjevení a nestálé přírody, doba událostí zdánlivě nemožných paradoxů, které mohly přivést k šílenství; přání, jež se poslušně vyplňovala a přání, jež se stávala opakem; doba nočních můr, které se náhle stávaly skutečností.

Byla to doba zajímavá a temná. Doba vlády Mečů. Byly to časy, kdy Vadhaghové a Nhadraghové, věční nepřátelé, vymírali. Čas, kdy se na světě objevil Člověk, otrok strachu. Nebyl si vědom toho, že většina utrpení a bolestí, které jej obklopovaly, nebyla výsledkem ničeho jiného než toho, že sám započal svou existenci. Byla to jedna z mnoha ironií osudu s člověkem svázaných s tím, kdo sám svou rasu nazýval „Mabdeni“.

Mabdeni žili krátce, ale hojně se množili. Během několika století se jim povedlo získat převahu na západním kontinentu, kde začala jejich evoluce. Před většími výpravami proti územím obydleným Vadhaghy a Nhadraghy je zadržovaly předsudky. Trvalo to několik století, ale nakonec se osmělili. Nesetkali se s odporem, ale začali závidět starším rasám, jejich početné komplexy se ztělesnily v podobě závisti a násilí.

Vadhaghové a Nhadraghové nebyli připraveni na takový vývoj věcí.

Ovládali milion – snad více – let celou planetu a ta se teď začala měnit. O existenci Mabdenů věděli, ale nepozorovali

mezi nimi a ostatními divokými zvířaty větší rozdíl. Obě rasy nezapomněly na vzájemnou nenávist, ale jejich představitelé trávili současně mnoho času tvorbou uměleckých děl, abstraktními úvahami a podobnými činnostmi. Byli zkušení, nepřipouštěli si, že by se mohlo cokoli změnit. Hlavně z tohoto důvodu ignorovali znamení předpovídající soumrak jejich epochy.

Mezi oběma věčnými rivaly se už konflikty nevyskytovaly, poslední bitvu svedli před mnoha staletími, avšak i nadále mezi sebou neudržovali kontakty.

Vadhaghové obývali se svými rodinami hrady odříznuté od světa na kontinentu, který nazývali Bro-an-Vadhagh. Neměli mezi sebou spojení a chuť k cestování je přešla už velmi dávno. Nhadraghové žili ve městech postavených na ostrovech uprostřed moří, severozápadně od Bro-an-Vadhagh. I oni žili v osamění a nezajímalo je ani nejbližší příbuzenstvo. Obě rasy se považovaly za neporazitelné. Obě se mýlily.

Člověk, jehož epocha právě začínala, se rozmnožoval jako nákaza a tak se šířil světem. Tato nákaza ničila staré časy, kdekoliv se s nimi setkala. Člověk s sebou přinášel nejen smrt, ale současně i strach. Jeho hlavní starostí bylo, aby po předchůdcích nezůstalo nic kromě ruin a kostí. Aniž si to uvědomoval, byl psychickým hybridem a to nedokázali přes všechnu svou moudrost pochopit ani Velcí Dávní Bohové.

Tak Velcí Staří Bohové poprvé poznali, co to znamená Strach.

Člověk, otrok strachu, arogantní ve své nevšímavosti, pokračoval v ničivém pochodu. Byl slepý k výsledkům pustošení, způsobeného jeho malichernými ambicemi. Současně, vzhledem k tomu, že jeho smysly byly omezené, neměl ani ponětí o existenci mnoha rozměrů vesmíru, z nichž

každý byl nějakým způsobem svázaný s ostatními. Člověk nebyl jako Vadhaghové a Nhadraghové, kteří ovládli umění pohybu mezi rozměry pomocí síly vůle, poznali pět Plánů a současně pochopili přirozenost mnoha jiných rozměrů, v nichž Země existovala – pochopili jejich význam.

Proto se zdálo být velmi nespravedlivé, že tak šlechetné rasy mají ze světa zmizet kvůli bytostem, jež se i nadále příliš nelišily od zvířat. Bylo to, jako by už supové rozbili svůj tábor u těla mladého básníka, který stále ještě při vědomí mohl pouze pozorovat, jak jej ptáci pomalu připravují o zázračný život. A nikdy se nedozví a nepochopí, co zničili.

„Kdyby znali hodnotu toho, co rabují, kdyby dokázali pochopit, co zabíjejí," říká starý Vadhagh v románu 'Jediný květ podzimu', „pak bych netrpěl."

Byla to nespravedlnost.

Tím, že stvořil člověka, Vesmír zradil staré rasy.

Ale byla to nespravedlnost obvyklá a logická. Kdokoliv může milovat a oceňovat Vesmír, ale ten nemiluje ani neodsuzuje nikoho. Vesmír nedělá rozdílu mezi mnohostí stvoření a objektů, z nichž je složen. Všichni jsou si rovni. Nikdo není zvýhodněný. Vesmír, vybavený pouze hmotou a schopností tvořit, tvoří neustále; trochu toho, trochu onoho. Nekontroluje, co stvořil a sám nemůže být kontrolován svými výtvory (i když někteří soudí jinak). Ti, kteří proklínají vesmír, odhodlávají se k něčemu, co i tak zůstane nezasažitelné. Ti, kteří zatínají pěsti, míří jimi ke slepým hvězdám.

Ale neznamená to, že neexistují ti, kteří se pokoušejí bojovat a dosáhnout nedosažitelného.

Takové bytosti se najdou vždy, občas jsou obdarovány nadprůměrnou inteligencí a nemohou se smířit s nezúčastněnou bezduchostí Vesmíru.

Kníže Corum Jhaelen Irsei byl takovou bytostí. Byl zřejmě poslední z rady Vadhaghů, známý rovněž jako Kníže v Šarlatovém Plášti.

Tato kronika vypráví právě o něm.

Už víme, jak mabdenští stoupenci hraběte Glandytha-a-Krae (kteří se nazývali Denledhyssii – nebo Vrahy) vyvraždili knížeti Corumovi jeho příbuzné a nejbližší rody a tak se Kníže v Šarlatovém rouchu naučil nenávidět, zabíjet a toužit po pomstě. Slyšeli jsme, jak Glandyth mučil Coruma, uťal mu ruku a vypíchl oko a jak byl Corum zachráněn obrem Laahem a odvezen na hrad markraběnky Rhaliny – hrad postavený na hoře obklopené mořem. Přestože Rhalina byla mabdenská žena (z rodu pocházejícího ze země Lywm-an-Esh), ona a Corum se do sebe zamilovali. Když Glandyth přesvědčil kmeny Ponyů, lesních barbarů, aby napadly markraběnčin hrad, dostalo se jim nadpřirozené pomoci. Tak se Corum s Rhalinou dostali do rukou čaroděje Shoola, jenž ovládal ostrov zvaný Svi-an-Fanla-Brool – Dům Přejedeného Boha. Tak měl Corum možnost setkat se s velice zvláštními a morbidními silami světa. Shool s ním mluvil o snech i realitě. („Vidím, že začínáš uvažovat v mabdenských rozměrech," řekl Corumovi. „Je to pro tebe asi jediné dobré východisko, chceš-li žít v tomto mabdenském snu." – „Je to snad sen?" ptá se Corum. – „V jistém smyslu ano. Je však velice reálný. Je to něco, o čem můžeš říci, že je snem Boha. Můžeš také říci, že je to sen, kterému Bůh dovolil, aby se stal skutečností. Mám samozřejmě na mysli Knížete mečů, který řídí pět Plánů.")

Shool měl Rhalinu jako rukojmí a donutil uzavřít Coruma obchod. Dal mu dva dary – ruku Kwlla a oko Rhynna – aby mu nahradil jeho vlastní chybějící orgány. Tyto drahocenné a

odcizené věci byly majetkem dvou bratří-bohů, kteří jsou, od té doby, co záhadně zmizeli, známi jako Ztracení bohové.

Poté řekl Shool Corumovi, co musí udělat, aby Rhalinu zachránil.

Corum musí jít do říše Knížete Mečů – Ariocha – Boha Chaosu, který vládne nad pěti Plány od té doby, co je vyrval z rukou Arkyna – Boha Zákona. Tam musí Corum najít srdce Knížete mečů, které je uloženo ve věži jeho hradu, a které Shoolovi umožní dát hmotě na Zemi tvar a tak získat moc (bez ní by Bůh Chaosu nemohl vládnout smrtelníkům).

S malou nadějí se Corum vydal v člunu do království Ariocha, ale téměř u cíle jeho loď ztroskotala, když ji těsně minul veliký obr. V zemi podivného národa Raghad-da-Kheta zjistil, že Oko je schopné nahlédnout i do hrozného podsvětí, a že Ruka může přimět strašné bytosti tohoto světa, aby jí sloužily. Zjistil také, že ruka vycítí nebezpečí a nelítostně vraždí, dokonce i tehdy, když Corum vraždit nechce. Uvědomil si, že tím, že přijal Shoolovy dary, převzal i logiku jeho světa a nyní před ní nemůže uniknout.

Během těchto dobrodružství poznal Corum odvěký svár mezi Zákonem a Chaosem. Podivný cestovatel ze země Lywm-an-Esh ho poučil. „Jsi řízen vůlí Bohů Chaosu, oni tebou vládnou a Arioch je jedním z nich. Před dávnými dobami vedly síly Zákona válku se silami Chaosu. Síly Chaosu vyhrály a ovládly patnáct Plánů a jak tomu rozumím, i daleko více. Někteří říkají, že Zákon byl zcela zničen a všichni jeho Bohové zmizeli. Říkají, že Vesmírná Rovnováha byla posunuta příliš jedním směrem, a proto je na Zemi tolik svévole. Říkají, že svět byl kdysi kulatý a nikoli placatý jako talíř…“

„Některé vadhaghské pověsti říkají, že kulatý skutečně byl,“ odpověděl Corum.

„O ano, vždyť Vadhaghové zde byli již dávno před tím, než byl

Zákon vypovězen. A také proto Vládci mečů tolik nenávidí staré rasy. Ony nejsou jejich výtvory. Velcí Bohové však nemohou přímo zasahovat do smrtelných záležitostí, proto tak činí mabdenskýma rukama…“ – “Je to pravda?“ zeptal se Corum. Hanafax pokrčil rameny. „Taková je pravda…“

Později, v Ohnivé zemi, kde žije slepá královna Ooresé, viděl Corum záhadnou postavu, která zmizela téměř okamžitě jakmile rukou Kwlla zabil Hanafaxe (ruka věděla, že ho Hanafax zradí). Corum se dozvěděl, že Arioch je Rytíř Mečů, Xiombarg je Královna Mečů, která vládne nad další částí pěti Plánů, zatímco nejmocnějším panovníkem Mečů, který vládne poslednímu z pěti Plánů, je Mabelode – Král Mečů. Corum se dozvěděl, že všechna srdce Vládců Mečů byla uložena tak, aby jich dokonce ani oni sami nemohli dosáhnout. Ale po dalších dobrodružstvích v Ariochově hradu nakonec uspěl a našel srdce Rytíře mečů, které, aby si zachránil život, zničil. Tím zbavil Ariocha moci a umožnil Arkynovi vrátit se na svůj starý hrad. Corum však vyslechl kletbu Vládců Mečů, a zničením Ariochova srdce předurčil svůj vlastní osud. Hlas mu řekl: „Ani Zákon, ani Chaos nemohou ovládat osudy smrtelných plánů. Musí zde být rovnováha.“ Ale Corumovi se zdálo, že zde nebyla žádná rovnováha, když vládl Chaos. „Rovnováha se někdy posune,“ odpověděl hlas. „Musí se to uvést do pořádku. A v tom je síla smrtelníků, v nápravě rovnováhy. Už jsi začal. Nyní musíš pokračovat až do samého konce. Možná v půli cesty zahyneš, ale někdo jiný tě bude následovat.“

Corum vykřikl: „Já tohle nechci. Já nemohu unést takové břímě.“

Hlas odpověděl: „MUSÍŠ!“

Po svém návratu Corum zjistil, že Shoolova moc pominula a Rhalina je svobodná.

Vrátili se na nádherný hrad na Moidelské hoře a věděli, že již nikdy více nebude nikdo rozhodovat o jejich vlastních osudech…

Ale to netušil, co bude následovat. Nějaký čas žil šťastně s Rhalinou, ale neustále ho pronásledovala myšlenka na Glandythovu smrt.

Jednoho dne při projížďce na pobřeží uviděli Toulavého boha, obra, který procházel moři s obrovskou sítí a lovil.

Po návratu na hrad je zanedlouho překvapil návštěvník, cizinec, Jhary-a-Conel, který se k nim dostal právě prostřednictvím Obra, v jeho síti. Při rozmluvě u ohně jim vysvětlil, že Coruma poznává jako svého přítele, a to i přesto, že si Corum na něj vůbec nepamatuje. Jhary jim vyprávěl o svém putování časem a prostorem, všemi Plány, o tom, že je téměř vždy průvodcem a společníkem hrdinů. Když se ho Corum ptal na Glandytha, Jhary si vzpomněl, že o něm slyšel, že sbírá velkou armádu barbarů a chce zničit, co může. A také slyšel, že má mocné spojence.

Corum by rád znal plány krále Lyra a tím i jeho poddaného Glandytha, a tak Jhary poslal svého přítele, okřídleného kocoura, do sídla krále Lyra. Kocour zjistil, že král Lyr získá pomoc od královny Xiombarg, jedné z bohů Chaosu.

Po kocourkově návratu se Corum, Jhary a Rhalina vypravili varovat krále města Lywn-an-Esh, proti kterému má být veden hlavní útok barbarů.

Tam se ve svatyni setkají s bohem Zákona Arkynem, který jim poradí, kde najít pomoc, ale bohužel, národ, který jim může pomoci, žije v Plánu královny Xiombarg. Corum s přáteli se

vyděsil, ale Arkyn jim řekl, že v tom Plánu je jediné místo, které ještě není pod vlivem Xiombarg – Město v Pyramidě, a jeho obyvatelé že jim pomohou.

Pak je přemístí do Plánu Xiombarg.

Tam, po mnoha nebezpečných příhodách, se dokonce setkali s Xiombarg osobně. A v poslední chvíli je zachránila vzdušná loď z Města v Pyramidě.

Tam se dozvěděli, že Město v Pyramidě je obývané Vadhaghy a že by jeho obyvatelé rádi pomohli v boji proti Chaosu, ale aby se mohli vrátit Zdí mezi Plány, potřebují látku, která v tomto Plánu není.

Po vzájemné poradě se všichni domluvili, že vyšlou jednu loď s Corumem, Jharym a Rhalinou pro onen nerost. Kníže s přáteli se vrátil do svého Plánu, kde z hrůzou sledoval postup barbarů. Nebeskou lodí doletěli do hlavního města Halwygu, které pomáhali bránit.

Při shánění minerálu pro Město v Pyramidě jim pomohl bůh Arkyn.

Během rozhodující bitvy o město Halwyg se v poslední chvíli objevilo Město v Pyramidě a k překvapení všech s ním i Xiombarg, která ve vzteku a zuřivosti porušila Vesmírnou Rovnováhu. Tím se ale Xiombarg zbavila vlády nad svými Plány a byla zničena.

Jenom bůh Arkyn zůstal na obloze, obklopený bílou září, s bílým mečem v ruce.

„HOTOVO!“ řekl mohutným hlasem a zdálo se, že světlo prochází celým světem.

„HOTOVO!“

Corum zavolal na boha Arkyna: „Ty jsi věděl, že hněv královny Xiombarg bude tak velký, že vstoupí do tohoto Plánu a nezastaví ji ani strach z vesmírné Spravedlnosti?“

„DOUFAL JSEM. JENOM JSEM DOUFAL.“

„Pak ale to, oč jsi mne žádal, abych udělal, byla jen moje věc?“

„ANO.“

Corum si vzpomněl na všechny útrapy, které prožil, na všechny bitvy, které vybojoval. Viděl před sebou tisíc podob prince Gaynora.

„Měl bych nenávidět všechny bohy,“ řekl.

„MĚL BYS NA TO PRÁVO. AVŠAK MY MUSÍME VYUŽÍVAT SMRTELNÍKŮ, KDYŽ SAMI DÍLO DOKONČIT NEMŮŽEME.“

A potom bůh Arkyn také zmizel a jediné, co na obloze zůstalo, byla kroužící nebeská loď z Gwläs-cor-Gwrysu, která vysílala dolů neviditelnou smrt na ječící a vyděšené barbary, kteří ještě byli na ulicích i na hradbách Halwygu.

Barbaři byli nakonec za pomoci zbraní z Města z Pyramidy poraženi, ale Glandyth opět zmizel.

Přísahal však, že jednou najde spojence dostatečné silného, aby mu pomohl zničit Coruma a všechno, co je Corumovi drahé.

Věřil, že teď už ví, kdo jím bude.

Věřil, že ví.

Tak končí druhá kniha o Corumovi.

Kniha Coruma

KNIHA PRVNÍ

ve které Kníže Corum vidí, jak se mír mění v běsnění.

KAPITOLA I

Přízrak na kopci

Nebylo tomu dávno, kdy množství lidí zemřelo a mnoho jiných se se smrtí již smířilo. Ale nyní byl palác krále Onalda opraven, znovu natřen a ozdoben květinami. Z hradeb se opět staly balkony a podloubí. Ale král Onald z Lywm-an-Esh již neviděl, jak jeho poničené město Halwyg-nan-Vake znovu rozkvétá, neboť i on padl při jeho obraně. Jeho matka vládne zemi, dokud králův syn nedovrší věk dospělosti. V některých částech Květinového města doposud stojí lešení, neboť král Lyr-a-Brode se svými barbary způsobil rozsáhlé škody. Tesaly se a vztyčovaly nové sochy, stavěly nové vodotrysky a už teď bylo zřejmé, že se tiché Halwyg-nan-Vake oděje do ještě velkolepějšího hávu než předtím. A stejně tak tomu bylo po celé zemi Lywm-an-Esh.

Obdobné změny se děly za mořem, v Bro-an-Vadhagh. Mabdeni byli zahnáni zpět do krajiny, odkud původně pocházeli, na divoký kontinent Bro-an-Mabden, ležící daleko na severovýchodě. Jejich strach před mocí Vadhaghů byl opět veliký.

V provoněné zemi vlídných kopců a hlubokých, pohostinných lesů, mírných řek a schoulených údolí, v té krásné

zemi Bro-an-Vadhagh zůstaly trosky ponurého Kalenwyru – trosky, jimž se lidé vyhýbali, ale které si pamatovali.

A nedaleko pobřeží, na ostrovech Nhadraghů, smělo těch pár, kteří přežili mabdenské vraždění – bázlivá, degenerovaná stvoření – opět v klidu žít své vlastní životy. Snad tito ubozí Nhadraghové budou rodit a vychovávat děti, které si uvědomí vlastní důstojnost a jejich rasa bude znovu vzkvétat tak, jak tomu bylo před dávnými a dávnými věky.

Mír opět ovládl svět. Lidé, kteří se sem vrátili v kouzelném Gwläs-cor-Gwrys, Městě v Pyramidě, se dali do práce, aby obnovili zpustošené hrady a panství Vadhaghů. Opustili své zvláštní kovové město a vrátili se k tradičnímu způsobu života svých vadhaghských předků. V současnosti bylo Gvläs-cor-Gwrys téměř opuštěno. Stálo mezi borovicemi a smrky odlehlého lesa, nepříliš vzdáleno od jedné rozbořené mabdenské pevnosti.

Zdálo se, že pro Mabdeny z Lywm-an-Esh i pro Vadhaghy, kteří tuto zemi spasili, nadchází nový, báječný věk smíru. Lidé zapomněli na hrozbu Chaosu. Zákon nyní panoval ve dvou ze tří nadpozemských říší – v deseti z patnácti Plánů. Takže – byl Zákon skutečně silnější?

Královna Crief, regentka panující nad Lywm-an-Esh, si to myslela a v této víře utvrzovala i svého vnuka, krále Analta, a malý král v této víře utvrzoval své poddané. Princ Surette Hasdun Nury, dřívější velitel Gvläs-cor-Gwrys, tomu věřil téměř beze zbytku. Zbytek Vadhaghů o tom nepochyboval.

Existoval mezi nimi však jeden, který si nebyl tak jistý. Nebyl jako ostatní z jeho lidu, ačkoli i on měl vysokou, souměrnou postavu a růžovou kůži se zlatavými skvrnami. I on měl protáhlou hlavu se světlými vlasy a očima tvarem připomínajícími mandle, jejichž zřítelnice byla žlutá a duhovka

purpurová. Ale na místě pravého oka bylo něco, co vypadalo jako drahými kameny posázené oko mouchy, a místo levé ruky cosi jako šestiprstá železná rukavice. I ta byla pokryta temnými drahokamy. Přes záda měl přehozený šarlatový plášť. Byl to Corum Jhaelen Irsei, ten, který hubil bohy Chaosu a byl nápomocen při vyhnání jejich pomocníků, ten, který si nepřál nic než mír, ale tomu míru, který právě panoval, nedůvěřoval. Byl to muž, jenž nenáviděl své cizí oko i svou cizí ruku, ačkoli mu mnohokrát zachránily život a tak spasily nejen Lywm-an-Esh a Bro-an-Vadhagh, ale i Zákon sám.

A přece se Corum, ač obtížen svou sudbou, dokázal radovat, když viděl povstávat starý domov z popela. Lidé stavěli hrad Erorn opět na témže skalnatém srázu, kde stával po staletí, než jej Glandyth-a-Krae srovnal se zemí. Corum si pamatoval všechny detaily prastarého sídla své rodiny a jeho radost rostla spolu s hradními zdmi. Štíhlé a barevné věže se opět tyčily proti obloze a obhlížely moře, které zelenobíle bouřilo a tříštilo se o skály dole pod nimi a vhánělo vlny do pobřežních jeskyní, jako by tančilo radostí, že Erorn opět roste do původně znamenitosti.

A uvnitř vytvořil důmysl a dovednost řemeslníků z Gwläs-cor-Gwrys vnímavé stěny, které měnily tvar a barvu podle přírodních podmínek, vodní hudební nástroje s krystaly, jež vyluzovaly melodie podle toho, jakým způsobem byly vyladěny. Nedokázali ale obnovit malby plastiky a rukopisy, které Corum a jeho předci v klidnějších a nevinnějších dobách vytvářeli a shromáždili, protože Glandyth-a-Krae je zničil, když zavraždil Corumova otce, knížete Khlonskeyho, matku Colatalarnu, sestry – dvojčata, strýce, sestřenici a jejich družinu.

Když Corum vzpomínal na to, co všechno ztratil, cítil, jak jej opět zalévají vlny jeho staré nenávisti k mabdenskému hraběti. Glandythovo tělo se nenašlo ani mezi těmi, kteří zahynuli v

Halwygu, ani mezi těly jeho vozatajů, Denledhyssiů. Glandyth zmizel – anebo možná spolu se svými muži padl v nějaké menší potyčce. Vyžadovalo to veškeré Corumovo sebeovládání, aby nenechal svou mysl obírat se pouze Glandythem a tím, co spáchal. Raději si vymýšlel, jak hrad Erorn učinit ještě krásnějším, aby jeho žena a láska Rhalina, markraběnka z Allomglylu, byla ještě více okouzlena a zapomněla na svůj hrad, který – když jej navštívili – nenašli. Glandyth jej zničil tak důkladně, že z něj spatřili pouze několik kamenů, ležících v mělčině na úpatí hory Moidel.

Na Jhary-a-Conela, jenž si takové věci připouštěl velice zřídka, učinil hrad Erorn obrovský dojem. Prohlásil, že jej inspiruje a vrhl se do psaní sonetů, které – na tom trval poněkud neodbytně – jim pak často čítával. A maloval průměrné portréty Coruma v šarlatovém plášti a Rhaliny v rouchu z modrého brokátu. Maloval tak velké množství portrétů sebe sama, že by zabraly více než jednu komnatu hradu Erorn. Také věnoval spoustu času zhotovování skvostných šatů pro svou maličkost. Někdy jeho výtvory zahrnovaly celý šatník, včetně nových klobouků (ačkoli svůj starý klobouk měl nejraději a vždycky se k němu vracel). Jeho černobílý kocour s křídly se někdy prolétával komnatami, ale většinou jej nacházeli, jak spí na těch nejnepohodlnějších místech.

A tak jejich dny ubíhaly.

Pobřeží, na němž byl hrad Erorn postaven, bylo známé příjemnými léty a mírnými zimami. Dvě, a někdy i tři úrody za rok bývaly běžným jevem; obvykle mrzlo málokdy a v nejchladnějším měsíci zasněžilo jen jednou, dvakrát. Často se lidé sněhu vůbec nedočkali. Ale zimu poté, kdy byla dokončena obnova hradu Erorn, začal sníh padat velice záhy a nepřestal,

dokud se duby, smrky a břízy neprohýbaly pod třpytivou bělostnou tíhou, nebo pod ní nezmizely úplně. Závěje byly na některých místech tak hluboké, že jezdce na koni by nebylo vůbec vidět, a přestože slunce během dne oslnivě svítilo, nehřálo, a tak se sníh téměř nerozpouštěl. A tam, kde sníh přece jenom trochu roztál, byl za krátkou dobu pokryt novým bílým přídělem.

Pro Coruma toto ojedinělé počasí skrývalo náznak něčeho zlověstného. Na svém hradu byli dobře chráněni, netrpěli nedostatkem zásob ani ničeho jiného a nebeská loď čas od času přivážela návštěvy z toho či onoho nově vystavěného hradu. Vadhaghové, kteří se na této zemi nedávno znovu usadili, se nevzdali svých vzdušných lodí ani poté, kdy opustili Gvläs-cor-Gwrys. Proto nehrozilo nebezpečí, že by se zpřetrhaly kontakty s okolním světem. A přece se Corum soužil. Jhary jej pozoroval s jistou veselostí, ale Rhalina přijímala takové stavy jeho mysli s mnohem větší obavou a snažila se jej upokojit, jak jen to bylo možné, neboť se domnívala, že v duchu opět dumá o Glandythovi.

Jednoho dne Corum a Jhary postávali na balkonu vysoké věže a hleděli do vnitrozemí, pohřbeného pod bílým nánosem.

„Proč si dělám těžkou hlavu kvůli počasí?“ obrátil se Corum na Jharyho. „Nyní už věřím, že vše se děje, protože bohové tomu tak chtějí. Ale proč by se bohové obtěžovali, aby působili takovou kalamitu?“

Jhary pokrčil rameny. „Pamatuj – říká se, že pod vládou Zákona bude svět doveden k dokonalosti. Možná, že to probíhá právě teď, a že nová dokonalost se projevuje změnou klimatu, takže v těchto končinách zavládlo naprosto neobvyklé počasí.“

Corum zmateně zavrtěl hlavou; téměř Jharyho neposlouchal. Opřel se o zasněžený parapet a mhouřil oči v oslnivém lesku

třpytícího se sněhu. Daleko odtud se rýsovaly obrysy kopců, stejně bílé jako vše ostatní v okolí. Zadíval se k nim. „Když nás minulý týden navštívil Bwydyth-a-Horn, říkal, že v celé zemi Bro-an-Vadhagh to vypadá stejně. Nemohu si pomoci, ale hledám v tak nezvyklé události, jakou tato sněhová zaplávaje, nějaký význam.“ Vdechl chladný, čistý vzduch. „Na druhou stranu – proč by Chaos posílal trochu sněhu, když to nikomu nezpůsobuje žádné obtíže?“

„Takové množství sněhu by mohlo přinášet problémy farmářům v Lywm-an-Esh,“ řekl Jhary.

„Pravda… ale v Lywm-an-Esh nenapadlo zdaleka tolik sněhu jako tady. Připadá mi to, jako kdyby něco chtělo, abychom tu zamrzli… a byli ochromeni…“

„Chaos by si zvolil mnohem okázalejší gesto než příval sněhu,“ podotkl Jhary.

„Jestliže to ovšem není to něj razantnější, na co se zmohou – teď, když Zákon vládne ve dvou nadzemských říších.“

„Já se tím nezatěžuji. Jsem přesvědčen, že za tím vším stojí Zákon. Bude to výsledek několika nepodstatných zeměpisných změn, ke kterým došlo při vymaňování našich pěti Plánů z vlivu Chaosu.“

„Ano, asi to tak bude. Alespoň je takové vysvětlení nejlogičtější,“ přikývl Corum.

„Pokud je třeba vůbec něco vysvětlovat.“

„Zdá se, že ne. Jsem zřejmě až moc podezřívavý. Doufám, že máš pravdu.“ Otočil se a právě se chystal vejít do věže, když ho Jharyho ruka zadržela.

„Co je?“

Jhary zašeptal: „Podívej se na ty kopce.“

„Kopce?“ Corum se zahleděl do dálky; snažil se zaostřit zrak. Celým tělem mu projel osten znepokojení. Něco se tam

pohybovalo. Zpočátku si myslel, že to musí být nějaké lesní zvíře, možná liška, která se vydala na lov. Ale bylo to příliš veliké. Bylo to příliš veliké, aby to byl člověk – dokonce velký člověk na koni. A přece měl Corum pocit, že mu ten vzdálený stín není neznámý jenom si nedokázal vzpomenout, kde už jej viděl. To „něco“ se mihotalo, jako by částečně existovalo v tomto Plánu, částečně v jiném. Dalo se to do pohybu směrem od nich, na sever. Zastavilo se to a snad se i otočilo, neboť Corum pocítil, že se na něj „něco“ upřeně dívá. Jeho šestiprstá ruka se bezděčně zdvihla k fazetovému oku a uchopila pásku, která jej zakrývala a zabraňovala, aby ustavičně nehleděl do děsuplného záhrobí, z něhož si v minulosti přivolával na pomoc nadpřirozené spojence. Corum musel vynaložit značné úsilí, aby nechal ruku klesnout. Připomněl mu ten stín něco, co zahlédl v záhrobí? Nebo je to snad nějaké stvoření náležející Chaosu, které se vrátilo, aby bojovalo proti Erornu?

„Vůbec nevím, co si o tom mám myslet,“ řekl Jhary. „Je to zvíře nebo člověk?“

Corum otálel s odpovědí. „Myslím, že ani zvíře, ani člověk,“ vypravil ze sebe konečně.

Stín pokračoval původním směrem, přešel vrchol kopce a pomalu zmizel.

„Naše nebeská loď je stále tady dole,“ upozornil Jhary. „Neměli bychom to pronásledovat?“

„Ne,“ vypravil Corum z vyprahlého hrdla.

„Ty víš, co to bylo, Corume? Poznal jsi to?“

„Už jsem to kdysi viděl. Ale nedokážu si vzpomenout kde nebo za jakých okolností. Ta věc, Jhary, – dívala se na mne nebo se mi to pouze zdálo?“

„Já ti rozumím. Zvláštní pocit – jako když se člověk náhodou střetne s pohledem někoho jiného.“

„Ano – něco na ten způsob.“

„Zajímalo by mne, co to od nás mohlo chtít a jestli existuje nějaká souvislost mezi tímto stvořením a naší sněhovou nadílkou.“

„V mých vzpomínkách to není spojeno se sněhem. Spíše – s ohněm! Teď si vzpomínám! Vzpomínám si, kde jsem to – nebo něco velice podobného – viděl! V Říši plamenů, ano, potom, co jsem zabil – co moje ruka, tahle ruka, uškrtila – Hanafaxe. Už jsem ti o tom přece vyprávěl!“

Vybavil si tu scénu. Otřásl se. Kwllova Ruka vymačkává život z ječícího a zmítajícího se Hanafaxe, který Corumovi v ničem ani trochu neublížil. Hukot plamenů. Mrtvoly. Slepá královna Ooresé s netečnou tváří. Kopec. Dým. A na kopci postava, která se na něj upřeně dívá. Postava náhle zastřená oblakem kouře.

„Snad je to jen bláznovství,“ zamumlal. „Mé svědomí mi připomíná tu nevinnou duši, kterou jsem utratil, když jsem zavraždil Hanafaxe. Možná si uvědomuji své provinění a představuji si vinu, jež mne proklíná, jako stín na kopci.“

„Hezky se to poslouchá,“ pravil Jhary téměř uštěpačně. „Ale já nemám nic společného s Hanafaxovou záhubou a ani netrpívám pocitem viny, o kterém vy, lidé, pořád hovoříte. Já tu postavu viděl první, Corume.“

„Ach ano, máš pravdu.“ Corum s hlavou skloněnou proklopýtal dvířky zpět do věže. Z jeho lidského oka kanuly slzy.

Když za sebou Jhary zavíral, Corum se na schodech obrátil a upřeně se zahleděl na svého přítele.

„Ale – co to tedy vlastně bylo, Jhary?“

„Nemám tušení, Corume.“

„Vždyť ty toho víš tolik.“

„Ale tolik jsem zapomněl. Nejsem hrdina. Jsem pouhý společník hrdinů. Já se obdivuji. Já žasnu. Nabízím moudré rady, kterým hrdinové málokdy naslouchají. Sympatizuji. Zachraňuji životy. Vyslovuji obavy, jež hrdinové nedokáží vyslovit. Nabádám k opatrnosti. Já…“

„Dost, Jhary. Ty snad žertuješ.“

„Ano, žertuji. Myslím, že žertuji. A jsem taky unavený, příteli.“

„Mám už dost společnosti zakaboněných hrdinů, těch odsouzenců k děsivým osudům – a to ani nehovořím o humoru, protože ten u nich neexistuje. Já bych si dal na chvíli líbit společnost obyčejných chlapů. Chlastal bych po hospodách. Vyprávěl prasečinky, krkal a bláznil po běhnách…“

„Jhary! Ty si neděláš legraci! Proč říkáš takové věci?“

„Protože už mám po krk…“ Jhary se zamračil, zarazil a překvapeně zamžikal. „Tedy, proč vlastně, kníže Corume. To mi přece není vůbec podobné. Ale ten chraplavý hlas – byl můj!“

„To byl tvůj hlas.“ Corum se zatvářil stejně překvapeně jako Jhary. „A vůbec se mi nelíbil. Proč, když jsi hledal příležitost mne vyprovokovat…“

„Počkej!“ Jhary si položil ruku na čelo. „Počkej, Corume. Cítím, jako by něco chtělo ovládnout mou mysl a postavit mne proti přátelům. Soustřeď se. Necítíš totéž?“

Corum chvíli beze slova zíral na Jharyho, a pak mu vztek ve tváři nahradil výraz překvapení a nejistoty. „Máš pravdu. Něco jako jedovatý stín tady vzadu, pod temenem. Jako by mne to nutilo k nenávisti a hádce. Co myslíš, je to vliv toho stínu, který jsme zahlédli na kopci?“

Jhary potřásl hlavou. „Kdo ví? Omlouvám se za svůj předchozí výlev. Ale – to jsem určitě nebyl já, kdo k tobě hovořil.“

„Já se také omlouvám. Doufejme, že ty stíny v našich hlavách zmizí.“

Tiše a zamyšleně sestoupili do hlavní části hradu. Stěny se stříbřitě třpytily, což bylo znamení, že sníh venku začal opět padat.

Rhalina je potkala v jedné z galerií, kde fontány a krystaly vyluzovaly jemnou melodii milostné písně, kterou kdysi napsal Corumův otec pro svou ženu, Corumovu matku. Byla to konejšivá hudba a přiměla Coruma, aby se na Rhalinu usmál.

„Corume,“ řekla, „jen před několika okamžiky se mne zmocnila podivná zlost. Nedokážu si to nijak vysvětlit. Zmocnila se mě chuť udeřit jednu z našich sloužících. Já…“

Vzal ji do náručí a políbil na čelo. „Já vím. Právě jsme s Jharym pocítili přesně totéž. Obávám se, že to má na svědomí Chaos, který v nás nenápadně pracuje a nutí nás, abychom se navzájem nenáviděli. Takovému nutkání musíme čelit. Musíme se pokusit najít zdroj toho všeho. Mám dojem, že si něco přeje, abychom se navzájem zničili.“

V jejích očích se objevilo zděšení. „Oh, Corume…“

„Je nutné se proti tomu postavit,“ opakoval.

Jhary se opět poškrábal na nose a svraštil čelo. „Zajímalo by mne, zda jsme jediní, kdo trpí touto posedlostí. Corume, co když to postihlo celou zemi? „

KAPITOLA II

Nákaza se rozšiřuje

Nejhorší myšlenky přicházely ke Corumovi v noci, když ležel v posteli vedle Rhaliny. Někdy se mu ve snech zjevoval nenáviděný nepřítel Glandyth-a-Krae, ale jindy to byl bůh Arkyn, pán nad Zákonem, kterého nyní začal vinit ze všech svých těžkostí a neštěstí. Byly však noci, kdy se jeho vize obíraly Jharym-a-Conelem, jehož jemnou ironii pak považoval za nejapné zlomyslnosti, a dokonce se mu zdávalo i o Rhalině, která – rozhodl se – jej vlákala do svých tenat a změnila tak jeho skutečnou sudbu. Tato noční můra byla ze všech nejhorší, s ní Corum zápasil zuřivěji než s ostatními. Cítil, jak mu tvář ovládá škleb nenávisti, jak se jeho prsty zatínají v pěst, rty se křiví do zlé grimasy a celé tělo se zběsile zmítá s jediným přáním – zničit. Celé noci se snažil ovládnout tyto příšerné záchvaty, a přitom věděl, že Rhalina trpí stejně jako on, bojuje se zběsilostí, jež ji celou prostupovala. Bezdůvodnou zběsilostí. Byl to vztek vyrůstající z ničeho, a přece se zaměřoval na cokoli, aby se vybouřil.

Vražedné představy. Představy o mučení a mrzačení horším, než které na něm Glandyth kdy vyzkoušel. A *on* byl tím trýznitelem a ti, které mučil, byli lidé, jež nejvíc miloval.

Mnohokrát za noc se probouzel s křikem. Z hrdla se mu dralo jediné slovo: „Ne! Ne! Ne!“ Tehdy vyskakoval z postele a třeštil oči na ležící Rhalinu.

A Rhalina zírala na něj.

Její rty byly zkřivené, v děsivém šklebu na něj cenila zuby, chřípí jí planulo hněvem a připomínalo roztažené nozdry krvelačného zvířete a z hrdla se jí dralo hrůzostrašné vytí.

V těchto chvílích se Corum snažil ovládnout svůj amok, křičel na Rhalinu, připomínal jí, co se s nimi děje. A pak naprosto vyčerpaní uléhali a choulili se jeden druhému v náručí.

Sníh začal tát. Jako kdyby přinesl mor nenávisti a zášti a teď už ho nebylo zapotřebí. Jednoho dne se Corum neudržel, vběhl do ledových závějí, sekal do nich obnaženým mečem a s proklínáním je obviňoval z šílenství, které postihlo všechny obyvatele hradu.

Jhary si byl ale přesto jistý, že sněhová záplava byla sice náhodná, ale naprosto přirozená událost. Vyběhl za svým přítelem a snažil se jej uklidnit; Corum nakonec meč sklonil a zasunul do pochvy. Stáli napůl oblečení v ranním rozbřesku a oba se chvěli.

„A co ten stín na kopci,“ zasípal Corum. „To byla také náhoda, příteli?“

„Možná, že byla. Připadá mi, že všechny ty události se přihodily, protože se možná stalo něco docela jiného. Něco to napovídá. Rozumíš mi?“

Corum se otřásl a vykroutil paži z Jharyho sevření. „Vězí za tím vším něco hlubšího. To máš na mysli?“

„Ano. Něco hlubšího a nebezpečnějšího.“

„Cožpak není to, co se nám přihodilo, dostatečně nepříjemné?“

„Ovšemže je.“

Jharyho slova Coruma rozladila. Pokoušel se usmát. Náhle jej zachvátil pocit naprosté vyčerpanosti. Veškerou sílu spotřeboval na zápas se svými krvelačnými tužbami. Otřel si hřbetem ruky čelo.

„Přece musí existovat něco, co nám pomůže! Já mám strach – mám strach…“

„Všichni máme strach, kníže Corume.“

„Mám strach, že Rhalinu jednou v noci zavraždím. Opravdu, Jhary.“

„Bylo by nejlepší, kdybychom všichni bydleli sami a ve svých pokojích se zamykali. Služebnictvo je na tom stejně špatně jako my.“

„Už jsem si toho také všiml.“

„Oni musejí být také odděleni. Mám jim to říct?“

Corum sevřel jílec meče a jeho levé krví podlité oko se rozšířilo a ulpělo strnule na Jharym. „Ano,“ řekl nepřítomně, „řekni.“

„A ty se zachováš stejně, Corume? Pokouším se teď svařit lektvar – něco, co by nás uklidnilo natolik, abychom si byli jisti, že si navzájem neublížíme. Určitě to poněkud utlumí naši ostražitost, ale je to lepší, než se navzájem pozabíjet.“

„Pozabíjet? Ovšem.“ Corum hleděl upřeně na Jharyho. Hedvábný kabátec toho šviháka jej odpuzoval, ačkoli nebylo to tak dávno, kdy si myslel, že ho obdivuje. A tvář toho člověka měla takový výraz! Posměch? Proč se mu Jhary posmívá?

„Proč se mi…“ Corum se zarazil. Zase jej na okamžik ovládla posedlost. „Musíme opustit hrad Erorn,“ řekl. „Možná, že se v něm usídlil nějaký – nějaký duch. Nějaká ďábelská síla, kterou tu po sobě zanechal Glandyth. To by bylo vysvětlení, Jhary, už jsem o podobných věcech slyšel.“

Jhary nevypadal příliš přesvědčeně.

„Je to jedna z možností!“ zaječel Corum. Proč je Jhary někdy tak tupý?

„Jedna z možností.“ Jhary si třel čelo a mnul si kořen nosu. Oči měl krhavé a začaly divoce těkat sem a tam. „Jedna z možností. Možná. Ale musíme odtud odejít. Máš pravdu. Musíme se přesvědčit, zda ta nákaza zasáhla pouze Erorn. Musíme zjistit, jestli i na ostatních místech lidé trpí tím, co sužuje nás. Kdyby se nám podařilo vyprostit nebeskou loď – sníh, který ji zasypal, už téměř roztál… Musíme se dostat… Já musím…“ Zmlkl. „Už blábolím. To je tou únavou. Ale musíme vyhledat nějakého přítele – třeba prince Yuretteho – a zjistit, jestli pociťuje stejné záchvaty.“

„To už jsi navrhoval včera,“ připomněl mu Corum.

„To se nikdy nedozvíme, pokud tu zůstaneme trčet,“ odvětil Jhary poněkud ostrým tónem.

„Dobře,“ řekl Corum. „Vezmeme si vzdušný člun a vyhledáme prince Yuretteho. Cítíš se natolik silný, abys tu loď kormidloval?“

„Já tu sílu najdu.“

Jak sníh tál, okolní svět se propadal do ponuré šedi. Všechny stromy, kopce a tráva zešedly. Dokonce i krásně zbarvené věže Eromu a hradní zdi dostaly šedý nádech.

Pozdě odpoledne, kdy se již slunce klonilo k obzoru, přivolala Rhalina Coruma a Jharyho. „Pojďte sem,“ volala, „blíží se nebeské lodi. A chovají se velice podivně.“

Shlukli se u jednoho z oken s výhledem na moře.

Nedaleko spatřili ve vzduchu dvě půvabné kovové nebeské lodi. Kroužily kolem sebe. jakoby ve složitém tanci a střemhlav se propadávaly téměř až ke zpěněné hladině šedého oceánu, aby

vzápětí obrovskou rychlostí mizely vysoko v oblacích. Zdálo se, že se každá z nich snaží dostat tu druhou před sebe.

Něco se zablesklo.

Rhalina se zajíkla.

„Oni používají tamty zbraně – tamty strašlivé zbraně, s jejichž pomocí zničili krále Lyra a jeho armádu! Oni spolu bojují, Corume!“

„Je to tak,“ pronesl dutě. „Bojují spolu.“

Jedna z lodí náhle zakolísala a zdálo se, že se úplně zastavila. Najednou se obrátila dnem vzhůru a Rhalina a její společníci viděli, jak z ní vypadávají malinkaté postavičky. Pak se loď vyrovnala, prudce vyrazila za druhou lodí a snažila se do ní vrazit. Té se ale podařilo v poslední chvíli uhnout a poškozená loď pokračovala ve střemhlavé cestě vzhůru, stoupala výš a výš po šedém nebi, dokud se nezměnila v nepatrnou tečku mezi oblaky.

A náhle byla zase zpátky a řítila se divoce na svého protivníka. Tentokrát se jí ho podařilo zasáhnout do zádě. Zasažená loď začala spirálovitě klesat. Útočník však pokračoval v šíleném letu, zabořil se do oceánu a zmizel. Na místě, kde se potopil, zavířilo trochu pěny.

Zbývající nebeská loď vyrovnala pád a plouživě zamířila k pobřežním útesům. Nad zátokou se ale trhaně otočila a nyní mířila přímo k hradu Erorn.

„Co to znamená? Oni na nás chtějí zaútočit?“ otázal se Jhary.

Corum pokrčil rameny. Začal považovat hrad Erorn spíše za strašidelné vězení než za svůj bývalý domov.

Kdyby nebeská loď narazila do erornských věží, bylo by to téměř, jako by narazila do jeho vlastní lebky, a vyrazila by mu tu děsivou zběsilost z mozku.

Ale stroj v posledním okamžiku uhnul stranou a krouživě se snášel na šedý trávník nedaleko bran.

Loď s velkými problémy přistála. Corum uviděl, jak z její zádi vyrazily chuchvalce dýmu a líně se válely ve větru. Z trupu vzdušného člunu se začali pracně spouštět muži. Nepochybně to byli Vadhaghové – vysoké postavy ve. vlajících pláštích a zlatých či stříbrných brněních. Na hlavách měli nasazeny kónické helmy a v rukou třímali úzké meče. Rozbředlým sněhem pochodovali k hradu.

Corum byl první, kdo poznal muže, jenž je vedl. „To je Bwydyth! Bwydyth-a-Horn! Zdá se, že potřebuje naši pomoc. Pojďme jej přivítat."

Jhary takovou ochotu neprojevoval, ale neřekl nic a následoval Coruma a Rhalinu k hradní bráně.

Bwydyth a jeho muži již stoupali stezkou k bráně, když ji Corum sám otevřel. Vykročil ven a volal na starého přítele:

„Buď pozďraven, Bwydythe! Vítáme tě na hradě Erorn!"

Bwydyth neodpověděl. Pokračoval v pochodu vzhůru k němu.

Náhle Corum Jhaelen Irsei pocítil, jak v něm narůstá pocit podezření. Ale zaplašil jej. Bezpochyby ten zlovolný stín číhající v jeho mozku. Usmál se a široce rozpřáhl náruč.

„Bwydythe! To jsem já – Corum."

Jhary zamumlal: „Uděláš líp, když se připravíš, abys mohl rychle tasit meč. Rhalino – ty bys měla jít dovnitř."

Rhalina se k němu překvapeně otočila. „Proč. To je přece Bwydyth a žádný nepřítel."

Upřeně a beze slova se na ni díval. Po chvilce sklopila oči a učinila, co navrhoval.

Corum opět zápasil se zlostí, která mu kolotala tělem. Ztěžka oddechoval. „Když Bwydyth bude chtít bojovat, pak se setká…"

„Corume!“ přerušil jej Jhary naléhavě. „Zůstaň při smyslech. Je možné, že se dokážeme s Bwydythem domluvit. Tuším, že trpí stejným běsněním, jaké dolehlo na nás.“ Vykročil vpřed a zavolal: „Bwydythe, starý příteli, my nejsme tvoji nepřátelé. Pojď a potěš se mírem hradu Erorn. Všichni zde máme zkušenost s tímhle náhlým vzteklým šílením. Musíme se sejít a pohovořit si o tom – co to je, co by mohlo být příčinou a jak co nejdřív objevit jeho zdroj.“

Avšak Bwydyth pochodoval bez přestání k nim a jeho muži též. V jejich bledých tvářích se zračilo hrozivé nemilosrdenství. Pláště na ramenou ve vánku povlávaly; ocel jejich mečů se neblyštěla, byla šedá jako krajina kolem.

„Bwydythe!“ To Rhalina křičela za zády obou mužů. „Nepodvoluj se tomu, co spoutává tvou mysl. Nebojuj proti Corumovi. On je tvůj přítel. Našel způsob, jak tě dopravit zpět domů.“

Bwydyth se zastavil. Jeho muži se zastavili. Zvedl hlavu a přejel po trojici před hradem vytřeštěným zrakem.

„Takže ještě další věc, za kterou tě musím nenávidět, Corume?“

„Další věc? A pro co ostatní mne nenávidíš, Bwydythe?“

„Pro – pro ty tvé děsivé deformace. Když se na tebe podívám, zvedá se mi žaludek. Pro tvé pletky s démony. Pro to, jaké ženy a přátele si vybíráš. Pro tvou zbabělost.“

„Zbabělost, říkáš,“ zabručel Jhary a sáhl po meči.

Corum jej zarazil. „Bwydythe, je jasné, že nás napadla nějaká duševní nemoc. Nutí nás nenávidět ty, které milujeme, a zabít ty, jejichž život nám leží na srdci nejvroucněji. Bezpochyby ta choroba dolehla stejně na tebe jako na nás, ale když se jí podrobíme, pak se podrobíme tomu, co chce naši vzájemnou a

naprostou zkázu. Máme společného nepřítele – cosi, co musíme vyhledat a zničit.“

Bwydyth svraštil čelo a sklonil meč. „Ano. Já si myslel totéž. Občas se divím, proč všude vypukl boj. Snad máš pravdu, Corume. Tak, správně, pohovoříme si.“ Otočil se ke svým vojákům: „Muži, budeme…“

Náhle jeden z ozbrojenců vyrazil s napřaženým mečem a nenávistně zasípal: „Blázen! Vždycky jsem si myslel, že jsi blázen! A teď jsi to potvrdil! Zemři za to své bláznovství!“ Jeho meč pronikl brněním a zabořil se do Bwydythova těla. Bwydyth vykřikl, zachroptěl, vrávoravě udělal několik kroků ke svým přátelům, a pak padl tváří do tajícího sněhu.

„Ten jed pracuje rychle,“ pravil Jhary.

Vtom se ale další muž vrhl na ozbrojence, který skolil Bwydytha. Dva další muži našli smrt téměř v okamžiku, srdce by nestačilo třikrát zatepat. Vytí vzteku a nenávisti se vydralo z hrdel ostatních. V šedém soumraku vytryskla krev.

Civilizovaný lid z Gwläs-cor-Gwrys se navzájem podřezával a vraždil bez zjevného důvodu.V šarvátce připomínající jatka bojoval každý proti každému, jako mrchožrouti nad zdechlinou

KAPITOLA III

Návrat Chaosu

Brzy byla pěšina vedoucí ke hradu poseta mrtvými těly. Čtyři Bwydythovi muži zůstali naživu. Zdálo se, že něco ovládlo jejich mysl. Přestali bojovat a s planoucím zrakem zírali na Coruma a Jharyho, kteří doposud stáli vedle brány. Rozvášněná čtyřka bojovníků se znovu rozběhla do svahu směrem k nim. Jhary s Corumem tasili meče.

Corum pocítil, jak mu zlost stoupá do hlavy a otřásá tělem. Jaká úleva – konečně může nechat vzteku volný průchod. S řevem, z kterého šel mráz, a se svým jasným mečem v ruce se rozběhl z kopce naproti útočníkům. Jhary pádil za ním.

Jeden z ozbrojenců padl dříve, než Corum stačil poprvé zaútočit. Vojáci měli vyzáblé tváře a byli vyčerpaní. Vypadalo to, že několik dnů nespali. Za normálních podmínek by se Corum nad nimi slitoval a pokusil by se je odzbrojit, nebo pouze poranit. Avšak jeho vlastní zběsilost ho donutila zabíjet. Brzy byli všichni tři po smrti.

A Corum Jhaelen Irsei stál nad mrtvými těly a supěl jako šílený vlk; na šedou zem kapala z čepele jeho meče čerstvě prolitá krev. Stál tak chvíli, dokud mu k uším nedolehl slabý zvuk. Otočil se. Jhary-a-Conel klečel u muže, který téměř neslyšně sténal. Byl to Bwydyth-a-Horn.

Ještě žil.

„Corume…“ Jhary vzhlédl k příteli. „Volá tvé jméno, Corume.“ Corum vyhnal fúrie vzteku ze své mysli a přistoupil k Bwydythovi.

„Copak, příteli,“ zamumlal láskyplně.

„Pokoušel jsem se, Corume, zápasit s tím, co posedlo můj mozek. Pokoušel jsem se, po mnoho dní, ale nakonec jsem podlehl. Je mi to líto, Corume…“

„Ta nemoc se pokouší o nás všechny.“

„Když jsem ještě uvažoval rozumně, rozhodl jsem se, že tě navštívím. Doufal jsem, že budeš znát protijed. Anebo, myslel jsem si, tě budu moci varovat…“

„Takže to je důvod, proč se tvoje nebeská loď ocitla v těchto končinách, pravda?“

„Ano. Ale někdo nás sledoval. Svedli jsme bitvu a během ní mne ti běsové opět posedli. Veškerý národ Vadhaghů je ve válce, Corume a v Lywm-an-Esh to není o nic lepší… Nešvar vládne všude…“ Bwydythův hlas slábl.

„Bwydythe, víš proč?“

„Ne… Princ Yurette doufal, že to zjistí… také jej ale přemohl amok… On… nežije… a důvod… budiž proklet… Démoni nás svírají… Chaos se vrátil… O, proč jen jsme nezůstali ve svém městě…“

Corum přikývl: „Tohle všechno má na svědomí Chaos, o tom nepochybuji. Příliš rychle jsme se nechali ukolébat, zapomněli jsme na ostražitost – a Chaos udeřil. Ale to nemůže být práce krále Mabelodeho, neboť kdyby přišel do našeho Plánu, byl by ztracen, jako se to přihodilo Xiombarg. Jeho moc zde musí zasahovat prostřednictvím někoho, kdo je jeho spojencem. Ale kdo to je?“

„Glandyth?“ zašeptal Jhary. „Mohl by to být hrabě z Krae? Vše, co Chaos potřebuje, je jeden jediný člověk, ochotný mu sloužit. Když existuje vůle, síla se propůjčí.“

Bwydyth-a-Horn se rozkašlal. „Ach, Corume, odpusť mi…“

„Není ti co odpouštět, my všichni jsme posedlí něčím, co nemáme síly překonat.“

„Najdi, co to je, Corume…“ Bwydythovy oči zahořely divým světlem. Trhaně se zvedl najeden loket. „Znič to, Corume, jestli toho budeš schopen… pomsti mne… pomsti nás všechny…“

A Bwydyth vydechl naposledy.

Corum se chvěl dojetím. „Jhary – vyrobil jsi už ten nápoj, o kterém jsi mluvil?“

„Zdá se to být téměř hotové, ačkoli to nemohu tvrdit s jistotou. Možná ale, že to naše šílenství nezažene.“

„Pospěš si.“

Corum vstal, zasunul meč do pochvy a vracel se k hradu.

Jakmile prošel branou, uslyšel výkřik. Rozběhl se šedavými chodbami do pokoje, kde zářily fontány. Rhalina zde odrážela útok dvou sloužících. Ženy vřískaly jako rozdrážděná zvířata a sápaly se po ní nehty. Corum tasil meč, chytil ho za čepel a udeřil bližší ženu do hlavy. Klesla bez hlesu k zemi, zatímco druhá sebou zmítala v křečích a od úst jí stříkala pěna. Přiskočil a rukou posázenou drahokamy ji udeřil do brady. Padla jako podťatá.

Znovu se ho zmocnila zuřivá nevraživost. Upřeně sledoval plačící Rhalinu. „Cos jim udělala, že se tak rozvzteklily?“

V úžasu k němu vzhlédla. „Já? Nic, Corume. Corume! Nic jsem jim neudělala!“

„Tak proč…?“ Uvědomil si, že má drsný hlas a že ječí. Násilím se opanoval. „Promiň, Rhalino. Chápu. Připrav se na

cestu. Odlétáme v naší nebeské lodi, jakmile jen to bude možné. Jhary snad najde medicínu, která nás zklidní. Musíme se vypravit do Lywm-an-Esh a zjistit, zda tam můžeme hledat pomoc. Není jiná cesta, než se pokusit promluvit s bohem Arkynem a doufat, že nám Zákon pomůže.“

„Proč už nám nepomáhá?“ povzdechla si hořce. „Pomohli jsme mu znovu získat jeho říši, ale teď to vypadá, jako by nás ponechal napospas Chaosu.“

„Jestliže Chaos působí tady, pak se jistě projevuje i jinde. Možná, že jeho říši hrozí větší nebezpečí než říši jeho bratra, Pána Zákona. Víš přece, že žádný z bohů nemůže zasahovat přímo do vztahů mezi smrtelníky.“

„Ale Chaos se o to pokouší daleko častěji,“ podotkla Rhalina.

„To je pro Chaos přirozené a to je také důvod, proč je pro smrtelníky nejlepší, když se spojí se Zákonem. Zákon totiž věří ve svobodu smrtelníků, ale Chaos nás považuje pouze za hračky, které lze utvářet a využívat, jak se mu zachce. Ale teď rychle, přichystej se k odjezdu.“

„Corume, nemáme žádnou naději. Chaos je určitě daleko mocnější než Zákon. Už jsme udělali vše, co bylo v našich silách, abychom ho pokořili. Proč si nechceš přiznat, že jsme ztraceni?“

„Chaos se jenom zdá mocnější. Je agresivní a neštítí se použít jakýchkoli prostředků, aby zvítězil. Zákon přetrvává. A nemysli si, já nejsem nadšen úlohou, kterou mi Osud přidělil – přál bych si, aby mé břímě spočinulo na bedrech někoho jiného – ale moc Zákona se musí chránit, jak jen je to možné. A teď prosím – pospěš si.“

Odešla jen neochotně. Corum se zatím ujistil, že sloužící nejsou vážně zraněny. Nelíbila se mu myšlenka, že by je měl ponechat osudu, protože si byl jistý, že se brzy na sebe vrhnou.

Rozhodl se, že jim nechají trochu lektvaru, který Jhary právě připravoval, a doufal, že jim vystačí.

Zakabonil se.

Mohl skutečně být Glandyth příčinou veškerého zla?

Ale Glandyth nebyl žádný kouzelník. Byl to brutální, krutý válečník, dobrý taktik a – podle svých vlastních představ – muž s mnohými schopnostmi. Měl ale ovšem pramálo důvtipu a chyběla mu ochota používat kouzla, protože se jich obával.

A přece v tomto Plánu neexistoval nikdo jiný, kdo by byl ochotný učinit ze sebe sluhu Chaosu – a někdo ochotný tu být musel, jinak by se Chaosu vůbec nepodařilo do tohoto Plánu vstoupit…

Corum se rozhodl počkat se spekulacemi, dokud nezjistí víc. Kdyby se mu podařilo dorazit do Halwyg-nan-Vake a do chrámu Zákona, mohl by pohovořit s bohem Arkynem a vyžádat si jeho pomoc.

Vešel do pokoje, kde uchovával svou výstroj a zbraně. Navlékl si stříbřitou drátěnou košili, stehenní pláty a helmu tvaru kužele, do jejíhož vrcholu byly vetknuty tři symboly – symboly, které představovaly celé jeho jméno. Takto vystrojen přehodil přes sebe šarlatový plášť. Vybral si zbraně – luk, šípy, kopí a válečnou sekeru. Velkolepý a zároveň děsivý dojem umocňovala jeho třpytící se šestiprstá ruka a drahokamy posázená páska přes oko boha Rhynna. Modlíval se, aby se už nikdy nemusel takto obléci, aby už nikdy nemusel použít cizí ruku, kterou měl naroubovanou na levém zápěstí, aby nemusel již nikdy tím podivným okem hledět do děsuplného záhrobí a přivolávat žijící mrtvé na pomoc. A přece na dně srdce tušil, že moc Chaosu ještě nebyla přemožena, že to nejhorší teprve přijde.

Ale cítil se na pokraji sil, neboť bitva, již v hlavě a duši sváděl s tím urputným běsem, jej vyčerpávala stejně jako kterýkoli fyzický boj.

Vešel Jhary, také v cestovním obleku. Na místo náprsního krunýře měl na sobě prošívaný kožený kabát s umným zlatým a platinovým kováním. Pohrdal brněním a toto byl jeho jediný ústupek. Klobouk s širokým okrajem si posunul rozverně do týla a dlouhé, dozadu česané vlasy mu padaly na ramena. Oděn byl v bohatě zdobeném hedvábí a saténu, na nohou boty s červenými a bílými tkanicemi. Celkový dojem nedbalého šviháctví narušoval pouze těžký vojenský meč. Na rameni mu seděl malý černobílý okřídlený kocour, jeho stálý společník. V ruce svíral láhev se štíhlým hrdlem; uvnitř vířila hnědavá tekutina.

„Je to hotové.“ Mluvil pomalu, jako by byl v transu. „Myslím, že to má žádaný účinek. Můj vztek je pryč, cítím se ale trochu ospalý. Snad část té netečnosti vyprchá. Doufám.“

Corum se na něho podezřívavě podíval. „Možná, že to zažene šílenství – ale když budeme napadeni, budeme pomalí. Zpomaluje to smysly, Jhary!“

„Způsobuje to poněkud odlišné vnímání, to připouštím.“ Jhary se zasněně usmál. „Ale je to naše jediná šance, Corume. A pokud mohu mluvit za sebe, já raději zemřu v míru než v duševních mukách.“

„V tom ti dávám za pravdu.“ Corum uchopil nabízenou láhev. „Kolik toho mám vypít?“

„Je to silné. Pouze kapku na špičku ukazováčku.“

Corum nachýlil láhev a ukápl trošičku lektvaru na prst. Opatrně jej olízl a podal láhev zpět Jharymu. „Žádný rozdíl necítím. Třeba to na organismus Vadhaghů neúčinkuje.“

„Třeba ne. Teď musíme dát trochu Rhalině…“

„A služebnictvu.“

„Ano, služebnictvu – to bude jen poctivé.“

Stáli na nádvoří a smetali zbytky sněhu z plachty zakrývající nebeskou loď. Odhrnuli látku a pod ní se objevila modř, zeleň a žluť kovového trupu. Jhary do něj pomalu vklouzl a obezřetně přejížděl rukama nad různobarevnými krystaly řídícího panelu v lodní přídi. Tato nebeská loď nebyla tak velká jako ta, se kterou se setkali poprvé. Stroj zůstával viditelný, pokud se nepoužívala jeho ochranná energetická clona. Z lodi se ozval sípavý zvuk a její trup se asi na jeden palec odlepil od země. Corum pomohl Rhalině nastoupit a pak se i on vyhoupl na palubu. Lehl si na jedno sedadlo a pozoroval, jak Jhary připravuje loď k odletu.

Jhary se pohyboval pomalu a měl na tváři přezíravý úsměv. Corum, naplněný blaženým pocitem, ho pozoroval. Pak se otočil na Rhalinu a všiml si, že téměř spí. Nápoj účinkoval spolehlivě v tom smyslu, že jejich zběsilost zmizela. Ale Corum si v koutku duše uvědomoval, že nynější euforie by mohla být stejně nebezpečná jako předchozí běsnění.

Uvědomoval si, že v určitém smyslu zaměnil jeden bláznivý stav mysli za druhý.

Doufal, že je nenapadne nějaká jiná nebeská loď, jako se to přihodilo Bwydythovi, neboť – nehledě na jejich současnou nemohoucnost – nikdo z nich neměl ani potuchy, jak vést boj ve vzduchu. Už to bylo dost, že Jhary dokázal pilotovat vzdušný člun v požadovaném směru.

Stroj se konečně jemně vznesl do studeného, šedého vzduchu, otočil se k západu a zamířil podél pobřeží k Lywm-an-Esh.

Loď plula k svému cíli. Pohled na pustou a zmrzlou zemi vnutil Corumovi myšlenku, zda se vůbec někdy do Bro-an-Vadhagh vrátí jaro.

Už už chtěl promluvit na Jharyho, ale ten byl úplně zabraný do řízení lodi. Vtom Corum spatřil, jak černobílý kocour náhle seskočil z Jharyho ramene na okraj člunu, roztáhl křídla, vznesl se do vzduchu a za okamžik zmizel za řetězem kopců.

Corum se chvíli snažil vyluštit hádanku, proč je kocour opustil, ale nakonec to pustil z hlavy a znovu se věnoval výhledu na moře a zem dole pod nimi.

KAPITOLA IV

Nový spojenec hraběte Glandytha

Černobílý kocour letěl celý den a stále měnil směr, jako kdyby po nebi sledoval nějakou neviditelnou stopu. Zakrátko doletěl k pobřeží, na okamžik zaváhal, a pak přes útesy zamířil nad moře. Moře nenáviděl. Ale záhy se v dohledu objevily ostrovy.

Byly to Ostrovy Nhadraghů, kde žili zbylí příslušníci tohoto národa, ze kterých – aby si zachránili životy – se kdysi stali otroci plazící se Mabdenům u nohou. Ačkoli nyní žili opět svobodně, v mabdenském otroctví tak zdegenerovali, že jejich rasa byla díky naprosté apatii na vymření. Většina z nich už ani nedokázala nenávidět Vadhaghy, své odvěké nepřátele.

Kocour něco hledal. Stopa, kterou dokázal sledovat pouze on, byla spíše spirituální než skutečná.

Už jednou, kdysi, po takové stopě letěl. Tehdy do Kalenwyru, kde se stal svědkem velkého shromáždění Mabdenů a přivolání jejich nyní zavržených bohů, Psa a Rohatého Medvěda. Tentokrát však jednal na vlastní popud. Jhary-a-Conel, jeho pán, ho na Ostrovy Nhadraghů neposlal.

Největší z ostrovů, v řeči Nhadragh nazývaný Maliful, se nacházel v téměř přesném středu souostroví, obklopen menšími zelenými ostrůvky. I na něm, tak jako na ostatních, bylo vidět

mnoho ruin – rozvaliny měst, zříceniny hradů, zbytky vesnic. Některé ruiny měl na svědomí čas, ale jiné byly dílem armád Mabdenů, které na vrcholu moci krále Lyr-a-Brodeho napadly Ostrovy. A byl to hrabě Glandyth se svými Denledhyssii, válečníky na vozech, který tato tažení vedl. Tentýž Glandyth, který později táhl proti vadhaghským hradům a až na Coruma vyvraždil všechny, kteří z tohoto národa zbývali. Alespoň se tak domníval. Vyhubení dvou prastarých ras – Glandyth a jeho lid je nazýval Shefanhy – zabralo několik let. Vadhaghové i Nhadraghové byli na podobný útok Mabdenů naprosto nepřipraveni, neboť nevěřili v sílu stvoření stěží inteligentnějších či kulturnějších než obyčejná zvířata. Takže zemřeli.

A z Nhadraghů byli ušetřeni pouze nemnozí. Mabdeni je využívali, aby jako psi slídili po svých druzích, aby pátrali po svých vadhaghských nepřátelích, aby hleděli do dalších Plánů a vyjevovali svým novým pánům, co tam viděli. Tak sloužili ti nejméně udatní – ti, kteří dali přednost ohlupujícímu otroctví před smrtí.

Kocour viděl několik jejich táborů mezi troskami měst. Vrátili se sem, když jejich mabdenští pánové byli v bitvě o Halwyg poraženi. Nepokoušeli se nově vystavět své hrady a města, žili jako divoši, a mnozí z nich ani netušili, že zbořeniště, která obývají, bývaly budovy vystavěné kdysi jejich vlastním národem. Po způsobu Mabdenů si oblékali železnou zbroj a kožešiny. Měli snědé, nevýrazné tváře a vlasy jim dorůstaly až k huňatému obočí, jež trčelo nad vpadlýma očima. Byli to zavalití lidé, svalnatí a silní. Kdysi bývali stejně mocní a civilizovaní jako Vadhaghové, ale úpadek Vadhaghů nepostupoval tak rychle.

Nyní se na dohled objevily rozbořené věže Osu, bývalého sídelního města Malifulu a celé země Nhadraghů. Lidmi, kteří v něm žili, bývalo nazýváno Os, Krásné město, ale teď už krásné nebylo. Plevel věnčil pobořené zdi, věže byly strženy a domy sloužily za útočiště krysám a lasičkám a jiné havěti, nikoli však Nhadraghům.

Kocour dál sledoval neviditelnou stopu. Zakroužil nad podsaditou budovou, jež zůstala nedotčena. Na její ploché střeše se klenula báň. Byla průhledná a svítilo se v ní. Proti žlutavému světlu bylo vidět dvě postavy. Jedna z nich byla mohutná a ve zbroji, druhá menší, oděná do kožešin, ale tlustější. Z místnosti zaznívaly tlumené hlasy. Kocour přistál na střeše a přikradl se ke kopuli, přitiskl hlavu k průhlednému materiálu a široce rozevřenýma očima se díval a naslouchal.

Glandyth-a-Krae se šklebil, jak se tak přes Ertilova ramena díval na chuchvalce dýmu, které se linuly z bublajícího lektvaru. „Pokračuje ta čaromoc ve své práci, Ertile?“

Nhadragh přikývl: „Rvou se mezi sebou jako psi. Moje kouzlo ještě nikdy nefungovalo tak dobře.“

„To proto, že ti pomáhají sily Chaosu, ty bloude! Nebo spíše mně, měl bych říct, protože jsem to já, kdo se tělem i duší zaslíbil bohům Chaosu.“ Rozhlédl se po zaneřáděné síni. Byla plná mrtvých zvířat, svazků bylin a láhví s vodičkami a různými druhy prášků. Několik krys a opic sedělo netečně v klecích podél stěny a pod nimi byla police plná svitků. Ertilův otec byl věhlasný učenec a naučil jej mnohému. Jak ale civilizace Nhadraghů upadala, i Ertil se vydal jiným směrem. Zaměnil moudrost za čáry a pověry. Ale samotné čáry byly stále mocné, což si Glandyth, šťourající se nyní ve svých žlutých tesácích, uvědomoval.

Rudá a trudovitá tvář hraběte Glandytha byla zpola zakryta hustými vousy, které měl, stejně jako dlouhé černé vlasy, spletené a převázané stužkou. Jeho šedé oči dávaly tušit nejednu chorobu, stejně jako plné krvavé pysky svědčily o zkažených vnitřnostech. Glandyth zavrčel:

„A co kníže Corum? A ti ostatní, co mu pomáhali? A vůbec všichni ti Shefanhové, kteří přiletěli v tom kouzelném městě?“

„Nevidím, co se děje s jednotlivci, můj pane,“ zakňučel čaroděj. „Jediné, co vím, je, že čaromoc spolehlivě působí.“

„Doufám, že mluvíš pravdu, kouzelníku.“

„Pravdu, můj pane. Cožpak to nebyly síly Chaosu, které nám ty čáry poskytly? Mrak Nenávisti se neviditelně rozšiřuje větrem a obrací každého člověka proti komukoli, kdo je nablízku, ať je to vlastní žena či dítě.“ Úšklebek roztáhl Nhadraghovu snědou tvář. „Vadhaghové se na sebe sesypou. A zemřou. Všichni zemřou.“

„Ano – ale zemře i Corum? To musím vědět. To, že ostatní hynou, je chvályhodné a v pořádku, ale ne tak podstatné. Když zemře Corum a celá země se bude zmítat v bitvách, pak mohu v Lywm-an-Esh sebrat své stoupence a spolu se svými Denledhyssii dobýt zpět to, co ztratil král Lyr. Dokážeš vytvořit kouzlo zvlášť pro Coruma, čaroději?“

Ertil se zachvěl. „Corum je smrtelník – musí trpět stejně jako ostatní.“

„Je lstivý, dostává se mu velké pomoci, je možné, že se mu podařilo uniknout. Zítra odplujeme do Lywm-an-Esh. Skutečně neexistuje způsob, jak se dozvědět, je-li Corum mrtvý? Dozvědět se, zda je posedlý šílenstvím stejně jako ostatní?“

„O žádném takovém způsobu nevím, pane.“

Glandyth se zlámanými nehty poškrábal na tváři. „Jsi si jistý, že mne nepodvádíš, Shefanhe?“

„To bych nikdy, pane, nikdy…“

Glandyth se zašklebil do vyděšených očí nhadraghského kouzelníka. „Já ti věřím, Ertile.“ Zasmál se. „Ale přece, trochu víc pomoci od Chaosu neuškodí. Vyvolej znova toho démona – toho z Mabelodeho Plánu.“

Ertil zafňukal: „Pokaždé, když přivolávám něco z jiné dimenze, mne to stojí rok života.“

Glandyth vytáhl dlouhý nůž a položil jeho špičku na čarodějův rozpláclý nos. „Přivolej ho, Ertile!“

„Ano, pane, přivolám.“

Ertil se odploužil na druhý konec sálu a vyndal z klece jednu opici. Stvoření kňučelo ozvěnou na jeho vlastní naříkání. Ačkoli se na Nhadragha dívalo se strachem v očích, přilnulo k němu, jako kdyby u něho hledalo ochranu, kterou nemohlo najít nikde jinde. Pak Ertil uchopil rám ve tvaru kříže, stojící v rohu místnosti, a nasadil ho do zvláštních zarážek, jež trčely ze zjizvené desky stolu. Stále se třásl. Stále naříkal. A Glandyth rázoval netrpělivě sem a tam a nebral na vědomí očividné známky čarodějníkova děsu.

Ertil dal opici vdechnout drogu a zvířátko se upokojilo. Položil je na připravený rám a z mošny vyndal hřeby a kladivo.

Metodicky začal opici přibíjet na kříž a nedbal jejího kvílení. Z přitlučených paciček se proudy valila krev.

Ertil byl bledý a vypadal, že začne zvracet.

Kocourovi se ještě více rozšířily oči, když sledoval tento barbarský obřad, a trochu znejistěl. Chlupy na krku se mu zježily a ocasem švihal sem a tam, ale bez přestání pozoroval, co se v kopuli děje.

„Pospěš si, ty shefanhský zmetku,“ vrčel Glandyth, „rychle, nebo si najdu jiného čaroděje!“

„Víš přece, že nikdo další, kdo by dokázal pomoci tobě nebo Chaosu, tu není," zamumlal Ertil.

„Ticho! A dělej, zatraceně."

Glandyth se zamračil. Nebylo sporu, že kouzelník mluvil pravdu. Nikdo se nyní Mabdenů nebál – nikdo, kromě Nhadraghů, kteří si zvykli se jich bát.

Opice jektala zuby a koulela očima. Ertil vzal železnou tyč a položil ji do žhavých uhlíků. Zatímco se rozžhavovala, činil kolem ukřižovaného stvoření složitá znamení. Pak do každého z deseti rohů umístil misku a zapálil to, co obsahovaly. Do jedné ruky uchopil pergamenový svitek a do druhé do bela rozpálené železo. Síň se začala plnit zeleným a žlutým dýmem. Glandyth zakašlal a z kabátce pobitého ocelovými hřeby vytáhl kapesník. Vypadal nervózně a raději ustoupil do rohu.

„Yrkoon, Yrkoon, Esel Asan. Yrkoon, Yrkoon, Nasha Fasal…" Ertil pokračoval v zaříkávání a při každém novém verši vrazil sálající železo do svíjejícího se opičího těla. Opice ještě žila, protože tyč míjela její životně důležité orgány, ale bylo jasné, že je ve smrtelné agónii. „Yrkoon, Yrkoon, Meshel Feran. Yrkoon, Yrkoon, Palaps Oli."

Dým zhoustl, takže kocour dokázal v místnosti rozeznat pouze stíny.

„Yrkoon, Yrkoon, Cenil Pordit…"

Jakoby z velké dálky bylo slyšet hluk; mísil se s vřeštěním mučené opice.

Zvedl se vítr.

Náhle se kouř rozptýlil a scéna v kopuli byla stejně jasná jako prve. Na rámu už nevisela ukřižovaná opice. Viselo tam něco jiného. Mělo to lidskou podobu, ale nebylo to větší než opice. V obličeji se to podobalo spíše Vadhaghům, ne Mabdenům, ačkoli v maličké tváři byl vepsán ďábel a zášť.

„Znovu jsi mne vyvolal, Ertile.“ Zabarvením i zvučností patřil hlas dospělému. Bylo zvláštní, že vycházel z tak malých úst.

„Ano – vyvolal jsem tě, Yrkoone. Potřebujeme pomoc tvého pána Mabelodeho…“

„Ještě víc pomoci?“ Hlas zněl laškovně a Yrkoon se usmál. „Ještě víc?“

„Víš, že jeho věc je i naší věcí. Bez nás byste neměli vůbec žádné prostředky, jak zasahovat do těchto Plánů.“

„A co z toho? Proč by měl mít můj pán, král Mabelode, zájem na vašich Plánech?“

„Víš přece, proč! Chce obě říše bývalých Vládců Mečů zpět pod vládu Chaosu – a chce se pomstít Corumovi, který pomáhal zničit moc jeho bratra Ariocha a jeho sestry Xiombarg, knížete a královny Mečů!“

Démon si na kříži udělal pohodlí a pokrčil rameny: „Takže? Po čem toužíš?“

Glandyth vykročil z kouta, ruce sevřené v pěst.

„To já něco chci, a ne tenhle čaroděj! Chci sílu, démone! Chci prostředky ke zničení Coruma – ke zničení moci Zákona v tomto Plánu! Dej mi takovou moc, démone!“

„Už jsem ti dal velkou moc,“ pravil démon mírně. „Dal jsem ti prostředky na vytvoření mraku Nenávisti. Tvoji nepřátelé se vraždí navzájem, a ty stále nejsi spokojen!“

„Řekni mi, zda je Corum naživu!“

„Nemůžu ti říct nic. Nemůžeme se dostat do říše vašich Plánů, dokud nás nepřivoláte. A jak dobře víš, nemůžeme se zdržet dlouho – můžeme se na chvíli převtělit do jiného stvoření. Tímhle způsobem podvádíme Rovnováhu – nebo, když ne zrovna podvádíme, tedy alespoň obcházíme.“

„Dej mi větší moc, vznešený Démone!“

„Moc – tu ti nemohu *dát*. Mohu ti pouze říct, jak ji získat. A věz, Glandythe-a-Krae, a bud varován – když vezmeš více darů od Chaosu, pak na sebe přebíráš rysy všech, kteří tyto dary přijímají. Jsi připraven stát se tím, o čem prohlašuješ, že se ti to nejvíc hnusí?“

„Co to je?“

Yrkoon si odkašlal. „Shefanhem. Démonem. Já jsem také býval lidskou bytostí…“

Glandyth zkřivil rty a zaťal nehty do dlaní. „Přistoupím na cokoli, jen když se budu moci pomstít Corumovi a jeho rodu!“

„A tak si budeme vzájemně sloužit. Dobrá. Moc ti budiž dána.“

„A moc pro mé muže – moc pro Denledhyssie!“

„Dobrá. Jim také.“

„Obrovskou, nelítostnou moc!“ Glandythovy oči zaplály. „Impozantní moc! Nepřemožitelnou moc!“

„Nic takového neexistuje, pokud vládne Rovnováha. Bude ti dáno, co dokážeš unést.“

„V pořádku. Já unesu hodně. Odpluji na kontinent, a zatímco budou bojovat mezi sebou, znovu se zmocním jejich hradů. Já budu vládnout tomuto světu. Lyr a ti ostatní byli slaboši. Ale já, když budu mít moc Chaosu, já budu silný.“

„Lyr měl rovněž pomoc Chaosu,“ připomínal mu Yrkoon sžíravě.

„Ale nevěděl, jak ji použít. Žádal jsem ho, ať mi dá víc mužů, abych mohl zničit Coruma, ale nedal mi jich dost. Kdyby Corum zemřel, Lyr by byl dnes naživu, to je mi naprosto jasné.“

„To ti musí přinášet pocit zadostiučinění,“ podotkl démon. „Ale teď poslouchej. Povím ti, co musíš udělat.“

KAPITOLA V

Opuštěné město

Nebeská loď letěla nad útesem obklopeným mořem, na kterém se kdysi tyčil hrad Moidel. Nyní bylo toto místo pusté. Corum na ně hleděl s pocitem lítosti, ten ale brzy pominul, neboť byl stále ještě v zajetí euforie, kterou způsoboval Jharyho nápoj. Během chvíle doletěli k pobřeží Lywm-an-Esh. Na první pohled se země pod nimi zdála klidná a mírumilovná, ale pak spatřili skupinky jezdců, zřídkakdy více než tří či čtyřčlenné, jak se divoce ženou lesy a poli a napadají jakoukoli jinou skupinu, kterou objeví. Ženy se rvaly se ženami, děti s dětmi. Všude leželo mnoho mrtvých. Corumova netečnost se pomalu měnila v děs, a byl proto rád, že Rhalina spí a že Jhary má čas podívat se dolů pouze příležitostně.

„Pospěš do Halwyg-nan-Vake," řekl Corum, když se na něj jeho přítel tázavě podíval. „Pro ty ubožáky nemůžeme udělat nic, dokud neodhalíme příčinu tohoto šílenství."

Jhary vytáhl z brašny láhev a výmluvně s ní zamával, ale Corum zavrtěl hlavou: „Ne, nemáme dost. A mimoto, jak bychom je dokázali přesvědčit, aby si vzali. Jestliže chceme zachránit vůbec nějaké životy, musíme zaútočit na to, co útočí na nás."

Jhary si vzdychl. „Jak se bojuje proti šílenství, Corume?"

„To musíme vypátrat. Modlím se, aby chrám Zákona ještě stál a aby do něj Arkyn sestoupil, až se jej pokusíme přivolat.“

Jhary ukázal palcem směrem dolů. „Je to podobné té posedlosti, která je zasáhla už předtím.“

„Jenomže je silnější. Předtím ta zběsilost pouze uždibovala z jejich myslí. Ted na nich již bez překážek hoduje.“

„Ničí vše, co před časem znovu vystavěli. Je tu vůbec nějaké východisko, které…“

„Dokáží to vybudovat znovu. To je to východisko.“ Jhary pokrčil rameny. „Zajímalo by mne, kam se poděl můj kocourek,“ řekl.

Když nebeská loď zakroužila nad městem Halwyg-nan-Vake a začala nedaleko chrámu Zákona klesat, Rhalina se probudila. Usmála se na Coruma, jako by zapomněla na všechno, co se v nedávné době přihodilo. Když si ale vybavila poslední dny, přelétl jí přes tvář stín. „Corume.“

„Je to pravda,“ řekl jemně. „Nyní jsme v Halwygu. Zdá se, že Květinové město je opuštěné. Nedokážu si to vysvětlit.“

Byl si téměř jistý, že toto krásné město uvidí v plamenech. Místo toho bylo, až na jednu či dvě poškozené budovy, netknuté. A přece nebylo na ulicích ani živáčka a hradby zůstaly nestřeženy. A pokud se dalo usuzovat, ani palác nebyl obydlen.

Jhary se snesl s nebeskou lodí dolů tak, jak se to v klidnějších dobách naučil od Bwydytha-a-Horna.

Přistáli uprostřed široké, bílé ulice. Poblíž stál chrám Zákona, jednoduchá přízemní stavba bez okázalých ozdob. Pouze nad portálem byl vytesán jeden rovný šíp – Šíp Zákona.

Sestoupili z nebeského člunu a roztřesenýma nohama stanuli na pevné zemi. Jharyho lektvar podpořený nezvyklým

vzdušným cestováním je oslabil. Obrátili se a klopýtavě se vydali ulicí vzhůru k chrámu.

A tehdy se ve dveřích objevila postava. Šaty měla roztrhané a od krve a jedno oko v její staré tváři bylo vydloubnuté. Muž hořekoval, ale rukama se po nich sápal jako raněné zuřivé zvíře.

„To je Aleryon," vydechla Rhalina. „Kněz – Aleryon-a-Nyvish! Běsnota jej také ovládla!"

Stařec byl zesláblý a nedokázal odporovat, když k němu Corum s Jharym přiskočili a sevřeli jej. Jhary vytáhl zuby zátku, ukápl trochu na prst, a když Corum násilím rozevřel starému muži ústa, rozetřel mu tekutinu po jazyku. Kněz se ji pokoušel vyplivnout, kroutil očima a chřípí se mu vzdouvalo jako horečnatému hřebci. Ale téměř okamžitě se utišil. Napětí v těle povolilo a Aleryon se začal sesouvat na zem.

„Zaneseme ho do chrámu," pravil Corum.

Kněz neprojevil ani náznak odporu, když jej zvedli. Odnesli ho do chladné chrámové lodi a položili na podlahu.

„Corume?" zasípal duchovní, když otevřel oči. „To chaotické běsnění mne opouští. Už jsem to zase já – nebo téměř já."

„Co se přihodilo obyvatelům Halwygu?" otázal se Jhary Aleryona. „Všichni zahynuli? Nebo – kam se poděli?"

„Všichni se zbláznili. Alespoň včera nikdo při smyslech nebyl. Já jsem té nemoci vzdoroval, jak nejdéle jsem byl schopen…"

„Ale kde tedy jsou, Aleryone?"

„Pryč. Rozprchli se do kopců, do rovin, do lesů. Každý se ukrývá před ostatními a čas od času se navzájem napadají. Žádný člověk druhému nedůvěřoval, a tak utekli z města, jak vidíš…"

„Navštívil bůh Arkyn tvůj chrám?" zeptal se Corum starého kněze. „Mluvil s tebou?"

„Jednou – hned na počátku těch hrůz. Pravil, ať pro tebe pošlu, ale já nemohl. Nebyl tu nikdo, kdo by se vydal na cestu, a o jiném způsobu, jak se s tebou spojit, jsem nevěděl, kníže Corume. A když ta zběsilost vypukla v plné síle, nebyl jsem ve stavu, abych – abych naslouchal bohu Arkynovi. Přestože jsem se pokoušel jej přivolat každý den, nepodařilo se mi to.“

Corum pomohl Aleryonovi na nohy.

„Vyvolej ho nyní. Celý svět je posedlý Chaosem. Vyvolej ho, Aleryone!“

„Já si nevěřím.“

„Musíš si věřit.“

„Zkusím to.“ V Aleryonově poraněné tváři se opět rozhostil divoký výraz, neboť nyní zase bojoval proti euforii způsobené Jharyho lékem. „Já to zkusím.“

A pokoušel se. Snažil se přivolat boha Arkyna po zbytek odpoledne; hlas mu stále více chraptěl, jak bez přestávky prozpěvoval rituální modlitby a žádal si svého pána. Mnoho let zůstávaly tyto modlitby bez odpovědi, protože Zákon byl vykázán a ve jménu Chaosu panoval Arioch. Ale v nedávné době se na knězovu žádost Pán Zákona několikrát objevil.

Nyní však – žádná odezva.

Aleryon nakonec ustal.

„Neslyší mne. Anebo, slyší-li, nemůže přijít. Corume, navrátil se Chaos v celé své síle?“

Corum Jhaelen Irsei sklopil oči a pomalu přikývl: „Je to možné.“

„Podívejte!“ vykřikla Rhalina a shrnula si z tváře dlouhé černé vlasy. „Jhary, to je tvůj kocour!“

Malé černobílé stvoření prolétlo dveřmi a usadilo se Jharymu na rameni. Přitisklo mu čumáček k uchu a vydalo několik

hlubokých zvuků. Jhary se zatvářil překvapeně, ale pak zpozorněl a zamyšleně kocourovi naslouchal.

„Ono to k němu mluví!“ zamumlal Aleryon u vytržení. „To stvoření mluví!“

„Ano,“ přitakal Jhary, „svým způsobem ano.“

Konečně kocour zmlkl a začal se na Jharyho rameni umývat.

„Co ti říkal?“ zeptal se Corum.

„Vyprávěl o Glandythovi-a-Krae.“

„Takže je přece jen naživu!“

„Nejenomže je naživu, ale zdá se dokonce, že prostřednictvím věrolomného nhadraghského čaroděje uzavřel pakt s králem Mabelodem, nejvyšším vládcem Chaosu. A Chaos mu pomohl a dovolil mu vyslat to čaromocné běsnění, jímž všichni trpíme. A Chaos mu slíbil ještě větší moc.“

„Kde je Glandyth?“

„Na Malifulu – ve městě Osu.“

„Musíme se tam vypravit, Glandytha najít a zneškodnit.“

„Netřeba. Glandyth je na cestě sem.“

„Pluje po moři. Máme stále ještě dost času.“

„Přes moře. Chaos dal jemu a jeho mužům k dispozici nějaké svoje nestvůry – můj kocour je nedokázal popsat. Právě nyní na nich letí do Lywm-an-Esh, a to, co hledá, jsme my, Corume.“

„Zůstaneme zde a budeme s ním bojovat až do úplného konce.“

Jhary nebyl přesvědčen. „My dva – pod vlivem drogy, takže naše reakce jsou pomalé a pud sebezáchovy téměř neexistuje?“

„Najdeme ostatní a rozdělíme mezi ně tvůj lektvar…“ Corum se zarazil. Věděl, že je to nemožné – že dokonce i za normálních podmínek by pro něj bylo těžké dát se do boje s Denledhyssii, i kdyby nebyl osamocen… Tvář se mu rozjasnila, a pak se opět

zamračil. „Snad by se s tím dalo něco dělat, kdybych ještě jednou použil Kwllovu Ruku a Rhinnovo Oko.“

Jhary-a-Conel se zasmušil. „Musíme doufat, že ano. Není nic jiného, co bychom mohli dělat. Kdybychom tak našli Tanelorn, jak jsem chtěl dříve! Jsem si jistý, že tam bychom pomoc nalezli. Ale nemám tušení, kde se momentálně nalézá.“

„Hovoříš snad o mýtickém městě klidu a míru – Věčném Tanelornu?“ vmísil se Aleryon do jejich rozhovoru. „Ty víš, že skutečně existuje?“

Jhary se usmál: „Když mívám domov, pak tím domovem bývá Tanelorn. Existuje v každé epoše, v každém čase, v každém Plánu – jenomže se dá někdy obtížně nalézt.“

„Cožpak nemůžeme prohledávat Plány v naší nebeské lodi?“ zeptala se Rhalina. „Víme přece, že loď dokáže překonávat hranice mezi jednotlivými Plány.“

„Moje znalosti nesahají tak hluboko, abych byl schopný ji provést různými dimenzemi,“ odpověděl Jhary. „Bwydyth mi trochu objasňoval, jak se proniká hranicemi mezi jednotlivými Plány, ale nevím nic o tom, jak přitom řídit loď. Ne, musíme doufat, že nalezneme Tanelorn v tomto Plánu, jestliže se rozhodneme jej vyhledat. Ale mezitím se musíme zaměřit spíše na Glandytha a na to, jak mu utéci.“

„Nebo s ním svést bitvu. Možná, že máme prostředky, abychom jej porazili.“

„Ano, možná.“

„Měli byste jít ven a hlídkovat, aby nás nepřekvapil,“ řekl Aleryon. „Já zde zůstanu s paní Rhalinou a společně se budeme i nadále pokoušet přivolat boha Arkyna.“

Corum souhlasně přikývl. „Jsi statečný muž, kněže. Děkuji ti.“

Corum a Jhary kráčeli lhostejně tichými ulicemi ke středu města. Čas od času Corum zvedl svou šestiprstou ruku a prohlížel si ji. Pak ji zase nechal klesnout a zdravou rukou se dotýkal drahokamy poseté pásky přes oko, jež mu nepatřilo. Občas se svým lidským okem zadíval na oblohu. Stříbřitá helma na hlavě se mu blyštěla, neboť nebe se vyčistilo a slunce proteplovalo jasný zimní den.

Nikdo by nedokázal vyjádřit jeho myšlenky. Byly temné a zároveň zoufalé. Vypadalo to, že konec přišel, když to nejméně očekávali. Zákon byl nějakým způsobem přemožen a Chaos znovu získal svou starou moc – a možná byl i silnější než předtím. A oni o tom do téměř poslední chvíle nic netušili. Cítili se zmatení, oklamaní, zatracení a bezmocní.

Zdálo se, že mrtvé město je zrcadlem jejich prázdných duší. Doufali, že uvidí nějakého člověka, alespoň jednu lidskou bytost, i kdyby na ně měla zaútočit.

Květiny se kývaly v lehkém vánku, ale místo aby symbolizovaly mír, působily spíše zlověstně; v tichu, které vládlo kolem.

Glandyth se snášel z nebe a jeho síla byla znásobena mocí Chaosu.

V Corumovi to nevyvolalo skoro žádný pocit, když si jej konečně všiml. Dobrá dvacítka černých stínů přilétajících od východu. Ukázal je Jharymu.

„Asi uděláme nejlépe, když se vrátíme do chrámu a budeme Rhalinu a Aleryona varovat.“

„Nebylo by pro ně přece jenom bezpečněji v chrámu Zákona?“

„Myslím, že ne – ne teď, Jhary.“

Černé stíny se přibližovaly od východu. Letěly nízko a s určitým záměrem. Obrovská křídla tloukla do vzduchu a

večerním vzduchem se nesly podivné skřeky, skřeky zuřivé, a přece plné smutku, skřeky zatracených duší. Byly to nestvůry. Na dlouhých, svíjejících krcích se kývaly dlouhé a úzké hlavy, dívaly se hned sem, hned tam a očima prohledávaly zemský povrch jako jestřáb pátrající po kořisti. Z rudých tlam jim trčely úzké špičaté tesáky a jejich oči byly netečné a kruté. Z hrdel vyrážely zoufalé skřeky, jakoby žadonící o propuštění. Na širokých, černých zádech měly přivázány válečné vozy Denledhyssiů bez kol a v těchto narychlo vyrobených výsadcích byli samotní mabdenští zabijáci. V nejpřednějším voze stála postava v helmě s rohy a v ruce třímala těžký železný meč. Jhary a Corum měli pocit, že slyší známý děsivý smích, ačkoli ten zvuk se musel linout odjinud, pravděpodobně z tlam obludných létajících netvorů.

„Glandyth, samozřejmě," řekl Corum. Tvář mu zkřivil nepěkný úsměv. „Nuže, musíme se mu postavit. Kdyby se mi podařilo přivolat pomocníky ze záhrobí, mohli by Glandytha a tu jeho sběř zaměstnat, zatímco půjdeme varovat Rhalinu."

Zdvihl pravou ruku ke svému cizímu oku, aby si strhl pásku a podíval se do záhrobí, kde prodlévali ti, které za přispění Kwllovy Ruky a Rhinnova Oka zabil; to byli nyní jeho zajatci – čekali na příležitost

být vyvedeni a najít jiné živé, zavraždit je, a tak se nadobro ze záhrobí osvobodit. Ale páska se ani nepohnula, držela jako přilepená. Zatáhl za ni s co největší silou, ale bezúspěšně. Pokusil si ji strhnout nadpřirozenou silou Kwllovy Ruky, ale Ruka se odmítla pásky dotknout. Věci, které mu kdysi pomáhaly, ho nyní zkrátka nechaly na holičkách.

Cožpak byla moc Chaosu taková, že dokázala i tohle?

Corum vzlykl a rozběhl se ulicemi zpět ke chrámu Zákona.

KAPITOLA VI

Vyčerpaný Bůh

Když Corum a Jhary přiběhli vyděšení do chrámu, uviděli, že Rhalina na ně čeká a usmívá se.

„Je tady! Přišel!“ křičela. „Bůh Arkyn je zde.“

„A Glandyth přiletěl od východu,“ lapal po dechu Jhary. „Musíme odletět v nebeské lodi. Nic jiného nám nezbývá. Corumova moc je ta tam – neposlouchá jej ani Kwllova Ruka, ani Rhinnovo Oko.“

Corum vešel do chrámu. Byl rozmrzelý a chtěl si ulevit před Arkynem, bohem Zákona, jemuž kdysi pomáhal, ale jenž ho nyní nechával bez ochrany.

V šeru vzdáleného konce chrámu, poblíž místa, kde se bledý Aleryon vsedě opíral o zeď, se cosi vznášelo. Tvář? Tělo? Corum přihmouřil oči, a snažil zaostřit zrak, ale rozeznával pouze nejasný obrys.

„Bůh Arkyn?“

„*Ano*“ zaznělo jakoby z velké dálky.

„Co se děje? Proč jsou síly Zákona tak slabé?“

„*Prostírají se po obou nadzemských říších, které kontrolujeme. Mabelode poslal veškeré své síly na pomoc těm, kdo slouží Chaosu zde… My bojujeme v deseti Plánech,*

Corume… v deseti Plánech… a naše moc nad nimi netrvá dlouho… naše moc je stále ještě slabá…“

Corum zvedl svou rukavici podobnou šestiprstou ruku, nyní nepotřebnou. „Proč už nemohu využívat ani Rhynnovo Oko, ani Kwllovu Ruku? V nich byla jediná naděje, že bychom mohli porazit Glandytha, který právě teď přitáhl proti nám!“

„Vím… Musíte utéci… prolomte se svou nebeskou lodí do jiných dimenzí… vyhledejte Věčný Tanelorn… existuje vazba mezi vaší bezmocností a vaší potřebou nalézt Tanelorn…“

„Vazba? Jaká vazba?“

„Jenom ji cítím… Jsem tím bojem oslabený, Corume… Jsem vyčerpaný… moje moc je nyní velice slabá… Najdi Tanelorn…“

„Ale jak? Jhary nedokáže s nebeskou lodí pronikat dimenzemi.“

„Musí se o to pokusit…“

„Bože Arkyne, musíš mi dát jasnější instrukce, co dělat. Právě v tuto chvíli Glandyth přilétá do Halwygu. Zamýšlí si podmanit celý tento Plán a vládnout mu. Chce nás všechny, kteří jsme ještě zbyli, vyhubit. Jak můžeme chránit ty, jež posedlo šílenství vyvolané Chaosem?“

„Tanelorn… Hledej Tanelorn… To je jediný způsob, jak si uchovat naději, že je zachráníš… Nedokážu ti říct víc… To je vše, co vidím… vše, co vidím…“

„Jsi ty ale křehký bůh, Arkyne. Snad jsem se měl věrností zavázat Chaosu, neboť když děs a smrt mají vládnout tomuto světu, člověk by se mohl stát součástí tohoto děsu a této smrti…“

„Nebuď zahořklý, Corume… je tu stále naděje, že se ti možná povede vyhnat Chaos ze všech patnácti Plánů…“

„Síla – to je, co nyní potřebuji, ne naděje.“

„Doufej, že sílu, již potřebuješ, nalezneš v Tanelornu. Sbohem…“

A nezřetelný obrys zmizel. Zvenku k nim doléhalo vřeštění Glandythových černých létajících oblud. Corum přistoupil k ležícímu Aleryonovi. Starý muž se vyčerpal, jak se stále a stále pokoušel přivolat boha Arkyna. „Pojď, starce. Vezmeme tě s sebou do nebeské lodi – pokud ještě stihneme nastoupit.“

Ale Aleryon neodpovídal. Během rozmluvy Coruma s unaveným bohem starý kněz zemřel.

Rhalina a Jhary-a-Conel už stáli vedle nebeské lodi a hleděli vzhůru na oblohu, ze které se na Halwyg začínaly spouštět velké černé nestvůry.

„Mluvil jsem s Arkynem,“ sdělil jim Corum. „Moc nám to nepomohlo. Říkal, že musíme utéci do jiných dimenzí a hledat Tanelorn. Řekl jsem mu, že nedokážeš stroj řídit za hranice našeho Plánu. Odpověděl, že musíme.“

Jhary pokrčil rameny a pomohl Rhalině na palubu. „V tom případě musíme. Anebo se o to přinejmenším musíme pokusit.“

„Kdybychom jen mohli sebrat obránce z Města v Pyramidě. Jejich zbraně by skoncovaly dokonce i s Glandythovými spojenci, které mu poslal Chaos.“

„Ale oni se s nimi zabíjejí navzájem. S tím Glandyth počítal.“

Všichni tři stáli v lodi. Jhary se věnoval řídícím krystalům, které probudil k životu. Stroj začal stoupat a zamířil na západ, pryč od Glandytha.

Ten je ale zahlédl. Tlukot křídel zintenzívněl a křik létajících potvor zesílil. Denledhyssiové se začali střemhlav vrhat na jediné tři smrtelníky na světě, kteří si uvědomovali, co se jim přihodilo.

Jhary zkoumal řídící krystaly a přitom se kousal do rtů. „Je to otázka správné kombinace," řekl. „Snažím si vzpomenout, co mne Bwydyth učil."

Nebeská loď teď letěla velmi rychle, ale jejich pronásledovatelé s nimi drželi krok. Dlouhé krky létajících nestvůr se komíhaly, jako hadi, když chtějí uštknout. Krvavé tlamy se roztáhly. Zableskly se tesáky.

Cosi nečistého, co připomínalo mastný černý kouř, se vyvalilo z jejich mord. Jako ještěrky jazyky, tak létající stvůry vystřelovaly sloupce dýmu směrem k lodi. Jhary zoufale manévroval plavidlem sem a tam a pokoušel se jim uniknout. Jedenkrát dým zahalil záď stroje. Ten se na okamžik zastavil, než se osvobodil. Rhalina se přitiskla ke Corumovi, jenž naprosto zbytečně tasil meč.

Černobílý kocourek se všemi drápy zaryl do Jharyova ramene. Poznal Glandytha a oči se mu rozšířily strachem.

Corum zaslechl jekot a věděl, že Glandyth právě zjistil, kdože se to pokouší z Halwygu utéci. Ačkoli barbaři byli ještě pořádně daleko, měl pocit, že cítí, jak se Glandythovy oči vpalují do jeho. Zadíval se zpět svým lidským okem, meč na Rhalininu ochranu připravený v ruce, a viděl, že i Glandyth máchá svou železnou zbraní, téměř jako kdyby jej vyzýval na vzájemný souboj. Létající hadi syčeli a vřískavě kejhali a vypouštěli z tlam ještě více mastného dýmu.

Čtyřem se podařilo obklopit loď. Jhary se pokusil zvětšit rychlost.

„Už nemůžeme letět rychleji! Jsme v pasti!"

„Pak se tedy musíš pokusit prostoupit skrze Plány. Možná, že jim tímto způsobem utečeme."

„Ty bestie stvořil Chaos. Dá se předpokládat, že i ony dokáží projít hranicemi mezi Plány!"

Corum beznadějně sekl čepelí po jednom sloupci dýmu. Byli neúprosně brzděni a Denledhyssiové se stále blížili. Stáli triumfálně a čekali, až se dostanou natolik blízko, aby mohli vpadnout na palubu lodi a pobít její posádku.

Potom černá křídla získala mlhavý nádech a Corum si všiml, že město pod nimi se začíná ztrácet. Zdálo se, že v nastalé temnotě se míhají blesky. Objevila se koule purpurového světla. Loď se třásla jako vyděšený jelen a Corum cítil, jak se jej zmocňuje podvědomá nevolnost. A pak se znovu rozjasnilo, a opět tu byla obrovská černá křídla zuřivě bičující vzduch. Jhary hádal správně. Ta stvoření byla schopná je následovat všemi dimenzemi přes bariéry mezi Plány.

Jhary opět učinil nad krystaly nějaké pohyby. Člun se rozhoupal a hrozilo nebezpečí, že se převrátí. A znovu se objevily podivné pocity, vibrace, blesky a koule zlatých plamenů v rychle vířícím červenooranžovém mraku.

Jazyky dýmu, které je ohrožovaly, zmizely. Kolem panovala naprostá temnota, občas prozářená klikatými blesky. Při těch záblescích bylo vidět, že černé obludy jsou stále kolem nich. Slyšeli i jejich hlasy a také vzteklý řev Glandytha-a-Krae.

A pak se rozhostilo ticho.

Corum neviděl Rhalinu. Neviděl ani Jharyho. Cítil pouze, že je stále ještě ve člunu.

Pluli v naprosté temnotě a v absolutním tichu. Nebyli v žádné dimenzi.

KNIHA DRUHÁ

Ve které kníže Corum a jeho společníci poznají, jak je Chaos důležitý a čím se usiluje stát, a objeví něco více o přirozenosti času a identity.

KAPITOLA I

Chaos bez hranic

„Corume?“

Byl to Rhalinin hlas.

„Corume?“

„Jsem tady.“

Napřáhl pravou ruku a pokoušel se jí dotknout. Konečně pod prsty ucítil její kadeře. Paží ji objal kolem ramen.

„Jhary?“ pravil, „jsi tady?“

„Jsem zde. Pokouším se nastavit jinou konfiguraci, ale krystaly nereagují. Je snad tohle Předpeklí, Corume?“

„Zdá se, že ano. I když – možná ne. Můžeme dýchat a je tu poměrně teplo. Řekl bych, že loď je unášena Kosmem, někde nad nebem.“

Ticho.

Potom zahlédli úzký proužek zlatavého světla, jenž rozdělil tmu na dvě části. Vypadalo to jako úzký horizont nebo osvětlená škvíra pod gigantickými dveřmi. A zatímco zůstávali v temnotě, zdálo se, že pruh světla nad nimi se začal rozšiřovat směrem vzhůru. Opona nezměrného divadla.

A přestože se navzájem stále neviděli, rozprostřela se před nimi doširoka zlatem ozářená krajina, která se začala měnit.

„Co je to, Corume?“

„Nemám tušení, Rhalino. Jhary?“

„Tato pustina by mohla být doménou Kosmické Rovnováhy – neutrální oblast, kam se žádní bohové ani smrtelníci za normálních okolností nedostanou.“

„Dostali jsme se sem náhodou?“

„Já nevím.“

Pojednou uviděli zvláštní výjev:

Všechno bylo obrovské, ale v odpovídajících proporcích. Jezdec pobízel koně pouští pod fialovobílým nebem. Měl vlasy barvy mléka, které za ním při jízdě vlály. Jeho oči byly zarudlé a jakoby plné divoké hořkosti, kůže odstínem připomínala slonovinu. Do jisté míry vypadal jako Vadhagh, i on měl stejnou, člověku nepodobnou tvář. Ale byl to albín. Oděn byl do černé, nevídané zbroje – každá její částečka byla vzorem řemeslné i umělecké práce. Na hlavě měl obrovitou helmu a za pasem černý meč.

A v okamžiku jezdec už nejel na koni. Seděl na stvůře, jež v něčem připomínala ty, které je pronásledovaly – létající had nebo drak. Jezdec v ruce třímal meč; z toho se linul zvláštní černý lesk. Rytíř jel na draku, jako kdyby to byl kůň – seděl v sedle, nohy v třmenech a navíc byl přivázán k sedlu, aby nespadl. Křičel.

Dole pod ním byli jiní draci, bezpochyby stejní jako ten, na němž jel. Odhodlaně bojovali se znetvořenými obludami, jež měly velrybí čelisti. Vtom scénu zamlžil zelený opar a vše zmizelo.

Pak uviděli nesouměrný obrys obrovského hradu a jak se dívali, hrad rostl do výše a přitom se modeloval jeho tvar. Objevovaly se věže, věžičky a vížky, cimbuří. Jezdec na draku zavelel a ujížděl k hradu. Několik rytířů, které vedl, rovněž

nasedlo na draky. Ti se otočili a plivajíce plameny jedovatých slin následovali vůdce.

Minuli hrad a dorazili k vlnící se planině. Na ní stáli, k bitvě připraveni, všichni démoni a nečistá, zkroucená stvoření patřící Chaosu. Byli zde i bozi – jeden každý z pánů Pekla: Malohin, Xiombarg, Zhortra a další – Chardos Žnec, s nestvůrnou lysou hlavou a děsivou kosou, i nejstarší z bohů, Slortar Starý, štíhlý a krásný jako šestnáctiletý mladík.

Proti této shromážděné síle jezdci na dracích zaútočili.

Jistojistě šli na smrt.

Všude kolem se rozprskla vášnivá zloba – a pak opět sálalo pouze zlatisté světlo.

„Co jsme to viděli?“ zašeptal Corum. „Víš to, Jhary?“

„Ano. Vím. Byl jsem tam – anebo budu. Vidíme jiný věk, jiný Plán. Byla to ta nejlítější bitva mezi Zákonem a Chaosem, mezi Bohy a Smrtelníky, které jsem se kdy zúčastnil. Toho hrdinu s bílou tváří jsem doprovázel. Jmenuje se Elric z Melnibone.“

„Už ses o něm zmiňoval, když jsme se poprvé setkali.“

„On je jako ty, hrdina vyvolený osudem, aby bojoval a udržoval Kosmickou Rovnováhu vyváženou.“ Jharyho hlas zesmutněl. „Pamatuji si jeho přítele Moongluma, ale jeho přítel Moonglum si nepamatuje na mne.“

Corum tu poznámku přešel bez povšimnutí.

„Co to znamená pro nás, Jhary?“

„Nevím, Corume. Podívej – na scénu přichází něco jiného.“

V rovině stálo město. Corum měl pocit, že je zná, ale pak si uvědomil, že ho nikdy předtím neviděl, neboť nebylo vůbec podobné městům v Bro-an-Vadhagh nebo v Lywm-an-Esh. Bylo

prosté a velkolepé zároveň, vystavěné z bílého mramoru a černé žuly. Bylo obklíčené. Na hradbách vykukovaly zbraně se stříbřitým zakončením, které mířily na nájezdníky – velkou hordu pěšáků i jízdy. Útočníci rozbili tábor na planině nedaleko města a na rozdíl od lehce oděných obránců měli na sobě mohutnou zbroj. Stejně jako muž, jehož Jhary nazýval Elricem, i obyvatelé města byli podobní spíše Vadhaghům než jiným smrtelníkům. Coruma začalo zajímat, zda Vadhaghové obývají hodně Plánů.

Z tábora k černobílým hradbám města zamířil jezdec v rozměrném brnění. Nesl praporec a zdálo se, že přijíždí v roli parlamentáře. Volal nahoru na hradby a nakonec se otevřela brána a jezdec byl vpuštěn dovnitř. Do tváře mu vidět nebylo.

Scéna se opět změnila.

Corum, Rhalina a Jhary s údivem sledovali, že ten, kdo předtím na město útočil, pomáhá při jeho obraně.

Náhle se objevily letmé záběry ukrutného masakru. Smrtelníci byli zabíjeni zbraněmi dokonce ničivějšími, než vlastnili lidé z Gwläs-cor-Gwrys, a byl to jeden z jejich vlastní rasy, kdo řídil jejich vraždění…

Obraz zmizel. Znovu se rozzářilo zlaté světlo.

„Erekosë," zamumlal Jhary. „Myslím, že v těchto scénách vidím nějaký význam. Mám za to, že jsme v Rovnováze. Něco se nám tu snaží naznačit, ale ty náznaky jsou tak nejasné, že moje ubohá hlava je nedokáže rozšifrovat."

„Řekni mi o tom víc, Jhary, prosím," požádal Corum přítele ztraceného ve tmě a stále hleděl na ozářenou oblast před nimi.

„Nenacházím slov. Už jsem ti řekl, že jsem společníkem hrdinů – existuje pouze jeden Hrdina a pouze jeden Společník, ale ne vždy se navzájem známe a netušíme ani svůj osud."

„Podmínky se čas od času mění,“ pokračoval Jhary, „ale sudba nikoli. Erekosëovo břímě je uvědomovat si všechna svá předchozí převtělení, i převtělení, která jej teprve čekají. Přinejmenším toho jsi, Corume, ušetřen.“

Corum se otřásl. „Už nic neříkej, Jhary.“

Ozvala se Rhalina: „A co ti, kteří byli tomuto hrdinovi blízcí? Hovořil jsi o jeho příteli…“

Ale než to mohla dopovědět, zlatisté světlo vystřídala nová scéna.

Objevil se muž s tváří zmučenou bolestí, zbrocenou potem, s tmavým tepajícím klenotem zapuštěným do čela. Přes tvář si stáhl hledí přílby z kovu tak vyleštěného, že tvořilo dokonalé zrcadlo. V něm se objevila skupina jezdců, kteří na první pohled vypadali jako lidé se zvířecími hlavami. Za okamžik se ale ukázalo, že hlavy jsou ve skutečnosti pouze přílby napodobující hlavy prasat, koz, býků a psů.

Další obraz ukazoval regulérní bitvu. Nepřátelé ve zvířecích maskách počtem vysoko převyšovali jezdce ve vyleštěných přílbách.

Jeden z mužů se zrcadlovými helmami – snad ten, jehož prve zahlédli – držel nad hlavou krátkou hůl, ze které rytmicky vyzařovaly duhové paprsky. To vneslo mezi zvířecí jezdce takový děs, že mnohé musel jejich vůdce nutit k útoku; nejraději by byli uprchlí.

Boj zuřil dál.

Pak scéna zmizela a opět ji vystřídalo zlaté světlo.

„Hawkmoon,“ zabručel Jhary. „Kouzelná hůlka. Co to všechno může znamenat? Viděl jsi sám sebe, Corume, ve třech

svých jiných převtěleních. Něco takového jsem ještě nikdy nezažil.“

Corum se třásl. Nechtěl o Jharyho slovech ani přemýšlet. Naznačovala, že osud mu přiřkl vláčet se nekonečností bitev, smrti, utrpení.

„Co to může znamenat?“ dumal Jhary znovu. „Je to varování? Věštba čehosi, co se přihodí? Anebo to nemá žádný zvláštní význam?“

Temnota začala opět pomalu vytlačovat zlatavé světlo, dokud z něho nezůstal mdlý paprsek; i ten za okamžik zmizel.

Znovu se ocitli v prázdnotě.

Ke Corumovi dolehl Jharyho hlas. Zněl slabě, jako by hovořil sám k sobě. „Myslím, že to znamená, že se musíme vydat hledat Tanelorn. Tam se veškeré sudby setkávají, tam jsou všechny věci stálé. Ani Chaos, ani Zákon nemohou ovlivnit existenci Tanelornu, ačkoli jeho obyvatelé mohou být někdy ohroženi. Ale ani já netuším, kde se v tomto věku, v této dimenzi nachází. Kdybych tak jen mohl najít nějaké znamení, které by mi pomohlo se zorientovat.“

„Třeba to není Tanelorn, co máme hledat,“ řekla Rhalina. „Třeba události, které jsme zhlédli, naznačují nějaký jiný cíl?“

„Je to všechno provázáno dohromady,“ dumal Jhary a zdálo se, že si odpovídá na otázku, již položil sám sobě. „Je to všechno navzájem propojeno. Elric, Erekosë, Hawkmoon, Corum. Čtyři stránky téže věci, stejně jako já jsem další a Rhalina je šestým aspektem. Snad se ve vesmíru objevil nějaký zlom. Nebo nastává nějaký nový cyklus. Já nevím…“

Nebeská loď se zakymácela. Jako by se pohybovala po bláznivě rozvlněné dráze. Všude kolem začaly padat masivní kapky modrého a zeleného světla. Slyšeli burácet vítr, ale

nepocítili ani záchvěv vánku. V ozvěnách se tříštil téměř lidský hlas.

A pak prolétávali rychle se míhajícími stíny – stíny věcí a lidí, všechno se hnalo stejným směrem.

Dole pod nimi Corum viděl tisíce sopek, každá z nich chrlila síru, popel a dým, ale ty se nějakým způsobem lodi ani netkly. Pach spáleniny je udeřil do nosů, aby byl vzápětí vystřídán vůní květin. Sopky se proměnily v obrovské květy a jako sasanky rozevřely rudé okvětní lístky.

Odněkud zazněl zpěv. Křepká válečná melodie – snad píseň vítězné armády. Během chvilky odumřela v dálce. Ozval se řehot. A hned zase zmlkl.

Z moře výkalů vyrostlo množství obrovských zvířat, hnalo se vzhůru, obracelo čtvercové rypáky k nebi, chrochtalo, a vzápětí opět zmizelo pod hladinou.

Zjevila se bělorůžová pláň; na první pohled ji tvořilo množství kamenů. Ale nebyly to kameny, pláň se celá skládala z mrtvol, všechny ležely úhledně vedle sebe, tváří dolů.

„Jhary, máš ponětí, kde to jsme?“ zavolal Corum do svištění vzduchu.

„Tady vládne Chaos, Corume, to je všechno, co momentálně vím. To, co vidíš, je nespoutaný Chaos. Zákon zde nemá vůbec žádnou moc. Domnívám se, že jsme se dostali do Mabelodeho říše. Snažím se odtud odletět, ale stroj mne neposlouchá.“

„Pohybujeme se přece napříč jednotlivými dimenzemi,“ ozvala se Rhalina. „Proto se ty scény mění tak rychle.“

Jhary se otočil přes rameno a vrhl na ni zoufalý pohled. „My se nepohybujeme napříč dimenzemi. Tohle je Chaos, paní Rhalino. Čistý, nespoutaný Chaos.“

KAPITOLA II

Hrad vystavěný z krve

„Určitě je to Mabelodeho říše,“ prohlásil Jhary. „Pokud Chaos náhle nezvítězil a všech patnáct Plánů není pod jeho mocí.“

Nějaké špinavé tvary pluly nad lodí, ale v okamžiku zmizely.

„Točí se mi hlava,“ Rhalina sotva popadala dech. „Jako bych se zbláznila. Stěží mohu uvěřit, že se mi to nezdá.“

„Někdo sní,“ řekl jí Jhary, „někdo sní, paní. Bůh.“

Corum nemohl mluvit, třeštila mu hlava. Podivné vzpomínky hrozily, že se vynoří, ale stále je nedokázal zachytit.

Někdy naslouchal soustředěně, protože se domníval, že slyší hlasy. Nahýbal se přes pažení lodi a pátral, zda přicházejí zdola. Zíral do nebe. „Slyšíš je, Rhalino?“

„Neslyším nic, Corume.“

„Nemohu rozeznat slova. Snad to ani slova nejsou.“

„Zapomeň na ně,“ rozkřikl se Jhary. „Takovým věcem nevěnuj pozornost! Jsme v krajích, kde vládne Chaos, a určitě se bude snažit oklamat naše smysly. Pamatuj si, že my tři jsme zde jediné, co je reálné – dej si pozor a pořádně si prohlédni cokoli, co se podobá mně nebo Rhalině, než tomu uvěříš.“

„Chceš říct, že démoni se pokusí mne donutit, abych si myslel, že oni jsou ti, které mám rád?“

„To je přesně to, co udělají, a nazývej si je, jak chceš.“

Valila se k nim obrovská vlna. Vzala na sebe podobu lidské ruky, zaťala se v pěst a hrozila rozdrtit loď. Jak se objevila, tak zmizela. S tváří zalitou potem letěl Jhary dál.

Rozbřesklo se do jarního dne. Letěli nad poli osvícenými ranním sluncem a pod nimi se perlila rosa. Vyrůstaly z ní květiny a země byla poseta jasnými rybníčky a říčkami.

Ve stínu dubů postávali koně a dobytčata. Kousek opodál stála nízká, bíle natřená farma, z komína stoupal k nebi kouř. Ptáci zpívali a podsvinčata něco vyrývala na dvoře za farmou.

„Nemohu uvěřit, že to není skutečné,“ řekl Corum Jharymu.

„Je to skutečné,“ odpověděl Jhary, „ale pouze na chvíli. Chaos se těší z tvorby, ale co vytvoří, to ho rychle omrzí. Hledá totiž jenom zábavu, pocit, a nikoli řád, pravdu či trvalost. Někdy mu vyhovuje vytvořit něco, co by pro tebe či pro mne mělo hodnotu, anebo bychom v tom našli zalíbení. Ale to pouze náhodou.“

Pole zůstávala nezměněná. Stejně tak i farma. Pocit klidu v nich vzrostl.

Jhary svraštil čelo: „Snad už jsme, konečně, opustili říši Chaosu a…“

Vtom se začala pole postupně vlnit – jako stojatá voda, když ji rozmíchá. Farma se rozpadla a stala se z ní pěna na vzedmuté vlně. Květiny zetlely a pohnojily pohybující se povrch.

„Je tak snadné uvěřit v něco, v co člověk uvěřit chce,“ poznamenal Jhary unaveně. „Tak snadné.“

„Musíme se odtud dostat,“ prohlásil Corum.

„Dostat? Ale jak? Nemám kontrolu nad nebeskou lodí od té doby, co jsme se ocitli v té prázdnotě.“

„Takže nás řídí nějaká jiná síla?“

„Ano – ale nemusíme to cítit.“ Jhary mluvil stísněně a byl bledý. Dokonce i kocourek se mu tulil ke krku a hledal u něj bezpečí.

Od obzoru k obzoru se nyní táhlo zelenošedé bahno, kypělo a na jeho povrchu plavalo cosi, co vyhlíželo jako hnijící vegetace. Chvilkami na sebe brala podobu různých korýšů – krabů či humrů – a cupitala po povrchu, jenž byl, až na různé stíny, téměř jednolitý.

„Ostrov,“ pronesla Rhalina.

Stranou toho všeho vyrůstal ostrov tvořený modrými skalami. A na nich se tyčil nachový hrad. Vlnil se jako voda vymodelovaná do stálého tvaru. Linul se z něj povědomý, slaný pach. Jhary pootočil loď, aby se hradu vyhnul, ale ten se jim znovu postavil do cesty. Opět zabočili, a opět se hrad ocitl přímo před nimi. Jhary se chvíli snažil měnit kurz lodi tak, aby odpluli od hradu, ale ten se jim vždy objevil v cestě.

„Snaží se nás zastavit.“ Jhary se znovu pokusil hradu vyhnout.

„Co to je,“ zeptala se Rhalina.

Jhary zavrtěl hlavou: „Nemám zdání, ale nepodobá se to ničemu, co jsme tu doposud viděli. A nějaká síla nás k tomu přitahuje. To je ale puch! Úplně se dusím.“

Loď se ke stavbě stále přibližovala, až zůstala viset přímo nad jasně červenou vížkou. A pak přistála.

Corum se díval přes okraj lodi. Hmota, z níž byl hrad vystavěn, se stále vlnila jako nějaká kapalina. Vůbec nevypadala stabilně, a přece udržela váhu lodi. Tasil meč a podíval se na černou trhlinu poblíž věže. Byl to vchod. A z něj se vynořila postava.

Kráčel k nim tlouštík, asi tak dvakrát širší než normální člověk. Měl víceméně lidskou hlavu, ale trčely z ní kančí tesáky.

Pohyboval se po rozčeřeném šarlatovém povrchu na křivých tlustých nohách celý nahý – až na bohatě vyšívanou tabardu, jejíž vzor momentálně nebyl k poznání. Šklebil se na ně.

„Nemívám často hosty," zachrochtal. „Jste moji?"

Corum se podivil: „Tvoji hosté?"

„Ne, ne, ne. Vytvořil jsem vás, anebo přicházíte odněkud? Nebo jste vynálezem některého z mých bratří vévodů?"

„Nechápu…" začal Corum.

Jhary jej přerušil.

„Já tě znám. Ty jsi vévoda Teer."

„Ovšemže jsem vévoda Teer. No a co? Tedy, nevěřím, že vás vůbec někdo vymyslel – nikdo z těchto Plánů. Jak vyhovující. Vítejte, smrtelníci, do mého hradu. Jak pozoruhodné! Vítejte, vítejte, vítejte. Jak výtečné! Vítejte!"

„Ty jsi vévoda Teer, pán Chaosu, a tvůj lenní pán je Mabelode Bez Tváře. Takže jsem se nemýlil. Toto je říše krále Mabelodeho."

„Jak inteligentní! Jak podivuhodné!" Kanci tvář se roztáhla do ošklivého šklebu a objevily se zkažené zuby. „Přinesli jste mi snad nějakou zprávu?"

„Rovněž my jsme ve službách krále Mabelodeho," řekl Jhary rychle. „V Arkynově říši bojujeme za obnovu vlády Chaosu."

„Jak skvělé! Ale neříkejte, že jste přišli žádat o pomoc, smrtelní, protože co jsem mohl, to jsem už poslal na pomoc do nadpozemské říše, kde se Zákon pokouší udržet svou moc. Všichni páni Pekla se tohoto boje účastní svými silami. Možná, že nastane doba, kdy se budeme moci bitvy se Zákonem zúčastnit i osobně, ale to zatím není možné. Propůjčili jsme svou moc, své služebníky, vše, kromě sebe. Bezpochyby víte, jak se vedlo Xiombarg, když se pokoušel – tedy samozřejmě bych měl

říci pokoušela – překročit hranice mezi říšemi a vniknout do Arkynova Plánu. Jak nepříjemné!“

„Doufali jsme, že bys nám mohl pomoci,“ pokračoval Corum ve Jharyho pokusu zmást božského vévodu. „Zákon nám kříží plány až příliš často.“

„Jak víte, já jsem pouze jedním z méně mocných pánů Chaosu. Moje moc nikdy nebyla moc veliká. Většinu svého úsilí vkládám – panstvo se možná bude smát – do budování svého krásného hradu. Ten miluji nadevše.“

„Z čeho je postaven?“ zeptala se Rhalina nervózně. Obávala se, že vévoda brzy prohlédne jejich lest.

„Cožpak vy jste neslyšeli o Teerově hradu? Jak podivné! Nuže, moji drazí smrtelníci, je vytvořen z krve – všechno, co vidíte, je krev. Tisíce lidí zemřelo, aby se můj hrad postupně stal tím, čím je dnes. A budu muset ještě další tisíce zabít, než budu s jeho výstavbou hotov. Cožpak necítíte tu skvostnou vůni? To je krev! To, co vidíte, je všechno krev. Krev smrtelníků i nesmrtelných, všechnu jsem smísil. Veškerá krev je si rovna, když má posloužit při budování Teerova hradu, víme? Ve vás je dost krve na část slabší věžní zdi. Z vás tří bych mohl vystavět další pokoj. Žasli byste, co všechno se dá s krví dělat a jak pružný stavební materiál z ní nakonec je. A sama o sobě je neobyčejně chutná, víme?“ Pokrčil rameny a svou tučnou rukou: „Pro vás možná ne, znám smrtelníky a jejich libůstky, ale pro mne – ach, to je pohádka!“

„Bylo nám ctí, že jsme mohli zhlédnout Hrad vystavěný z krve,“ řekl Jhary jak jen mohl nejuhlazeněji, „ale čas se nachýlil a my se musíme vydat hledat pomoc v našem boji proti Zákonu. Dovolíš nám tedy nyní odjet, vévodo Teere?“

„Odjet?“ vévodova očka se zableskla a tučný, hrubý jazyk olízl drsné pysky. Teer si špičkami prstů přejel po jednom ze svých tesáků.

„Koneckonců jsme ve službách krále Mabelodeho,“ řekl Corum.

„To tedy jste! Jak skvostné!“

„A poslání naší výpravy je naléhavé.“

„Smrtelníkům se stává velmi výjimečně, že se dostanou přímo do říše krále Mabelodeho,“ pronesl vévoda Teer.

„Nastaly výjimečné časy, když je deset z našich patnácti Plánů v rukou Zákona,“ poznamenal Jhary.

„Jak pravdivé! Co to teče z pysků té samičky?“

Rhalina zvracela. Dělala, co mohla, aby ovládla svůj zvedající se žaludek, ale ten příšerný zápach už nevydržela.

Vévodovi se zúžily oči. „Já smrtelníky znám. Znám je. Ona je rozrušená. Čím? Čím?“

„Představou, že se Zákon vrátí,“ řekl Jhary nepřesvědčivě.

„To já ji rozrušil, co? Ona se celá neoddala Chaosu, pravda? To si tedy král Mabelode nevybírá ty nejlepší exempláře, aby mu sloužily he?“

„On si vybral nás,“ podotkl Corum. „Ona nás pouze doprovází.“

„Takže je pro krále Mabelodeho nepotřebná – anebo pro vás. Nu, ona je to, co chci na oplátku za svou velkomyslnost, že jsem vám dovolil zhlédnout nádheru hradu vystavěného z krve…“

„Ne,“ pravil Corum, jenž uhodl, co znamenají vévodova slova. „Na to nemůžeme přistoupit. Já tě prosím, vévodo Teere, nech nás nyní odejít. Víš přece, že musíme spěchat. Krále Mabelodeho nepotěší, když nás zdržíš.“

„Nebude potěšen, když se zdržíte vy. Zkrátka, dejte mi tu samičku. Klidně si nechte maso a kosti, jestli je vám libo. Jediné, co chci, je krev.“

„Ne!“ vykřikla Rhalina v hrůze.

„Jak hlupácké!“

„Nech nás jít, vévodo Teere!“

„Nejdřív chci tu samici!“

„Ne!“ vykřikli Jhary s Corumem jednohlasně a tasili meče. Vévoda Teer propukl v chrochtavý řehot, v němž se mísila potměšilost s nedůvěřivostí.

KAPITOLA III

Jezdec na žlutém koni

Pán Pekla se protáhl, jako se protahuje člověk, který se právě probudil ze skvostného spánku. Paže se mu prodloužily a tělo zmohutnělo a během několika vteřin byl dvakrát tak velký než předtím. Shlížel na ně dolů a stále se řehotal: „Jak špatně lžete!“

„Nelžeme,“ pravil Corum. „Prosíme tě, propusť nás, ať můžeme pokračovat v naší pouti.“

Vévoda Teer se zakřenil: „Nemám nejmenší chuť přivolat na sebe nelibost krále Mabelodeho. Nicméně kdybyste skutečně sloužili Chaosu, tak byste neprojevili tak pitomé emoce – prostě byste mi tu samici dali. Vám je na nic, ale já z ní mohu mít velký užitek. Smysl mé existence je stavět tento hrad, propracovávat jej a krášlit.“ Natáhl k nim jednu ruku. „Vezmu si ji a vy si můžete jít svou cestou a já pak…“

„Podívej!“ zvolal náhle Jhary, „Naši nepřátelé! Pronásledují nás až do tohoto Plánu. No, nejsou to zabedněnci?! – vstoupit do říše svého nepřítele, krále Mabelodeho!“

„Cože?“ vzhlédl vévoda Teer. Spatřil asi dvacet černých okřídlených oblud s dlouhými krky a brunátnými tlamami. Na zádech nesly bojovníky. „Kdo to je?“

„Ten, kdo je vede, se jmenuje Corum Jhaelen Irsei,“ řekl Corum. „Jsou to zapřísáhlí nepřátelé Chaosu a žádají si naši

smrt. Znič je, vévodo Teere, uděláš velkou radost Mabelodemu.“

Vévoda Teer stále zíral vzhůru.

„Je to pravda?“

„Je to pravda,“ vykřikl Jhary.

„Mám dojem, že už jsem o tomhle smrtelníkovi, Corumovi, něco zaslechl. Není to ten, který zničil Ariochovo srdce? Ten, kdo vylákal Xiombarg do záhuby?“

„To je on, to je on!“ křičela Rhalina.

„Mé sítě,“ zamumlal vévoda Teer. Zmenšil se do původní velikosti a spěchal zpět do věže. „Pomohu vám.“

„V nich je dost krve na stavbu celé nové síně,“ volal Jhary. Skočil za řídící panel nebeské lodi a překotně nastavoval odpovídající kombinaci. Krystaly ožily a loď vyrazila vzhůru.

Glandyth a jeho smečka je zahlédli. Černá zvířata se otočila a s burácivým máváním křídel se na ně řítila.

Konečně se dostali z moci hradu vystavěného z krve a jeho krvelačného pána, který měl nyní na mysli hlavně své sítě. V každé ruce držel jednu, víc a víc se zvětšoval a blížil se k hraběti z Krae, jenž veškerou svou pozornost upínal k nepřátelům.

Jhary se tvářil odhodlaně: „Teď zkusím cokoli, abychom zmizeli z téhle zatracené dimenze. Bude lepší zemřít, než zůstávat tady. Vévoda Teer se brzy dovtípí, že Glandyth slouží Chaosu, a nikoli Zákonu. A Glandyth mu řekne, kdo vlastně jsme. Všichni páni Pekla po nás půjdou.“ Odstranil průhledný kryt a začal nastavovat krystaly do jiných poloh. „Vůbec netuším, co to udělá, ale nikdo mne neodradí od toho, abych se to nepokusil zjistit!“

Nebeská loď začala po celé své délce oscilovat.

Corum se zachytil pažení a cítil, jak jeho tělo vibruje. Měl naprosto určitý dojem, že se co nevidět roztříští na milion

kousků. Přitiskl se k Rhalině. Loď se začala propadat k fialovooranžovému moři. Corum s Rhalinou byli vrženi na Jharyho. Loď na něco narazila. Ponořili se do tekutiny a taje pohltila. Pak to s lodí ještě jednou silně trhlo a Corum pustil Rhalinu ze svého sevření. Tápal v té neproniknutelné temnotě kolem sebe a hledal ji, ale byla pryč. Pocítil, že mu paluba lodi mizí pod nohama.

Byl odnášen silným proudem.

Pokoušel se volat jméno své milované, ale látka, v níž tonul, mu ucpala ústa. Pokoušel se rozhlédnout, ale zalepila mu i oči.

Jak se nořil hlouběji a hlouběji, malátněl. Nemohl dýchat a srdce měl až v krku. Věděl, že umírá. Věděl, že Rhalina a Jhary umírají někde poblíž, ztraceni v té vševyplňující mazlavosti.

Téměř se mu ulehčilo, že výprava skončila takto, že jeho odpovědnost k Zákonu končí. Trápil se pro Rhalinu a trápil se pro Jharyho, ale nemohl si stýskat sám nad sebou.

Znenadání začal padat. Všiml si, že spolu s ním padá i kus nebeské lodi – část zkrouceného pažení. Snášel se průzračným vzduchem, ale rychlost pádu mu stále zabraňovala dýchat.

Klouzal vzduchem. Rozhlédl se kolem sebe. Na všech stranách bylo modré nebe – nad ním i pod ním. Rozpřáhl ruce. Vedle něj se stále vznášel zkroucený kus pažení. Rozhlédl se a hledal Rhalinu a Jharyho, ale ani jeden z nich nebyl na dohled v té nesmírně rozlehlé modři. Vznášel se tady pouze kus pažení.

Corum zakřičel:

„Rhalino?“

Žádná odpověď.

Byl sám ve vesmíru modrého, světla.

Pocítil dřímavou netečnost a oči se mu zavřely. Snažil se je vší mocí otevřít, ale nemohl. Jako by už jeho mysl odmítla podstupovat další hrůzy.

Když se probudil, ležel na něčem měkkém a pohodlném. Bylo mu teplo a uvědomil si, že je nahý. Otevřel oči a spatřil nad sebou střešní trámoví. Otočil hlavu. Ležel v pokoji a oknem proudilo dovnitř slunce.

Byla to opět další z iluzí? Pokoj se zjevně nacházel v podkroví, protože měl šikmé stěny. Byl zařízen jednoduše. Dům zámožného sedláka, pomyslel si Corum. Pohlédl na natřené dveře s jednoduchou kovovou petlicí. Za nimi slyšel někoho zpívat.

Jak se sem dostal?

Bylo možné, že je to pouhé zdání. Jhary jej varoval, aby si na takové vize dal pozor. Zpod přikrývky vytáhl ruce. Z levého zápěstí stále vyrůstala Kwllova Ruka, posetá diamanty a se šesti prsty. Dotkl se tváře. Rhynnovo Oko, jakkoli bylo nyní k nepotřebě, mu stále ještě vyplňovalo pravý oční důlek. Na truhle v rohu leželo jeho veškeré šatstvo. Zbraně byly vyrovnány poblíž.

Vrátil se snad nějakým způsobem do svého vlastního Plánu, kde opět zavládl zdravý rozum? Zavraždil snad vévoda Teer Glandytha, a tak zbavil tuto zemi jeho zákeřně působící zlomoci?

Pokoj nevyhlížel povědomě a také ozdoby na truhle a na sloupcích postele vypadaly cize. Byl si jistý, že toto není Lywm-an-Esh, a Bro-an-Vadhagh už vůbec ne.

Dveře se otevřely a do pokoje vešel tlustý muž. Vypadal, že má dobrou náladu a řekl něco, čemu Corum nerozuměl.

„Hovoříte jazykem Vadhaghů či Mabdenů?“ otázal se jej Corum zdvořile.

Tlustý muž – podle bohatě vyšívané košile a hedvábných nohavic to nebyl žádný sedlák – zavrtěl hlavou, rozpřáhl ruce a opět promluvil tou podivnou řečí.

„Kde to jsem?“ zeptal se jej Corum.

Muž ukázal z okna, pak na podlahu, něco obšírně vysvětloval a potom se zasmál. Gestikulací naznačoval, že Corum by možná rád něco pojedl. Kníže Corum přikývl. Měl strašný hlad.

Než tlustý muž odešel, Corum se otázal: „Rhalina? Jhary?“ Doufal, že muž pozná, že jde o jména a bude vědět, kde se ti dva nacházejí. Muž zavrtěl hlavou, opět se zasmál a zavřel za sebou dveře.

Corum vstal. Cítil, že je slabý, ale nebyl tak moc unavený. Oblékl si šaty, zvedl brnění, ale pak je s helmou a stehenními pláty znovu odložil. Šel ke dveřím a vyhlédl ven. Uviděl podestu, natřenou stejnou hnědou barvou jako dveře, a schody vedoucí kamsi dolů. Slyšel hlasy – ženský hlas se mísil se smíchem tlustého muže. Vrátil se do pokoje, přešel k oknu a vyhlédl ven.

Dům ležel na předměstí nějakého, pro něj neznámého, města. Všechny domy měly červené šikmé střechy a byly postaveny ze šedých cihel. Stěny měly prokládané dřevěnými trámy. Ulice byly vydlážděny oblými kameny a sem a tam jimi jezdily vozy. Corum si všiml několika mužů oblečených podobně jako jeho domácí, ale většina lidí měla na sobě šaty ze šedé vlny. Nicméně vypadali vesele, často se nahlas zdravili a zastavovali na kus řeči.

Město vypadalo poměrně veliké a v dálce čněly zdi a střechy vyšších a zjevně honosnějších budov, než které Corum viděl v blízkém okolí. Někdy projel okolo kočár či dobře oblečený kavalír na koni – šlechtic nebo možná kupec.

Corum si několikrát přejel rukama po čele a spáncích, vrátil se k posteli a usedl na pelest. Pokoušel se uvažovat jasně a logicky. Bylo zřejmé, že se ocitl v nějakém jiném, dalším Plánu. A zdálo se, že bitva mezi Zákonem a Chaosem se tomuto Plánu vyhnula. Pokud to dokázal posoudit, všichni lidé zde vedli normální klidný život. A přece mu potvrdil nejen bůh Arkyn, ale i vévoda Teer, že v každém z patnácti Plánů probíhal konflikt a Zákon bojoval s Chaosem. Byl to některý z Plánů, jemuž vládl Arkyn nebo jeho bratr a jenž doposud nepodlehl? To bylo nepravděpodobné. A on sám nedokázal hovořit zdejším jazykem a lidé mu nerozuměli. To se mu ještě nikdy nestalo. To, jak Jhary těsně před zničením lodi změnil kombinaci ovládacích krystalů, má zřejmě drastické důsledky. Byl odtržen od všeho, co znal. Možná, že se nikdy nedozví, kde se vlastně ocitl. Všechno naznačovalo, že Rhalina a Jhary, pokud jsou naživu, se ztratili podobně v nějakém neznámém Plánu.

Otevřely se dveře a dovnitř vešel ten tlustý muž. Za ním, v nabíraných sukních, vstoupila žena podobně překypujících proporcí a v rukou nesla tác s masem, zeleninou, ovocem a talířem kouřící polévky. Usmála se na Coruma a nabídla mu tác způsobem, jako by podávala potravu spíše divokému zvířeti v kleci než člověku. Corum se uklonil, usmál a uchopil tác. Žena si dala pozor, aby se nedotkla jeho šestiprsté ruky.

„Jste velice laskaví," řekl Corum, ačkoli věděl, že mu nerozumí, ale chtěl jí dát najevo vděčnost. Zatímco jej pozorovali, dal se do jídla. Nebylo nijak zvlášť dobře připravené ani ochucené, ale Corum měl hlad. S co nejdůstojnějším šarmem, jakého byl schopen, snědl vše a nakonec s úklonou vrátil tác zamlklému páru.

Snědl toho příliš mnoho a příliš rychle a měl těžký žaludek. Mabdenská strava jej nikdy moc nepřitahovala a toto jídlo bylo

horší než většina toho, co kdy okusil. Ale dal si záležet, aby ukázal, že je velice spokojený, neboť v poslední době neměl k prokazování laskavosti mnoho příležitostí.

Nyní se jej tlustý muž opět na něco otázal. Znělo to jako jediné slovo. „Fenk?“

„Fenk?“ řekl Corum a zavrtěl hlavou.

„Fenk?“

Corum znovu zavrtěl hlavou.

„Pannis?“

Další zakroucení hlavou. Muž mu položil několik podobných otázek – vždy to bylo jediné slovo – a Corum pokaždé naznačoval, že nerozumí. Nyní byla řada na něm. Zkusil to s několika slovy v mabdenském nářečí, v řeči odvozené od jazyka Vadhaghů. Muž neporozuměl. Ukázal na Corumovu šestiprstou ruku, zatvářil se sveřepě, pak si zatahal za vlastní ruku a naznačoval sekání, dokud se Corumovi nerozbřesklo, že se táže, zda ztratil dlaň v bitvě a zda tato šestiprstá je umělou protézou. Rychle přikývl, usmál se a ukázal rovněž na své oko. Muž vypadal spokojeně, ale i nadmíru překvapeně. S úžasem si ještě jednou Corumovu levou dlaň prohlížel. Bezpochyby se domníval, že se jedná o výrobek smrtelníků a Corum mu nemohl vysvětlit, že mu dlaň byla k tělu naroubována pomocí kouzel. Muž naznačil, že Corum by měl jít s ním. Corum ochotně přisvědčil a muž jej zavedl dolů po schodech do místnosti, ve které Corum okamžitě poznal dílnu.

A nyní pochopil. Tlustý muž zhotovoval umělé údy. A zkoušel je vyrábět z mnoha různých materiálů. Byly zde dřevěné, kostěné i kovové nohy, některé měly velice komplikovanou konstrukci. Byly tady ruce vyřezané ze slonoviny nebo kloubové protézy z oceli. Našly se zde paže, chodidla a dokonce něco, co vypadalo jako ocelový hrudní koš.

Muž zde přechovával i mnoho anatomických nákresů podivného, cizího stylu, a ty Coruma nesmírně zaujaly. Uviděl kupu svitků svázaných jednotlivě v kožených obalech. Jeden otevřel. Zdálo se, že je to nějaká lékařská kniha. Ačkoli nebyla zrovna umně zhotovena a zvláštní hranatá písmena sama o sobě také moc krásy nepobrala, samotná kniha vypadala stejně obsažná a kultivovaná jako ty, které před invazí Mabdenů vytvořili Vadhaghové. Poklepal na vazbu a na znamení souhlasu přikývl.

„To je dobré," řekl.

Muž se usmál a opět poklepal na Corumovu ruku. Ten si pomyslel, co by asi doktor řekl, kdyby mu sdělil, jakým způsobem k ní přišel. Ten ubožák by se pravděpodobně zděsil nebo spíše by byl přesvědčen, že Corum je blázen. Corum by se ostatně kdysi zachoval podobně – předtím, než se sám setkal s kouzly.

Dovolil, aby si doktor prohlédl pásku zakrývající imputované oko i oko samotné.

To představovalo pro tlustého muže ještě větší hádanku. Vraštil čelo a vrtěl hlavou. Corum si přes cizí oko opět přetáhl zdobenou pásku. Do jisté míry si přál, aby mohl doktorovi ukázat, k čemu oko i ruku používal.

Corumovi začínalo být jasné, jakým způsobem se dostal do tohoto domu. Bezpochyby jej v bezvědomí našli obyvatelé města a poslali pro doktora, nebo jej k němu rovnou přinesli. Doktora, jenž byl zjevně posedlý studiem umělých údů, to jenom potěšilo a přijal ho pod svou střechu; ačkoliv co si myslel o jeho zbraních a výstroji, to si kníže v Šarlatovém plášti představit nedokázal.

Corum opět pocítil strach o Rhalinu a Jharyho. Přepadlo jej nutkání něco učinit. Pokud jsou v tomto světě, pak je musí najít.

Bylo dokonce možné, že Jhary, který se mezi různými Plány už něco nacestoval, umí hovořit zdejší řečí. Corum uchopil arch nepopsaného pergamenu a pero, namočil je do inkoustu (lišilo se poněkud od per používaných Mabdeny) a nakreslil obrázek muže a ženy. Ukázal dva zdvižené prsty a potom, směrem ven a snažil se gestikulací vyjádřit, že neví, kde ti dva jsou. Tlustý doktor rázně přikyvoval a dával najevo, že rozumí. Ale potom téměř směšně naznačoval, že ani on neví, kde Jhary a Rhalina jsou, že je neviděl, že Corum byl nalezen sám.

„Musím se je vydat hledat," pravil Corum důrazně a ukázal nejdříve na sebe a potom ven. Doktor porozuměl a přikývl. Na okamžik se zamyslel a pak Corumovi naznačil, aby zde posečkal. Odešel a za okamžik se vrátil oděný do kabátce. Corumovi podal jednoduchý plášť, aby se do něj mohl zahalit, protože jeho oděv zde působil exoticky. Oba pak vyšli z domu.

Mnozí se za Corumem otáčeli, když tak spolu s doktorem rázovali ulicemi. Zřejmě se novinka o podivném cizinci rozkřikla po celém městě. Doktor jej vedl ulicemi, až nakonec prošli obloukem klenoucím se ve zdi. Bílá, prašná cesta vedla do polí. V dálce bylo vidět pár roztroušených chalup.

Konečně dorazili do malého lesíka a tady se doktor konečně zastavil. Ukazoval Corumovi, kde byl nalezen. Corum se rozhlížel a nakonec našel to, co hledal. Kus zkrouceného pažení nebeské lodi. Ukázal je doktorovi, který určitě nic takového v životě neviděl, neboť užasle zíral a otáčel jím v rukou sem a tam.

To byl pro Coruma důkaz, že se nezbláznil, že nedávno skutečně opustil říši Chaosu.

Rozhlédl se kolem sebe a viděl klid a mír. Skutečně existovala taková místa, kde onen věčný boj byl neznámou věcí? Pociťoval, že obyvatelům tohoto Plánu začíná závidět.

Samozřejmě i oni měli své smutky a prožívali zklamání. Bylo nad slunce jasnější, že i zde probíhaly války a lidé zažívali bolest, vždyť proč jinak by se byl doktor tak zajímal o výrobu umělých údů? A přece zde vycítil řád a Corum si byl jistý, že tu neexistují žádní bohové – ani Chaosu, ani Zákona. Ale věděl, že by byla hloupost zaobírat se představou, že by zde mohl zůstat, neboť se od zdejších lidí velice lišil, a to i vzezřením. Zajímalo by ho, jak si doktor vysvětluje jeho nenadálé objevení.

Corum se vydal hlouběji do lesa, bloumal mezi stromy a volal Rhalinu a Jharyho.

O něco později uslyšel křik a otočil se v domnění, že to volá žena, kterou miluje. Ale nebyla to ona. Přes pole k nim spěchal vysoký, přísně se tvářící muž v černém taláru. Šedivé vlasy mu vlály ve větru. Doktor k němu přikvačil a oba se začali o něčem dohadovat; při rozhovoru se často zadívali na Coruma, jenž je zpovzdálí pozoroval. Zdálo se, že se o něčem přou, a oba se postupně rozhorlovali. Příchozí namířil dlouhý, kostnatý ukazováček na Coruma, jako by jej obviňoval, a druhou rukou podporoval svou řeč živou gestikulací.

Corum pocítil něco jako neklid a přál si mít s sebou meč.

Náhle se muž v taláru otočil a pochodoval zpět k městu. Doktor zůstal stát a v zamyšlení si třel bradu.

Coruma se zmocnila nervozita.

Cítil, že něco není v pořádku, že ten muž v černém má námitky proti jeho pobytu ve městě a kvůli tomu, že se tu tak náhle a podivně objevil, jej podezřívá z něčeho nekalého. A také se mu zdálo, že ten v černé róbě má daleko větší moc než doktor. A méně sympatií pro Coruma.

Doktor se k němu šoural, hlavu sklopenou. Zvedl konečně hlavu a sešpulil rty. Zamumlal něco ve svém jazyce a

promlouval ke Corumovi jako ke svému mazlíčkovi, kterého velice miluje, ale kterého bude nutno utratit nebo vyhnat.

Corum se rozhodl – potřebuje okamžitě své brnění a zbraně. Ukázal směrem k městu a vydal se tam. Doktor, stále hluboko ponořen v obavách, jej následoval.

V doktorově domě si Corum oblékl své stříbřité brnění, stehenní pláty a stříbřitou helmu. Na opasek si připjal dlouhý silný meč a na záda luk, šípy a kopí. Uvědomil si, že vypadá podivněji než kdy jindy, zato se cítil daleko bezpečněji. Vykoukl z okna. Stmívalo se a na ulicích bylo jen několik lidí. Otevřel dveře pokoje a sešel po schodech do dílny.

Doktor na něj něco křičel a pokoušel se jej zadržet, ale Corum ho jemně odstrčil stranou, odsunul petlici a vyšel ven.

Doktor za ním něco volal – znělo to jako varování. Ale Corum si toho nevšímal – jednak nepotřeboval být varován před případným nebezpečím a jednak neviděl důvod, proč by tak laskavý muž měl sdílet jeho nebezpečí. Vykročil do noci.

Potkal jen málo lidí. Nikdo jej nezastavil ani se o to nepokusil, ačkoli se po něm obezřetně dívali a potichu se mezi sebou smáli. Bylo zřejmé, že jej považují za tupce. Je lepší, když se mi smějí, než kdyby se mne báli, pomyslel si Corum, protože jinak by možná hrozilo větší nebezpečí.

Nějakou dobu se ubíral ulicemi, až narazil na polorozbořený opuštěný dům. Rozhodl se, že si zde odpočine a přečká noc. Když bude skrytý před zvědavýma očima, v klidu si promyslí, co dál.

Neohrabaně se protáhl rozbitými veřejemi a vyplašil tak několik krys; rychle se rozutekly. Šplhal po houpajícím se schodišti, až nakonec vlezl do místnosti, z jejíhož okna mohl přehlédnout celou ulici. Když přemýšlel o důvodech, proč

vlastně odešel z doktorova domu, nepřišel na žádný. Nechtěl se pouze zaplést s tím mužem v taláru. Kdyby se ho ale skutečně pokoušeli najít, pak by jej samozřejmě objevili dost brzy. Ale kdyby byli alespoň trochu pověrčiví, pak by si mohli myslet, že zmizel stejně tajemně, jako se objevil.

Uložil se ke spánku a nevšímal si zvuků, jež vyluzovaly pobíhající krysy.

Za rozbřesku se probudil a obhlédl ulici. Byla to patrně hlavní ulice, neboť se hemžila trhovci a nakupujícími, někteří měli povozy s koňmi či osly, jiní tlačili pouze ruční vozík, a všichni se nahlas zdravili.

Ucítil vůni čerstvého chleba. Probudila v něm hlad, a na okamžik si pohrával s myšlenkou, že by mohl vyklouznout ven a ukrást jeden bochník z káry pekaře, který na chvilku zastavil přesně pod ním. Ale ovládl se a opět upadl do dřímoty. Kdyby byla noc, pokusil by se najít koně, odjet odtud a hledat nějaké jiné město, kde by se snad dozvěděl o Rhalině a Jharym.

Před polednem uslyšel v ulici halasný jásot a přikradl se k oknu.

Ve vzduchu se třepetaly praporce a nějaká kapela hrála drsnou muziku. Ulicemi se ubíral průvod – podle vzhledu to byl vojenský průvod, neboť mnozí jezdci, odění do ocelových kyrysů a s meči či kopími v rukách, byli bezpochyby válečníci.

Uprostřed průvodu jel ten, jemuž davy provolávaly slávu; muž v sedle to však bral sotva na vědomí. Jel na velkém žlutém koni a na sobě měl rudý plášť s vysokým límcem, jenž mu zprvu zakrýval tvář, takže do ní Corum neviděl. Na hlavě měl klobouk a po boku velký meč. Vypadal poněkud hrozivě.

Corum si s mírným překvapením všiml, že jezdci chybí levá dlaň. Otěže svíral ve speciálně uzpůsobeném háku. Muž se

rozhlédl po davu a nyní Corum strnul úžasem a zajíkl se. Válečníkovi na žlutém koni se táhla přes pravé oko páska. A přestože jeho tvář nesla určité mabdenské rysy, silně se Corumovi podobal.

Corum se vyklonil, aby zakřičel na muže dole, jenž byl téměř jeho dvojníkem. Ale pak mu nějaká dlaň zakryla ústa a silná paže s ním smýkla na podlahu.

Prudce otočil hlavu, aby zjistil, kdo jej napadl. Vytřeštil oči.

„Jhary!“ vydechl. „Tak ty jsi ve stejném Plánu. A Rhalina? Viděls ji?“

Jhary, který byl oblečený podle místních zvyklostí, zavrtěl hlavou: „Ne, neviděl. Doufal jsem, že vy dva jste zůstali spolu.“ Pak přejel Coruma pohledem. „Mám pocit, že jsi svým oblečením způsobil rozruch.“

„Znáš tenhle Plán?“

„Znám. Zběžně. Mluvím jedním či dvěma místními jazyky.“

„A ten muž na žlutém koni – kdo to je?“

„To je důvod, proč bys měl odtud co nejdřív odejít. On je ty, Corume. Je tvým převtělením v tomto Plánu a v této epoše. A je proti všem vesmírným zákonům, že ty a on můžete existovat v jednom Plánu v týž čas. Jsme ve velkém nebezpečí, Corume, ale zdejší lidé by se také mohli dostat do nesnází, kdybychom dál – jakkoli nedobrovolně – narušovali řád, tu skutečnou rovnováhu celého kosmu.“

KAPITOLA IV

Lesní panství

„Znáš tento svět, Jhary?“

Švihák si položil prst na ústa a vtáhl Coruma do stínu. Průvod kráčel pod jejich oknem. „Znám bezpočet světů,“ pravil potichu, „ale tento ne tak dobře jako jiné. Díky zkáze nebeské lodi jsme byli vymrštěni napříč časem i dimenzemi a ocitli jsme se ve světě, jehož logika je ve většině případů naprosto odlišná. Kromě toho – naše vlastní já zde existují v jiných převtěleních, takže svou přítomností ohrožujeme stálou rovnováhu tohoto věku a jiných bezpochyby také. Vytvářet paradoxy ve světě, který na ně není uzpůsoben, by bylo nebezpečné…“

„No, tak se sebereme a co nejrychleji opustíme tenhle svět! Najdeme Rhalinu a jdeme!“

Jhary se usmál: „Nemůžeme odejít z epochy a z Plánu, jako bychom odcházeli z pokoje, to přece víš. A mimoto nevěřím, že tady Rhalina je, pokud ji nikdo neviděl. Ale můžeme to zjistit. Nedaleko odtud žije stařenka, jež je proslulá věštkyně. Doufám, že nám pomůže. Lidé tohoto věku mají člověka jako ty nebo já v nezvyklé vážnosti – i když se často tato vážnost změní v nenávist, a pak na nás pořádají hony. Tebe hledá jeden kněz, který by tě rád upálil na hranici; víš to?“

„Všiml jsem si, že jsem se někomu nelíbil.“

Jhary se zasmál:

„Ano – nelíbil ses mu natolik, že tě s radostí umučí k smrti. Je hodnostářem jejich náboženství. Má nesmírnou moc a už povolal ozbrojence, aby po tobě pátrali. Musíme získat nějaké koně, jakmile to jen bude možné.“

Jhary chodil sem a tam po vratké podlaze a mnul si bradu. „Co největší rychlostí se musíme vrátit do patnácti Plánů. Nemáme žádné právo tady být…“

„A žádnou chuť tady být,“ připomínal Corum.

Venku se zvuk píšťal a bubnů pomalu vzdaloval a zástupy se pomalu rozcházely.

„Teď se mi vybavilo její jméno,“ vyhrkl Jhary a luskl prsty. „Je to lady Jane Pentallyon a sídlí nedaleko vesnice jménem Warleggon.“

„Tady mají tak zvláštní jména, Jhary-a-Conele!“

„Nejsou o nic zvláštnější, než naše jména pro ně. Ale nyní se musíme co nejrychleji dostat do Warleggonu a modlit se, aby lady Jane byla ve své rezidenci a doufat, že ji ještě neupálili.“

Corum se přiblížil k oknu a vyhlédl ven. „Jde sem ten kněz se svými muži,“ řekl.

„Myslel jsem si, že tě určitě někdo viděl, když jsi sem vcházel. Počkali, až bude po celé té parádě, abys jim v tom zmatku neunikl. Vůbec se mi nezamlouvá představa, že bychom je měli zabít – nemáme v jejich době naprosto co pohledávat…“

„A mně se nezamlouvá představa, že oni by měli zabít nás,“ podotkl Corum. Vytasil dlouhý a silný meč a šel ke dveřím.

Byl v půlce schodiště, když ozbrojenci vpadli dovnitř, kněz v taláru v jejich čele. Něco na své muže zakřičel a udělal směrem ke Corumovi znamení rukou – bezpochyby použil nějaké zaklínadlo pověrčivých Mabdenů. Corum se vrhl kupředu a s očima planoucíma hněvem mu prohnal ostří meče hrdlem.

Ozbrojenci jenom zírali. Určitě nepočítali s tím, že jejich vůdce zahyne tak brzy. Stáli ve dveřích a váhali.

Jhary pravil potichu za Corumem: „To bylo bláznovství. Přijímají s nelibostí, když jsou jejich svatí mužové zabíjeni. Nyní bude proti nám celé město a s o to většími nesnázemi se nám bude prchat.“

Corum pokrčil rameny a přiblížil se ke třem ozbrojencům, kteří se dosud neodvážili vstoupit. „Tihle muži mají koně. Vezmeme si je a skoncujeme s tím. To stálé váhání mne unavuje. Braň se, Mabdene!“

Mabdeni odráželi jeho útoky, ale zároveň si navzájem překáželi. Corum jednoho zasáhl do srdce a dalšímu poranil ruku. Dva zbývající vyrazili s křikem na ulici.

Corum s Jharym je následovali, ačkoli Jhary měl tvář zachmuřenou a bylo vidět, že Corumovo počínání neschvaluje. Dával přednost delikátnějším řešením ožehavých situací. Ale jeho vlastní meč se vymrštil a zkrátil život jezdci, jenž se jej pokoušel koněm srazit k zemi. Stáhl mrtvé tělo a sám se vyhoupl do sedla. Kůň se vzepjal a snažil se ho shodit, ale Jhary jej rychle ovládl a odrážel útoky dvou dalších jezdců, kteří se na něj přihnali od náměstí.

Corum stále ještě koně neměl. Svou šestiprstou ruku používal jako palici a prorážel si cestu k několika uvázaným osedlaným hřebcům. Bylo zřejmé, že Mabdeni mají hrůzu z jeho zvláštní, nelidské ruky, a měli se na pozoru, aby se jí dotkli. Dva z nich ztratili život, než se Corum dostal ke koním.

Vyšvihl se do sedla a zavolal: „Kudy, Jhary?“

„Za mnou,“ vykřikl Jhary a aniž by se ohlédl, řítil se tryskem ulicí.

Corum odstrčil jednoho Mabdena, který se mu pokoušel vyrvat otěže, a rozjel se za přítelem. Jak pádili k západnímu

opevnění, městem, se začal šířit zmatek. Trhovci a rolníci se jim snažili zahradit cestu, takže byli nuceni přeskakovat povozy a razit si cestu mezi ovcemi a dobytkem. A ze dvou stran se blížili další ozbrojenci.

Oba se v sedlech přikrčili, projeli nízkou branou a uháněli vybělenou prašnou cestou dál od města. Houf ozbrojenců na koních je pronásledoval.

Na cimbuří se objevili lučištníci a Corumovi a Jharymu zasvištěly kolem hlav šípy. Corum s úžasem odhadoval vzdálenost, na kterou střely létaly:

„Co se to děje, Jhary? Cožpak jsou ty šípy kouzelné?“

„Ne! Ale podobný luk v našem věku neznáme. Tihle lidé jsou mistry v jejich výrobě i používání. Nicméně máme štěstí, že jsou příliš veliké na to, aby se s nimi dalo střílet z koně. Vidíš, zdá se, že už vyjíždíme z jejich dostřelu. Ale ti jezdci jsou nám stále v patách. Támhle do toho lesa, Corume. Rychle!“

Strhli koně z cesty, přeskočili potok a vnořili do se příjemně vonícího lesa. Kopyta koní chvilku klouzala v navlhlém mechu.

„A jak se povede tomu doktorovi?“ zavolal Corum. „Tomu, který se o mne postaral?“

„Nebude-li chytrý a nezažaluje tě, pak zemře,“ odvětil Jhary.

„Ale on je velice inteligentní člověk, a laskavý. Vědec, stále dychtivý se něco nového naučit.“

„Což jsou všechno další důvody, aby zemřel, jestliže jejich kněžstvo vyznává takové metody. Zde mají ve vážnosti pověry, nikoli zvídavost.“

„A přece je to taková příjemná země. Lidé jsou tady tak dobrosrdeční a laskaví!“

„Jak to můžeš tvrdit, s tou tlupou ozbrojenců za zády?“ zasmál se Jhary a švihl koně, aby jej přinutil zrychlit. „Máš asi

hlavu plnou Chaosu, Glandytha a té jeho chátry a podobných běsů vůbec, když ti tato krajina připomíná ráj!“

„Když ji srovnám s tím, co jsme nechali za zády, pak to *je* ráj, Jhary.“

„No, možná že máš pravdu.“

Po mnoha změnách směru a matení stop se jim podařilo před západem slunce pronásledovatele setřást. Nyní vedli unavené koně úzkým lesním zásekem.

„Do Warleggonu je to ještě pěkných pár mil,“ prohlásil Jhary. „Kéž bych tak měl mapu, kníže Corume, to bych našel cestu bez potíží. Naposledy, kdy jsem tuto zemi viděl, měl jsem jiné tělo a jiné oči.“

„Jak se tato země vlastně jmenuje?“ otázal se kníže v Šarlatovém plášti.

„Dělí se, podobně jako Lywm-an-Esh, na množství panství, jimž vládne jediný monarcha. Toto panství se jmenuje Kernow – nebo Cornwall, to záleží, jestli se to vyslovuje v místním nářečí nebo v jazyce používaným v celé říši. Je to pověrami ovládaný kraj, ačkoli jeho tradice sahají hlouběji do minulosti než tradice ostatních částí této země. Myslím, že ti bude v mnohém připomínat tvůj vlastní Bro-an-Vadhagh. Zdejší vzpomínky se vztahují k dobám dávnějším než v ostatních částech této říše. Blednou stále více, nicméně lidé si tady doposud vyprávějí legendy o lidech podobných tobě, kteří zde kdysi žili.“

„Chceš říci, že Kernow leží v mé budoucnosti?“

„V něčí budoucnosti, pravděpodobně však ne ve tvé. Je to snad budoucnost odpovídajícího Plánu. Nepochybně existují jiné, odlišné budoucnosti, kde se Vadhaghové rozšířili a Mabdenové vymřeli. Koneckonců, vesmír vytváří nekonečné množství možností.“

„Jsi velmi chytrý, Jhary-a-Conele.“

Jhary si sáhl za košili a vyndal svého černobílého kocourka. Měl ho tam schovaného po celou dobu, kdy se probíjeli z města a utíkali před pronásledovateli. Začal přist, protáhl si údy i křídla a usadil se na rameni svého pána.

„Mé znalosti jsou jen částečné,“ řekl Jhary unaveně, „skládají se vlastně víceméně z polovičních vzpomínek.“

„Ale jak to, že toho víš tolik o tomto Plánu?“

„Protože dokonce i teď zde jsem. Vidíš, že něco jako čas ve skutečnosti není. Pamatuji si to, co je pro tebe „budoucností“. Vzpomínám si na jedno z mnoha svých převtělení. Kdybys pozoroval ten průvod déle, určitě by sis všiml nejenom sebe, ale i mne. Nazývají mne zde nějakým velice honosným titulem, ale sloužím tomu muži, jehož jsi viděl jet na žlutém koni. Narodil se ve městě, ze kterého jsme prchli, a tito lidé jej považují za velkého válečníka, ačkoli já se domnívám, že – jako ty – by dal přednost míru před válkou. To je osud Věčného Hrdiny.“

„Nechci o tom už nic slyšet,“ pravil Corum smutně, „převelice mne to rozrušuje.“

„Já ti nic nevyčítám.“

Nakonec se zastavili, napojili koně a přichystali se ke spánku. V dálce několikrát procválaly skupiny jezdců, jejich pochodně se mihotaly ve tmě, ale nikdy se nepřiblížily natolik, aby představovaly větší hrozbu.

Ráno došli na kraj rozlehlého vřesoviště. Skrápěl je drobný déšť, ale nevadil jim, spíše je osvěžoval. Koně na nepevné půdě slatiny našlapovali s jistotou a brzy dorazili k lesu stulenému v údolí.

„Teď máme Warleggon téměř na dohled,“ řekl Jhary. „A tohle je les, který jsem hledal. Vidíš ten proužek kouře, který z něj stoupá? To je, doufám, dům lady Jane.“

Vydali se stezkou po obou stranách chráněnou vysokou hradbou divokých květin a rákosí, jež vyrůstalo z mokřiny. Ve vzduchu bylo cítit těžkou vůni. Dojeli ke dvěma sloupům z hnědého kamene, do jejichž vrcholků byli vytesáni sokoli s roztaženými křídly. Sloupy zde zjevně stály celé věky, neboť rysy skulptur byly počasím téměř vyhlazeny. Křídla brány z ozdobně kovaného železa byla dokořán. Sesedli z koní a vešli. Kráčeli po štěrkem vysypané cestě a za okamžik spatřili dům z téhož světle hnědého materiálu, s šedou břidlicovou střechou a s pěti červeně natřenými komíny. Uprostřed byl nízký vchod a po obou jeho stranách okna se sklem zalitým do olova.

Zpoza domu se vynořili dva staří muži, které přilákal zvuk koňských kopyt drtících štěrk. Byli snědí, měli husté obočí a dlouhé šedé vlasy. Oblečení byli do kůží a kožešin. Pokud se z výrazu jejich tváře dalo něco vyčíst, pak se zdálo, že při pohledu na Coruma v jeho vysoké helmě a stříbřitém brnění se jim v očích objevilo divoké uspokojení.

Jhary k oběma mužům mluvil v jejich vlastním jazyce. Nebyla to řeč, kterou Corum slyšel ve městě. V tomto jazyce bylo možné zaslechnout slabou ozvěnu řeči Vadhaghů.

Jeden z mužů vzal koně za otěže a vedl je do stáje, druhý vešel hlavním vchodem do domu. Corum s Jharym čekali venku.

A pak se ve dveřích objevila lady Jane.

Byla to krásná, stará žena s dlouhými, spletenými vlasy, bílými jako mléko. Na hlavě měla šátek a na sobě vzdušné roucho z modrého hedvábí, se širokými rukávy a zlatými ozdobami na lemech a kolem krku.

Jhary s ní hovořil v jejím vlastním jazyce, ale lady se jemně usmála.

Promluvila čistou, zurčivou řečí Vadhaghů.

„Já vím, kdo jste,“ řekla. „Čekali jsme vás, teď a tady, na mém lesním panství.“

KAPITOLA V

Lady Jane Pentallyon

Krásná stará dáma je zavedla do chladivé místnosti.

Na stole z leštěného dubu bylo maso, víno a ovoce. Všude okolo stály vázy plné květin a ty osvěžovaly vzduch svou vůní. Lady se daleko častěji dívala na Coruma než na Jharyho. A v jejím pohledu se téměř zračila láska.

Corum si s úklonou sňal helmici. „Děkujeme vám, paní, za vaši milostivou pohostinnost. Ve vaší zemi jsem našel hodně laskavosti. Ale nenávisti rovněž."

Usmála se a přikývla: „Někteří lidé jsou laskaví," řekla, „ale ne mnozí. Národ Elfů jako celek je daleko laskavější."

Corum se zdvořile zeptal: „Národ Elfů, lady?"

„Tvůj národ."

Jhary vytáhl z kazajky zmačkaný klobouk. Byl to ten, který nosíval vždycky. Smutně se na něj zadíval. „Zabere to spoustu času, než jej opět vyrovnám do původního tvaru. Obávám se, že našimi dobrodružstvími trpí nejvíce naše klobouky. Lady Jane Pentallyon mluví o národu Vadhaghů, kníže Corume, nebo o jejich příbuzných, Eldrenech, kteří nejsou – až na oči – rozdílní; podobně jako Melniboneané a Nilanriané jsou odnožemi téže rasy. V této zemi jsou známi někdy jako Elfové – a někdy jako ďáblové, džinové, anebo dokonce bohové, to podle kraje."

„Omlouvám se,“ řekla lady Jane jemně. „Zapomněla jsem, že tvůj lid raději užívá pro své plémě vlastních jmen. A přece jméno „Elf“ zní mým uším tak sladce, stejně jako je sladké opět hovořit po tolika letech tvou řečí.“

„Nazývejte mne, jak si přejete, lady,“ pravil Corum galantně, „neboť téměř jistě vám vděčím za svůj život, a možná i klid své mysli. Můžete mi říci, jakým způsobem jste se naučila náš jazyk?“

„Jezte,“ řekla paní, „přichystala jsem jídlo, jak nejlépe umím. Vím, že elfí národ má daleko vytříbenější chuť než my. Zatímco budete zahánět hlad, povím vám svůj příběh.“

Corum se pustil do jídla. Bylo to nejlahodnější mabdenské jídlo, které kdy v životě jedl. Ve srovnání s jídlem, jež dostal ve městě, připomínalo svou lehkostí vzduch a bylo znamenitě upraveno. Lady Jane Pentallyon začala vyprávět. Měla zastřený a teskný hlas.

„Bylo mi sedmnáct,“ začala, „když jsem se stala paní tohoto panství, neboť můj otec zahynul na křížové výpravě a má matka se při návštěvě své sestry nakazila morem. Bratr zemřel také, protože si jej vzala s sebou. Byla jsem samozřejmě plná žalu, ale nebyla jsem natolik dospělá, abych věděla, že nejlepším způsobem, jak se smutku nepoddat, je čelit mu, a nikoli se pokoušet před ním utéci. Tvářila jsem se, že se nestarám o to, že celá má rodina je mrtvá. Ponořila jsem se do čtení romancí a snila jsem o sobě jako o Guenivře nebo Isoldě. Ti služebníci, které jste viděli, už u mne tenkrát byli, ale vypadali o něco mladší. Měli ohled na mou melancholii a nikdo jiný tady nebyl, aby krotil mé nálady. Nořila jsem se do jistého druhu tichého šílenství a stále víc a víc jsem se utápěla ve svých vlastních snech a stále méně se starala o svět kolem sebe. Byl pro mne

neskutečně daleko a nepřicházely z něj žádné zprávy. Jednoho dne ale kolem panství táhli cikáni a požádali mne o dovolení postavit stany na mýtině nedaleko odtud. Nikdy předtím jsem neviděla tak zvláštní, tmavé obličeje a tak blýskavé oči. Byla jsem jimi okouzlená a věřila jsem, že to jsou strážci čarodějné moudrosti – tak jako býval Merlin. Dnes je mi jasné, že většina z nich nevěděla vůbec nic. Ale byla mezi nimi jedna dívka v mém věku, sirotek stejně jako já, a s ní jsem se postupně ztotožnila. Ona černovlasá, já měla světlé vlasy, ale byly jsme stejně vysoké a stejně rostlé, a bezpochyby proto, že jednou z mých chyb byla sebeláska, stalo se, že když se zbytek jejího rodu chystal odtáhnout – ani nemusím říkat, že si většinu našeho dobytka vzali s sebou – pozvala jsem ji, aby se mnou zůstala v tomto domě. Ta loupež mi byla lhostejná, neboť Airediny příběhy – měla jsem za to, že je slyšela od rodičů – byly daleko divočejší než ty, jež jsem četla v knihách nebo si sama představovala. Vyprávěla o temných starobylých bytostech, které stále bylo možné vyvolat, aby odnesly mladé dívky pryč z tohoto světa do zemí kouzelných rozkoší, tam, kde velcí polobozi se svými meči nakládali s podstatou přírody, jak se jim právě zlíbilo. Dnes si myslím, že Aireda si spoustu z toho, co mi vyprávěla, vymýšlela – ne, vybírala z pověstí, jež slyšela od matky a otce, neboť podstata jejích příběhů byla samozřejmě skutečná. Aireda tvrdila, že se prý naučila zaříkávání, kterými je možno tato stvoření přivolat, ale bála se je vyslovit. Prosila jsem ji, aby nám oběma přičarovala boha z jiného světa, který by se stal naším milencem. Měla ale strach a neudělala to. Tak přešel rok a naše výstřední a temná hra pokračovala, naši mysl stále víc ovládala představa čar, démonů a bohů. Aireda neodolala mému naléhání a naučila mě zaříkadla a provádět čarovný rituál…“

Lady Jane Pentallyon nabídla Corumovi talíř s nakrájeným ovocem. Ten jej přijal.

„Prosím, pokračujte, lady.“

„Tedy, naučila jsem se, jaké obrazce je třeba vyrýt do kamenů na podlaze, jaké byliny je třeba svařit, jak rozmístit drahokamy, jednotlivé druhy kamenů, svíčky a takové ty věci. Dostala jsem z ní všechno, co bylo potřeba udělat, kromě samotného zaklínání a znamení, která se musela udělat ve vzduchu čarodějným nožem ze zářivého křišťálu. Takže jsem vyryla potřebné obrazce do dlaždic, nasbírala byliny, shromáždila kameny, drahokamy a poslala do města pro svíce. A tohle všechno jsem jednoho dne ukázala Airedě a prohlásila jsem, že musí přivolat ty dávné bytosti, které vládly této zemi před Druidy, kteří sem přišli dávno před křesťany. Souhlasila, že to vykoná, protože už byla poblázněná stejně jako já. Pro náš rituál jsme si vybraly předvečer Všech svatých, ačkoli dnes si nemyslím, že to bylo zvlášť důležité. Rozložily jsme drahokamy, kusy skal a ve vzduchu udělaly tajuplná znamení čarodějným nožem z křišťálu, zapálily jsme svíce a svařily byliny. Lektvar jsme vypily a ono se nám to podařilo…“

Jhary se opět posadil na židli a nespouštěl oči z lady Jane. Jedl jablko. „Vám se podařilo, lady,“ zeptal se, „vykouzlit si démona?“

„Démona? To netvrdím, ačkoli nám tak připadal se svýma šikmýma očima a zašpičatělýma ušima – jeho tvář byla podobná tvé tváři, kníže Corume. Nejdříve jsme měly velký strach, protože stál celý rozzuřený uprostřed našeho kouzelného kruhu, křičel na nás a hrozil v řeči, které jsem tehdy ještě nerozuměla. Nu, příběh se prodlužuje, a já vás nebudu nudit – zkrátka, ten chudák „démon“ byl samozřejmě člověk tvé rasy, odvlečený ze svého vlastního světa pomocí našeho zaříkávání a našich

obrazců a křišťálu, a jediné, po čem toužil, bylo odebrat se okamžitě tam, kam patřil.“

„A vrátil se, lady?“ otázal se Corum jemně, neboť si všiml, že se jí v očích zatřpytily slzy. Zavrtěla hlavou.

„Nemohl, protože jsme neznaly způsob, jak mu umožnit návrat domů. Po prvotním úžasu – neboť on skutečně naší hře vůbec nevěřil – jsme mu zařídily to největší pohodlí, jakého jsme byly schopny; neustále jsme se cítily vinny za to, co jsme způsobily, když jsme zjistily, že mu nemůžeme pomoci. Naučil se trochu náš jazyk a my se trochu naučily jeho. Považovaly jsme jej za velice moudrého, ačkoli nám neustále opakoval, že je pouze prostým příslušníkem rozsáhlé a nepříliš významné rodiny nižší šlechty, že je vojákem, a nikoli učencem či čarodějem. Rozuměly jsme jeho skromnosti, ale stále jsme jej velice obdivovaly. Myslím, že mu to nebylo proti mysli, třebaže nás neustále prosil, abychom se pokusily jej navrátit do jeho věku a Plánu.“

Corum se usmál: „Dokážu si představit, jak bych se cítil, kdybych mohl poděkovat dvěma mladým dívkám za to, že mne náhle odtrhly ode všeho, co jsem znal a co pro mne mělo cenu, a kdyby mi pak sdělily, že si pouze hrály, a že mne nedokáží poslat zpět!“

A lady Jane se usmála také: „Ano. Nu, zanedlouho se Gerane – to bylo jedno z jeho jmen – do jisté míry smířil se skutečností. Zamilovali jsme se do sebe a krátkou dobu jsme byli šťastní. Bohužel, mne ani ve snu nenapadlo, že by se do Gerana zamilovala i Aireda,“ povzdychla si. „Vysnila jsem si, že jsem Guenivra nebo Isolda nebo podobná hrdinka romancí, ale zapomněla jsem, že všechny tyto ženy nakonec skončily tragicky. Naše vlastní tragédie se už odvíjela, ale já si toho zpočátku ani nevšimla. Airedu opanovala žárlivost a ona brzy

začala nenávidět mne a konečně i Gerana. Plánovala, že se nám pomstí všelijakými způsoby, ale žádný ji plně neuspokojoval. Vzpomněla si, jak nám Gerane vyprávěl, že jeho národ má nepřátele – lid jiné rasy, s prázdnými a pokřivenými dušemi – a uvědomila si, že jeden z matčiných rituálů snad sloužil k přivolání takových bytostí, *jiných démonů*, jak je nazývala její matka. Její první pokusy přivolat je vyšly naprázdno, ale pak sebrala veškerou svou silu, aby si vzpomněla na každý jednotlivý detail onoho zaříkadla.“

„A vyčarovala Geranovi nepřátele?“

„Ano. Jedné noci se objevili v tomto domě tři muži. Aireda byla jejich první obětí, neboť tato stvoření nenávidí lidi stejně jako elfy – tvůj národ. Vůbec se tobě a tvému lidu nepodobali – byli neohrabaní, belhali se a jejich postavy byly zkroucené. Tuším, že se nazývají trollové nebo tak nějak.“

„A co udělali potom, když zavraždili Airedu?“

„Nebyla mrtvá, pouze těžce raněná. To, co vám právě vyprávím, mi řekla sama, když bylo po všem.“

„A Gerane?“

„Neměl meč. Přišel k nám neozbrojený a zde, na Lesním panství, žádný nepotřeboval.“

„Zabili jej?“

„Uslyšel v přízemí hluk a sešel se podívat, co se děje. Tamhle,“ ukázala a po tvářích jí stékaly slzy, „hned vedle dveří jej zabili. Rozsekali ho na kousky, mého elfího miláčka…“ Sklonila hlavu.

Corum vstal a šel ke krásné, staré lady Jane Pentallyon, aby ji utěšil. Jedinkrát stiskla jeho smrtelnou ruku a opět se ovládla. Napřímila se. „Ti… trollové… nezůstali v domě. Bezpochyby byli zmateni z toho, co se jim přihodilo. Odploužili se do noci.“

„A víte, co se s nimi stalo dál?“ otázal se Jhary.

„Slyšela jsem, že o několik let později nějaká zvířata, podobná lidem, začala sužovat lidi v Exmooru. Chytili je a prohnali jim srdce kůly, protože si mysleli, že to jsou ďáblovi zplozenci. Ale ta historka hovořila pouze o dvou, takže je možné, že jeden z nich je stále naživu a stále netuší, co se s ním stalo, ani kde se ocitl. Tak trochu je mi ho líto…“

„Nepůsobte si žal tím vyprávěním, lady,“ pravil jemně Corum.

„Od té doby,“ pokračovala, „jsem se zabývala studiem starodávné moudrosti. Něco jsem pochytila od Gerana a později jsem mluvila s mnoha muži i ženami, kteří sami sebe považovali za zběhlé v umění mystiky. Mým touženým přáním bylo najít Plán, kde žije Geranův lid, ale je zřejmé, že naše Plány nejsou již nadále propojeny. Naučila jsem se tolik, abych věděla, že Plány cirkulují podobně jako planety, jež – alespoň jak někteří tvrdí – obíhají kolem sebe. Naučila jsem se něco z umění nahlížet do budoucnosti a do minulosti, i do jiných Plánů; podobně, jako to uměl Gerane…“

„Můj lid má také určité znalosti tohoto umění,“ potvrdil Corum na její tázavý pohled, „ale poslední dobou tuto schopnost ztrácíme a nyní nedokážeme víc, než vhlédnout do pěti Plánů, které tvoří naši vlastní říši.“

„Ano,“ přikývla, „nedokážu si vysvětlit, proč tyto síly slábnou a mizejí – jako se to nyní opravdu děje.“

„Je to určitě nějak spojené s bohy,“ řekl Jhary, „anebo snad s naší vírou v ně.“

„Váš duševní zrak vám dal nahlédnout do budoucnosti, takže, jak víte, hledali jsme u vás pomoc,“ řekl Corum.

Opět přikývla.

„Takže víte, že se pokoušíme dostat se zpět do našeho věku, kde je zapotřebí vykonat to, co je nezbytné?“

„Ano.“

„Můžete nám pomoci?“

„Vím o jednom člověku, jenž by vás uměl přivést na cestu, která vede ke splnění vašich tužeb, ale nic víc nedokáže.“

„Nějaký čaroděj?“

„Dá se to tak říci. Stejně jako vy, ani on není z této epochy. A stejně jako vy, i on se bez ustání pokouší najít cestu do svého vlastního světa. Bez nesnází se dokáže přenést staletí do budoucnosti i minulosti, on sám však chce překlenout mnoho tisíciletí – a toho schopen není.“

„Nejmenuje se Bolorhiag?“ zeptal se náhle Jhary. „Stařec s chromou nohou?“

„Popsals toho muže, ale my ho známe pouze jako Friara, potulného mnicha, neboť často nosí kleriku. Ta mu totiž poskytuje největší ochranu v těch historických obdobích, jež navštěvuje.“

„Je to Bolorhiag,“ řekl Jhary. „Další ze ztracenců. Existuje několik takových duší, které takhle bloudí vesmírem. Někdy za to vůbec nemohou, zkrátka jsou strženi, chtě nechtě, jakýmisi proudy – nebo co je to zač, co proudí napříč dimenzemi. Jiní, jako kupříkladu Bolorhiag, jsou experimentátoři – kouzelníci, vědci, učenci, nazývejte si je, jak je libo – kteří tak trochu rozumí podstatě času a prostoru, ale ne natolik, aby se dokázali uchránit před jejich následky. A těm se také občas přihodí, že je sférický vítr odvane. A pak jsou zde lidé jako já, jak víte, pro které je to, zdá se, přirozené, pobývat v celém vesmíru, anebo ti, kdo jsou hrdinové jako ty, Corume, jejichž sudbou je pohybovat se z času do času, z Plánu do Plánu a bojovat za věc Zákona. A existují i výjimečné ženy, jako jste vy, lady Jane, které tyto hrdiny milují. A jsou zde i bytosti plné zášti, které je nenávidí. Jaký smysl mají ta nesčíslná množství existencí, to mi zůstává

utajeno, a pravděpodobně je to tak lepší, když o nich nic nevíme…“

Lady Jane vážně přikývla: „Myslím, že máš pravdu, pane Jhary, neboť čím víc člověk objeví, tím více se mu vytrácí smysl života. Nicméně nás nezajímá ani tak filozofie, jako okamžité problémy. Poslala jsem Friarovi výzvu a doufám, že ji vyslyší a přijde, ale ne vždycky se tak stane. Prozatím mám pro tebe dárek, kníže Corume, neboť mám pocit, že by se ti mohl hodit. Zdá se, že co nevidět dojde k mocnému prostoupení vesmíru, kdy se na krátký čas propojí všechny epochy a všechny Plány. Slyšela jsem, že k něčemu takovému už kdysi došlo. Tato informace, to je část mého daru. Další část je tohle…“ Na tkanici kolem krku jí visel úzký předmět, který, ačkoli byl mléčně bílý, zářil všemi barvami duhy. Byl to nůž vysoustružený z křišťálu. Něco podobného Corum nikdy předtím neviděl.

„Je to…?“ začal.

Sklonila hlavu a přetáhla si přes ni tkanici. „To je ten čarodějný nůž, který mi přinesl Gerana. Myslím, že ti pomůže, když to budeš nejvíc potřebovat. Přivolá ti tvého bratra…“

„Mého bratra? Já nemám…“

„Tak mi to bylo řečeno,“ pravila. „A já nemám, co bych dodala. Ale tady máš kouzelný nůž. Prosím, vezmi si jej.“

Corum uchopil tkanici a přetáhl si ji přes hlavu. „Děkuji vám, lady.“

„Někdo jiný ti poví, kdy a jak nože použít,“ řekla. „A nyní, přátelé, doufám, že neodmítnete a setrváte na mém Lesním panství, dokud se Friar neobjeví. Snad přijde.“

„Bude nám ctí,“ odvětil Corum. „Ale řekněte mi, lady, nevíte něco o ženě, kterou miluji? Osud nás rozdělil. Hovořím o paní Rhalině z Allomglylu, velice se obávám o její bezpečnost.“

Lady Jane se zamračila: „Něco ohledně nějaké ženy mi právě přišlo na mysl. Cítím, že když úspěšně zvládneš svůj úkol, jenž před tebou právě stojí, pak se s ní opět šťastně shledáš. Když prohraješ, pak už ji nikdy nespatříš.“

Corum se ponuře zasmál: „Pak tedy nesmím prohrát.“

KAPITOLA VI

Plavba po mořích Času

Přešly tři dny a za normálních okolností by v Corumovi narůstal neklid a sžírala by jej netrpělivost. Ale krásná stará lady jej konejšila a vyprávěla mu o světě, ve kterém žije, ale který sotva kdy vlastně spatřila. Některé věci mu připadaly zvláštní, ale začínal chápat, proč se k cizím lidem, jako byl on sám, přistupovalo s podezřením – Mabdeni si totiž v tomto světě nejvíce vážili rovnováhy, stability neohrožované zásahy bohů, démonů ani reků. Pocítil k nim docela sympatie, ačkoliv si myslel, že kdyby víc rozuměli tomu, čeho se bojí, jejich strach by se zmenšil. Vybájili si slabého boha, kterého nazývali jednoduše Bůh, a vyhradili mu místo daleko od sebe samých. Daly se u nich nalézt určité napůl zapomenuté zbytky znalostí o Kosmické Rovnováze a jejich prastaré legendy snad připomínaly zápas mezi Zákonem a Chaosem. Jak pravil lady Jane, jediné, co je pro Rovnováhu důležité, je vyváženost – ale stability se dá dosáhnout pouze porozuměním silám, které svět prostupují a vytváří jej, nikoli jejich odmítáním.

Třetího dne jeden ze sloužících přiběhl po cestě do domu, kde Jhary-a-Conel, Corum a lady Jane dleli v družném rozhovoru. Muž hovořil ve svém vlastním jazyce a ukazoval rukou směrem do lesa.

„Zdá se, že vás hledají,“ obrátila se k nim lady Jane. „Nechala jsem odvést vaše koně na vzdálenost jednoho dne odtud a vypustit je, aby si mysleli, že jste někde v okolí Liskeardu, ale bezpochyby sem přicházejí, protože mne považují za čarodějnici,“ zasmála se. „Zasloužím si jejich podezření daleko víc, než ty ubohé duše, které čas od času lapí a upálí.“

„Najdou nás?“

„Je tady místo, kde se můžete ukrýt. V průběhu doby se tam již schovávali mnozí. Starý Kyn vás tam zavede.“ Řekla něco starci, ten přikývl a zašklebil se, čímž dal najevo, jak se mu takové vzrušení líbí.

Zavedl je do podkroví domu, odemkl a odsunul falešnou zeď. Vnitřek byl začazený a plný věcí, ale bylo tu místo, kde se mohli natáhnout a spát, kdyby si to přáli. Vstoupili do tmavé místnosti a stařík Kyn za nimi zasunul nepravou stěnu.

Po nějaké době k nim dolehly hlasy a na schodech se ozvaly kroky v těžkých botách. Oba se přitiskli zády k falešné zdi, aby v případě, že ji někdo bude zkoumat poklepem, nezněla tak dutě. Skutečně se ozvaly rány, ale nic nevzbudilo podezření pronásledovatelů, jejichž chraplavé hlasy prozrazovaly únavu. Pravděpodobně byli na nohou po celou tu dobu, kdy se Jharymu a Corumovi podařil útěk z města.

Kroky se opět vzdalovaly. Slyšeli tlumeně cinkat zbroj, potom změť hlasů, klapot kopyt na štěrkové cestě a pak ticho.

O chvíli později starý Kyn odstranil falešnou zástěnu, zašklebil se do jejich skrýše a zlomyslně mrkl. Corum se na oplátku zazubil, protáhl se ven a oprašoval si šarlatový plášť. Jhary vytřepal omítku z kožíšku svého kocourka a začal zvířátko konejšivě hladit. Řekl Kynovi cosi ve zdejším nářečí a ten se sípavě rozesmál.

Lady Jane stála v přízemí a tvářila se vážně. „Myslím si, že se vrátí," pravila. „Všimli si, že se naše kaple už pěkně dlouho nepoužívala."

„Vaše kaple?"

„Tam se máme modlit, když nechodíme do kostela. Máme zákony, které takové věci nařizují."

Corum užasle zavrtěl hlavou: „Zákony?" Poškrábal se po tváři. „Tomuhle světu se skutečně těžko přichází na kloub."

„Jestliže se Friar neobjeví brzo, možná, že budete nuceni vyhledat nové útočiště," řekla. „Už jsem poslala pro jednoho přítele, je to kněz. Až ti vojáci přijdou příště, naleznou zde velice zbožnou lady Jane. Alespoň doufám."

„Lady, doufám, že za nás nebudete trpět," pravil Corum vážně.

„Neobávejte se. Není toho mnoho, co by mohli objevit. Jakmile tento neklid opadne, zase na mne na nějakou dobu zapomenou."

„Kéž by to byla pravda."

Corum té noci šel spát brzy, neboť se cítil neobvykle unavený. Obával se hlavně o lady Jane a nemohl si pomoci, ale cítil, že ona tuto příhodu příliš podceňuje. Nakonec usnul, ale byl probuzen krátce po půlnoci.

Byl to Jhary, oblečený a s kocourem na rameni. „Přišla chvíle," řekl, „abychom se vydali do času."

Corum si protíral oči a nechápal úplně, co má švihák na mysli.

„Bolorhiag je zde."

Corum vyskočil z postele.

„Obleču se a hned jsem dole."

Když sešel do přízemí, uviděl tam lady Jane zahalenou do tmavého pláště a s rozpuštěnými vlasy stát spolu s Jharym a s

malým, scvrklým mužíkem o berli. Na jeho slabém těle, jehož křehkost nemohlo zakrýt ani kněžské roucho, seděla nepřiměřeně velká hlava. Hovořil pisklavým, hašteřivým hlasem.

„Já tě znám, Timerasi. Ty jsi pěkný uličník.“

„V této identitě nejsem Timeras, Bolorhiagu. Jsem Jhary-a-Conel…“

„Ale stále pěkný mizera. Trpím už tím, že hovořím stejným jazykem jako ty. A dělám to jedině kvůli naší milé lady Jane.“

„Oba jste rošťáci,“ smála se krásná stará žena. „A víte velice dobře, že se stejně máte rádi.“

„Pomáhám mu jedině proto, že jste mne o to požádala,“ trval vysušený mužík na svém, „a taky proto, že se jednoho dne může stát, že mi pomůže zase on.“

„Už jsem ti říkal, Bolorhiagu, že toho vím spoustu, a neumím téměř nic. Já bych ti pomohl, kdybych to uměl, ale moje hlava je jedna veliká slátanina vzpomínek – třišť tisíce životů vyplňuje moji lebku. Měl bys mít porozumění pro takového ubožáka, jako jsem já.“

„Ááá!“ Bolorhiag otočil pokroucená záda a změřil si Coruma bleděmodrýma očima. „A tohle je ten druhý tulák, co?“

Corum se uklonil.

„Lady Jane mne požádala, abych vám pomohl z tohoto věku do nějakého jiného, kde byste jí nebyli tolik na obtíž,“ vedl si Bolorhiag stále svou. „Samozřejmě, že to ochotně udělám, protože její srdce je příliš láskyplné, aby se starala pouze sama o sebe. Ale vám žádné laskavosti nedělám, mladý muži, rozumíme?“

„Rozumím, pane.“

„Tak vzhůru na cestu. Vítr profukuje a může ustát, než stačíme nastavit náš kurz. Kočár stojí venku.“

Corum přistoupil k lady Jane a jemně jí políbil ruku. „Děkuji vám za vše, má lady, za vaše pohostinství, důvěru, dary a modlím se, abyste jednoho dne poznala štěstí.“

„Snad v jiném životě,“ odpověděla. „Děkuji za takové myšlenky a dovol, abych tě nyní směla políbit.“ Naklonila se a dotkla se rty jeho čela. „Sbohem, můj elfí kníže…“

Otočil se stranou, aby neviděla, že si všiml slz v jejích očích. Následoval scvrklého mužíka, který se již štrachal ke dveřím.

Na štěrkové cestě před domem uviděl malý člun. Bylo zřejmé, že je projektován tak, aby jednomu člověku poskytoval náležité pohodlí, ale tři se do něj stěží vešli. Měl vysokou zahnutou příď ani ze dřeva, ani z kovu, jež byla hustě poďobaná a zjizvená, jako by se prodrala mnohými bouřemi. Uprostřed se tyčil stěžeň, ale na ráhnu nebylo vidět žádnou svinutou plachtu.

„Tady si sedni,“ řekl Bolorhiag netrpělivě a ukázal na lavici po své pravé ruce. „Já budu sedět mezi vámi a budu kormidlovat.“

Když se Corum vmáčkl na určené místo, Bolorhiag se usadil vedle něho. Po jeho druhém boku zaujal místo Jhary. Zdálo se, že koule připomínající glóbus na otáčivém čepu je jediným prvkem řízení zvláštně tvarovaného stroje. Bolorhiag zvedl ruku a pozdravil lady Jane, jež stála v příšeří dveří. Pak oběma dlaněmi uchopil glóbus.

Corum s Jharym se také uklonili směrem ke dveřím, ale lady Jane již zmizela. Corumovi se zamžilo jeho lidské oko a pocítil, že ví, proč se lady nedívá na jejich odjezd.

Najednou se něco zalesklo kolem stěžně a objevilo se mdlé světlo ve tvaru trojúhelníkové plachtičky. Mohutnělo a zesilovalo, dokud nepřipomínalo skutečnou plátěnou plachtu, dmoucí se ve vichru, ačkoli žádný vítr cítit nebylo.

Bolorhiag si pro sebe něco zabručel. Zdálo se, že malý člun pluje, a přece se ani nepohnul.

Corum pohlédl na Lesní panství a připadalo mu, že se kolem něho vytvořila aura rozvlněného jasu.

Náhle je zalil denní svit. Uviděli postavy stojící před domem, všude kolem nich, ale vypadalo to, že je nikdo nevidí. A byli tu jezdci – vojáci, kteří včera prohledávali dům. Ztratili se. Opět se setmělo a opět zazářil den. Dům byl pryč a člun se kolébal, točil se a skákal.

„Co se to děje?“ vykřikl Corum.

„To, co jste chtěli, aby se dělo, předpokládám,“ odsekl Bolorhiag. „Krátká projížďka po mořích Času se vám zalíbí.“

Všechno kolem teď připomínalo tmavě šedá oblaka. Plachta na stěžni se stále napínala. Nepociťovaný vítr stále dul. Člun se jím nechal unášet a jeho vynálezce v černé róbě si něco mumlal nad řídící koulí a kormidloval člun sem a tam.

Čas od času šedivá oblaka měnila barvu, zelenala či modrala, anebo byla tmavě hnědá.

V těchto chvílích pociťoval Corum podivné tlaky, ale tyto stavy rychle pomíjely. Bolorhiag k nim byl naprosto lhostejný a ani Jhary jim nevěnoval nějakou zvláštní pozornost. Pouze jeho kocour jednou či dvakrát slabě vymňoukl a přitiskl se pevněji ke svému pánovi, ale to byla jediná známka, že i ostatní cítí totéž, co Corum.

Pak lodní plachta schlípla a začala mizet. Bolorhiag zaklel v jakémsi chrčivém jazyce a otáčel glóbem, takže člun začal vířit závratnou rychlostí a Corum ucítil, jak mu žaludek stoupá do krku.

Plachta se opět objevila, vzedmula se a stařík spokojeně zabrumlal: „Už jsem si myslel, že jsme vítr ztratili nadobro. Neexistuje nic horšího, než se na mořích Času dostat do

bezvětří. A nic nebezpečnějšího, než když prostupujete nějakým pevným materiálem!“ Vesele se zasmál a dloubl Jharyho do žeber: „Nevypadáš nejlíp, Timerasi, není ti něco, ty škorpidlo?“

„Jak dlouho ještě ta jízda potrvá, Bolorhiagu,“ otázal se Jhary se značným úsilím v hlase.

„Jak dlouho?“ Bolorhiag pohladil kouli; viděl v ní něco, co oni dva spatřit nedokázali. „Co je to za nesmyslnou otázku? Měl by sis to lépe rozmyslet, než se zeptáš, Timerasi!“

„Já si měl spíš rozmyslet, než jsem se vydal s tebou na tuhle plavbu. Zdá se mi, že už dětinštíš, stařečku.“

„Po pár tisících letech se dá předpokládat, že ty své křížky sem tam pocítím,“ řekl Bolorhiag a v odpověď na Jharyho výraz zděšení se rozpustile zašklebil.

Zdálo se, že rychlost lodi stoupá.

„Připravte se na čelem vzad!“ zařval Bolorhiag téměř hystericky a vypadal naprosto jako šílenec. „Jsme zralí zakotvit, mládenci! Hola hej, epocho!“

Loď se zhoupla, jako by ji zachytil silný proud. Podivná plachta zplihla a zmizela. Šedé světlo se projasňovalo.

Člun stál na rozlehlé černé skále a jeho posádka shlížela do zeleného údolí hluboko pod nimi.

Bolorhiag se rozchechtal, když uviděl jejich výraz. „Mám několik libůstek,“ řekl a zalykal se smíchy, „ale nejradši děsím své pasažéry. Považuji to za část odměny. Já nejsem blázen, vašnostové, doufám. Jsem pouze schopný všeho.“

KAPITOLA VII

Země vysokých kamenů

Bolorhiag jim dovolil vystoupit ze svého maličkého časostroje. Corum se rozhlédl. Krajina vypadala značně bezútěšně. Kamkoli se zadíval, viděl v dálce vysoké kamenné sloupy. Někdy stály osamoceně, jindy tvořily skupinu. Kameny se lišily barvou, ale už na první pohled bylo zřejmé, že je tady někdo postavil úmyslně.

„Co jsou zač?“ otázal se.

Bolorhiag pokrčil rameny: „Kameny. Obyvatelé těchto končin je tu vztyčili.“

„A za jakým účelem?“

„Za stejným účelem, který je nutí kopat hluboké jámy do země – taky si jich všimnete: aby zabili čas. Nedokáží své počínání jinak vysvětlit. Já si myslím, že to je určitý druh umění. Ani lepší, ani horší než mnohá jiná, která jsem za svůj život viděl.“

„Také si myslím,“ řekl Corum pochybovačně. „A nyní nám snad, mistře Bolorhiagu, jistě vysvětlíš, proč jsi nás zavezl právě sem.“

„Tato doba odpovídá zhruba epoše vašich vlastních patnácti Plánů. K prostoupení dojde už brzy a pro vás bude lepší, když budete tady, než někde úplně jinde. Existuje budova, která se tu

dá příležitostně spatřit. V některých končinách se nazývá Mizející věž. Prochází mezi Plány a porůznu se zjevuje. Tady Timeras určitě ten příběh zná.“

Jhary přikývl:

„Ano, znám. Ale je to nebezpečné, Bolorhiagu. Mohli bychom do věže vstoupit, ale nikdy z ní již nevyjít. Ty přece víš, že…“

„Já toho o Mizející věži vím hodně, ale pro vás to je alespoň jakási šance. Věř mi, je to jediný způsob, jak se můžete vrátit zpět do svého věku a do svého Plánu. O žádné jiné cestě nevím. Musíte to nebezpečí podstoupit.“

Jhary pokrčil rameny: „Jak říkáš – podstoupíme to riziko.“

„Vemte si tohle,“ Bolorhiag jim podával svitek pergamenu. „To je mapa, která vám poradí, jak se odtud dostat. Obávám se, že není dost podrobná, ale zeměpis nikdy nebyl mou silnou stránkou.“

„Jsme ti velice zavázáni, mistře Bolorhiagu,“ řekl Corum vděčně.

„Po žádné vděčnosti nebažím, ale chtěl bych informaci. Jsem vzdálen nějakých deset tisíc let od své vlastní epochy a zajímalo by mne, co je to za bariéru, že mi dovoluje ji překročit pouze jedním směrem a druhým už ne. Jestliže snad objevíte stopu řešení téhle hádanky a jestliže ty, Timerasi, někdy v tomhle času a Plánu půjdeš okolo, rád bych o tom slyšel.“

„Když to vyjde, všechno ti povím, Bolorhiagu.“

„Tak buďte sbohem, oba dva.“

Stařec se opět sklonil nad řídící koulí své loďky. Vynořila se znovu ta podivná plachta a nezachytitelný vítr jí nadmul. A pak malý člun i se svým kormidelníkem pomalu zmizel.

Corum v zamyšlení zíral na obrovské, záhadné kameny.

Jhary rozvinul mapu. „Musíme slézt po tomto srázu dolů do údolí,“ řekl. „Corume, kníže Corume, nejlépe uděláme, když začneme hned.“

Vyhledali místo, kde skály byly nejméně strmé a opatrně se začali spouštět dolů.

Slezli jen kousek, když nad sebou zaslechli křik. Podívali se vzhůru. Byl to ještě jednou scvrklý mužík, hopkal na hraně srázu a mával na ně berlí. „Hej, Corume! Timerasi – nebo jaké pseudonymy si dáváš, počkejte!“

„Co se stalo, mistře Bolorhiagu?“

„Ale, zapomněl jsem ti říct, kníže Corume, že když se během následujícího dne – ale pouze následujícího dne – ocitneš ve svrchovaném nebezpečí či v krajní nesnázi, jdi tam, kde uvidíš ohraničenou bouři. Slyšíš?“

„Slyším, ale co…?“

„Už to nemůžu opakovat, časový příliv se mění. Vejdi do té bouře a vyndej čarodějný nůž, který jsi dostal od lady Jane. Drž jej tak, aby zachytil blýskání. Pak vyvolej jméno Elric z Melnibone a pověz, že musí přijít a vytvořit Tři, Jež Jedním Jsou – Tři, Jež Jedním Jsou. Pamatuj si to. Ty sám jsi toho součástí. To bude všechno, co musíš udělat, neboť Třetí – Hrdina s Mnoha Jmény – bude přiváben k těm Dvěma.“

„Kdo ti tohle všechno řekl, mistře Bolorhiagu?“ volal Jhary. Tiskl se ke skalnatému útesu a nedíval se dolů.

„Ale, nějaké stvoření. To je jedno, kdo mi to řekl. Ale musíš si to pamatovat, kníže Corume. Bouře – nůž – zaklínadlo. Pamatuj si to.“

Corum zavolal, zčásti pouze proto, aby starému muži vyhověl: „Budu si to pamatovat.“

„Tak tedy, ještě jednou, sbohem.“ A Bolorhiag zacouval od vrcholu srázu a byl pryč.

Slézali dolů beze slova, příliš se soustředili, aby nalezli úchyty na skalní stěně, než aby si pohovořili o podivném Bolorhiagově poselství.

A když nakonec dosáhli údolí pod skalami, byli natolik vyčerpaní, že se pouze natáhli a dívali se do šedého nebe.

O něco později se Corum zeptal: „Rozuměl jsi těm starcovým slovům, Jhary?“

Jhary zavrtěl hlavou. „Tři, Jež Jedním Jsou. To zní zlověstně. Tak mne napadá, zda to nemá nějakou spojitost s tím, co jsme viděli v Předpeklí.“

„Proč by mělo?“

„Já nevím. To byla jenom taková myšlenka, která mi bleskla hlavou, protože ji mám prázdnou. Nejlépe uděláme, když na to na chvíli zapomeneme a vydáme se za Mizející věží. Bolorhiag měl pravdu. Ta mapa *je* opravdu orientační.“

„A co to je zač, ta Mizející věž?“

„Tahle věž kdysi existovala v jednom z Plánů tvé říše. Ne přesně ve tvém. Na hranici místa jménem Balwyn Moor v údolí, které je podobná tomuto. To údolí se nazývalo Darkvale. Chaos bojoval se Zákonem a tehdy vyhrával. Jeho síly dorazily až k Darkvale a stanuly před zdejší pevností – spíše malým hradem než věží. Rytíř, jenž vládl této pevnosti, hledal pomoc u bohů Zákona a oni mu ji poskytli. Umožnili mu přemisťovat jeho věž do jiných dimenzí. Ale Chaos pak získal velkou moc a zaklel věž, aby se pohybovala věčně, aby v žádném Plánu neexistovala déle než několik hodin. A tak se pohybuje do dnešních dnů. Původní rytíř – ochraňoval nějakého zběha Chaosu – brzy zešílel a ten zběh také. Potom do Mizející věže přišel Voilodion Ghagnasdiak a je tam dodnes.“

„Kdo to je?“

„Nepříjemné stvoření. Přežívá ve věži jako v pasti a bojí se vykročit ven. Věž používá jako vnadidla pro ty, kteří mu důvěřují. Drží je uvnitř, dokud jej neomrzí, a pak je zavraždí.“

„A s tímhle stvořením budeme muset bojovat, když vstoupíme do Mizející věže?“

„Ovšem.“

„Nuže, jsme dva a jsme ozbrojeni.“

„Voilodion Ghagnasdiak má velikou moc – skutečně to není žádný prachobyčejný čaroděj.“

„V tom případě jej nemůžeme porazit! Má ruka ani oko už mi vůbec nepomáhají.“

Jhary s sebou trhl. Pohladil svého kocoura na krku. „Ano. Prohlásil jsem, že to je nebezpečné, ale jak už řekl Bolorhiag, máme určitou šanci, ne? A koneckonců, pořád hledáme Tanelorn. A já začínám cítit, že mé schopnosti určit směr se vracejí. Nyní jsme Tanelornu daleko blíž, než jsme byli předtím.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Já to vím. Vím to, to je celé.“

Corum vzdychl: „Mám strach ze záhad, z kouzel, z neštěstí. Nejsem tak složitý…“

„Teď není čas na sebelítost, kníže Corume. Pojď. Tohle je ta cesta, pro kterou jsme se rozhodli.“

Dvě míle sledovali rozbouřenou řeku proti proudu. Proudy vody se hnaly skrz strmé údolí a Corum s Jharym šplhali po příkrých úbočích. Aby nespadli do valících se mas pod nimi, využívali kmeny stromů. Nakonec došli až tam, kde se řeka rozdvojovala, a Jhary ukázal na místo, kde jedno z koryt přecházelo v mělčinu tvořenou oblázky. „Brod. Potřebujeme se dostat na támhleten ostrov. To je to místo, kde se Mizející věž objeví, až se objeví.“

„Budeme čekat dlouho?“

„To skutečně netuším. Nicméně ostrov vypadá, že je na něm dostatek zvěře a řeka je plná ryb. Hladem určité trpět nebudeme, zatímco tu budeme čekat.“

„Myslím na Rhalinu, Jhary – a to ani nemluvím o osudu Bro-an-Vadhagh a Lywm-an-Esh. Jsem zkrátka netrpělivý.“

„Naší jedinou možností, jak se dostat zpět do patnácti Plánů, je vstoupit do Mizející věže. Takže si na tu výletní věž musíme počkat.“

Corum pokrčil rameny a vstoupil do ledového proudu. Brodil se k ostrovu.

Vtom se dal Jhary do křiku a přehnal se kolem něj: „Je tady! Už je tady! Rychle, Corume!“

Běžel tam, kde se nad stromy tyčila kamenná hláska. Vypadala jako každá jiná věž. Corum nemohl uvěřit, že to je to, na co čekají.

„Už brzy spatříme Tanelorn!“ křičel Jhary s jásotem. Doběhl na druhý břeh ostrova, a nechávaje Coruma v určité vzdálenosti za sebou, prodíral se porostem.

V základně věže na ně čekaly otevřené dveře.

„Poběž, Corume!“

Jhary se ocitl téměř uvnitř. Corum se blížil daleko opatrněji, neboť si připomínal, co slyšel o současném pánu věže, Voilodionu Ghagnasdiakovi. Ale Jhary, s kocourem na rameni, již prošel dveřmi.

Corum se rozběhl, ruku na jilci meče. Doběhl k věži.

Náhle se dveře zavřely. Slyšel, jak Jhary z nitra věže křičí hrůzou. Přilehl na dveře a vší silou do nich začal bušit.

Zevnitř se ozvalo Jharyho volání: „Najdi Tři, Jež Jedno Jsou, ať to je cokoliv. To je teď naší jedinou nadějí, Corume. Najdi

Tři, Jež Jedno Jsou!“ Pak se ozval řehot, ale to už nebyl Jharyho hlas.

„Otevři!“ křičel Corum. „Otevři ty zatracené dveře!“

Někdo se zplna hrdla chechtal. Smích zesiloval a Corum už vůbec nedokázal rozeznat Jharyův hlas. A ten sytý, vřelý hlas pravil:

„Vítej do domu Voilodiona Ghagnasdiaka, příteli. Jsi čestným hostem.“

Corum cítil, že se s Věží něco děje. Ohlédl se. Les mizel. Přilehl ke klice a na okamžik se dokázal udržet na schůdku. Celým tělem mu prostupovaly bolestivé křeče, jedna vlna za druhou. Tupou bolestí cítil každý jednotlivý zub v ústech, každá kost v těle mu vibrovala.

A pak se mu prsty rozevřely a on viděl, jak Věž pomalu mizí. Klesal k zemi.

Padal, ale hned přistál na vlhké, bažinaté zemi. Byla noc. Někde v dálce zahoukal sýček.

KAPITOLA VIII

Do osamělé bouře

Rozbřesk zastihl Coruma na cestě. Nohy jej bolely a cítil, že se ztratil, ale stále šel. Nedokázal vymyslet, co jiného by měl udělat, a měl pocit, že se od něj něco očekává. Všude kolem se rozprostírala bažinatá krajina. Z močálů k rudému nebi vylétávala hejna ptáků. Zdejší zvířata se batolila či poskakovala po vodou nasáklé zemi a sháněla něco k snědku.

Corum si pohledem vybral další trs rákosí a stanovil si jej za cíl svého pochodu.

U chomáče si krátce odpočinul, pak upřel oči k dalšímu trsu a vyrazil k němu.

Tímto způsobem postupoval dál a dál.

Byl na dně. Ztratil Rhalinu. Nyní ztratil Jharyho a s ním i naději, že nalezne Rhalinu i Tanelorn. A stejně tak ztratil i Bro-an-Vadhagh a Lywm-an-Esh a ztratil je ve prospěch vítězícího Chaosu, ve prospěch Glandytha-a-Krae.

Všechno je ztraceno.

„Všechno je ztraceno," zamumlal ztuhlými rty.

„Všechno je ztraceno."

Ptáci z blat štěbetali a skřehotali a bahenní zvířata cupitala neviděna sem a tam rákosím.

Cožpak celý zdejší svět byla jedna veliká mokřina? Vypadalo to tak. Mokřiska, bažiny, blata.

Došel k dalšímu shluku rákosí, usedl na promočenou zem a zadíval se na širé nebe nad hlavou, na červánky, na vycházející slunce. Oteplovalo se.

Corum si sňal přílbu. Stehenní pláty měl pokryté bahnem, ruce měl špinavé – dokonce i šestiprstá Kwllova Ruka byla od bahna a kalu.

Mlžná pára táhla zvolna mokřinou, jako by něco hledala. Svlažil si tvář a rty poloslanou vodou. Ovládlo jej pokušení odložit svůj šarlatový oděv i stříbřité brnění, ale dal pro tentokrát přednost bezpečí, jež mu poskytovaly – pro případ, kdyby byl napaden nějakým větším obyvatelem bažiny, než jaké doposud viděl.

Pára byla všude. Na některých místech bahno bublalo a prskalo. Horký vzduch ho pálil v krku a plicích, víčka mu ztěžkla, jako by ho přepadla velká únava.

Vtom se mu zdálo, že se párou kdosi brodí. Vysoká postava se pomalu pohybovala probublávající slatinou. Obr, jenž za sebou táhl něco těžkého. Corumovi poklesla hlava na prsa a jen s velkým úsilím ji zdvihl. Tu postavu už neviděl. Uvědomil si, že díky nějakému bahennímu plynu se stává netečným a má halucinace.

Protřel si oči, ale jediné, čeho dosáhl, bylo, že si své smrtelné oko zamazal blátem.

A náhle za sebou něco pocítil.

Obrátil se.

Cosi se tam nejasně rýsovalo, bílé a nehmatatelné jako pára. Něco na něj dopadlo a zamotalo mu ruce i nohy. Pokoušel se vytasit meč, ale nedokázal se sám osvobodit. To cosi jej zvedlo vzhůru a neslo v jednom chumlu spolu s ostatními stvořeními,

která se hemžila, chňapala kolem sebe a ječela. Teplo se postupně vytrácelo a pak se ochladilo, tak ukrutně se ochladilo, že všechna stvoření zmlkla. Najednou se rozhostilo ticho a přišla tma.

A pak vše kolem zvlhlo. Corum vyplivl slanou vodu a zaklel. Mohl se opět svobodně hýbat a pod nohama cítil měkký písek. Svou stříbřitou helmu stále svíral v ruce a brodil se po pás ve vodě ke břehu. Vyškrábal se na sytě žlutavou písčinu a s hlubokým oddechováním zůstal ležet.

Domýšlel se, co se s ním stalo, ale stěží tomu dokázal uvěřit. Neboť potřetí spatřil tajemného Toulavého Boha a potřetí ten obrovitý rybář zasáhl do jeho osudu – poprvé, když jej vyvrhl na pobřeží Ragha-da-Kheta, podruhé, když přinesl Jharyho-a-Conela na horu Moidel, a potřetí nyní, když jej zachránil z toho bažinatého světa. A ten svět, jak se nyní ukázalo, musel být v jednom z patnácti Plánů, stejně jako tam musí být tento nový svět.

Pokud to samozřejmě je nový svět, ne jen část toho starého.

Ať je to který chce, je to krok kupředu. Začal vstávat.

Vtom opodál spatřil starou ženu. Vypadala jako malá, zmoklá slepice a její rudá tvář vyzařovala strach a zároveň ostýchavost. Byla do nitky promočená a ždímala si čepec.

„Kdo jsi," zeptal se Corum.

„A kdo jsi ty, mladíku? Šla jsem si po břehu a myslela na své věci, když se přihnala ta příšerná vlna a celou mne promáčela. Ty s tím, doufám, nemáš nic společného, ne?"

„Věřím, že ne, paní."

„A kdopak tedy jsi? Snad nějaký námořník, který ztroskotal poblíž?"

„Taková je pravda," odtušil Corum. „Řekni mi, paní, kde se nachází tahle země?"

„Jsi nedaleko rybářského městečka Chynezh Port, mladý pane. Tamhle nahoře,“ ukázala na vrcholky útesů, „tam leží velká slatina Balwyn Moor a dál…“

„Balwyn Moor. Za ní se rozkládá Darkvale, pravda?“

Stará žena našpulila ústa. „Tak, tak. Darkvale. Ale tam už teď nikdo nechodí.“

„Ale je to to místo, kde stává Mizející věž?“

„Aspoň tak se to povídá.“

„Dá se v Chynezh Portu koupit kůň?“

„Řekla bych, že dá. Chovatelé koní z Balwyn Mooru jsou pověstní a s některými ze svých nejlepších koní přicházejí do Chynezh. Cizinci je tady hodně kupují – tedy kupovali, před tím, než vypukla válka.“

„Tady probíhá válka?“

„Dá se to tak nazvat. Divné věci se vynořily z moře a napadly naše rybářské čluny. Slyšeli jsme, že všude jinde tyhlety obludy sužují lidi daleko víc a že my jsme před nimi v poměrném bezpečí. Ale ztratili jsme polovinu chlapů a teď si nikdo netroufne vyjet na moře za rybami. A samozřejmě do našeho přístavu nepřijíždí žádné cizí lodi, aby koupily naše koně.“

„Takže sem se Chaos také navrátil,“ dumal Corum. Povzdechl si. „Musíš mi pomoci, paní,“ obrátil se na starou ženu. „Protože na oplátku vám možná dokážu pomoci a učinit opět vaše moře bezpečným. Nyní ale – koně.“

Žena jej vedla po břehu okolo útesu. Corum uviděl malebné rybářské městečko s dobře chráněným přístavištěm, ve kterém kotvily všechny jejich čluny, plachty svinuté a pevně připoutané ke stěžňům.

„Vidíš,“ pravila, „jestli čluny opět brzy nevyplují, budeme my, lidé z Chynezh Portu, jistě co nevidět hladovět, protože rybaření – to je naše obživa.“

„Ano.“ Corum jí položil svou smrtelnou ruku na rameno. „Nyní mne zaveď někam, kde si budu moci koupit hřebce.“

Zavedla jej ke stáji na předměstí, poblíž cesty, která se vinula srázem vzhůru, směrem k slatině. Tam mu nějaký sedlák prodal dva koně, jednoho bílého a druhého černého, téměř dvojčata, a s nimi veškerou nutnou výstroj. Corum si vzal do hlavy, že bude potřebovat koně dva, ačkoli vůbec netušil proč.

Sedl na bělouše, černého vzal za uzdu a za překvapených pohledů ženy i sedláka začal stoupat stezkou vzhůru. Vydal se k Darkvale. Dojel na vrchol útesu a spatřil, že cesta vede podél srázu a v dálce mizí v lesnatém úvalu. Den byl teplý a příjemný. Dalo se jen stěží uvěřit, že Chaos ohrožuje i tento svět. Byl velice podobný jeho domovu, Bro-an-Vadhagh, a části pobřeží mu připadaly dokonce téměř povědomé.

Když vjel do lesa a zaposlouchal se do zpěvu ptáků, vyplnil jej neurčitý pocit očekávání. Kolem panoval mír, a přece v tom klidu bylo něco zvláštního. Zpomalil koně a jel dál krokem. Postupoval téměř váhavě.

A pak to uviděl.

Mezi stromy na cestě vířil černý mrak. Mrak začal rachotit hromy a blesky.

Corum přitáhl uzdu a slezl z koně. Zpod brnění vytáhl na tkanici kolem krku připevněný čarodějný nůž z křišťálu, který mu dala lady Jane. Vší silou se snažil vybavit si Bolorhiagova slova. *Jdi tam, kde uvidíš ohraničenou bouři. Vyndej čarodějný nůž, který jsi dostal od lady Jane. Drž jej tak, aby zachytil blýskáni. Pak vyvolej jméno Elric z Melnibone a pověz, že musí přijít a vytvořit Tři, Jež Jedním Jsou… Ty sám jsi toho součástí… ten Třetí – Hrdina s Mnoha Jmény – bude přiváben k těm Dvěma.*

„Dobrá,“ řekl si pro sebe, „nedá se dělat nic jiného. Pravda je, že budu potřebovat spojence proti Voilodionu Ghagnasdiakovi v Mizející věži. A když ti spojenci mají vládnout velkou mocí, pak čím mocnější, tím lepší.“

S křišťálovým čarodějným nožem nad hlavou vstoupil do hřmícího mraku.

Blesk udeřil do čarodějného nože a Coruma prostoupila vibrující energie. Vše kolem něho burácelo a vířilo. Otevřel ústa a zakřičel:

„Elricu z Melnibone! Musíš přijít, abys vytvořil Tři, Jež Jedním Jsou! Elricu z Melnibone! Musíš přijít, abys vytvořil Tři, Jež Jedním Jsou! Elricu z Melnibone!“

A pak shora sjel zářivý blesk, roztříštil čarodějný nůž a srazil Coruma na zem. Zdálo se, že se vichry rozlétly do všech stran a světem zaskučely naříkavé hlasy. Vstával, potácel se a vtom ho napadlo, jestli to není zrada. Neviděl nic než blesky, neslyšel nic než rachot hromů.

Opět upadl a uhodil se do hlavy. Opět se začal zvedat.

A pak se znovu les zaplnil měkkým světlem a ptáci se rozezpívali.

„Ta bouře!? Je pryč!“ Rozhlédl se a uviděl v trávě ležet nějakého muže. Poznal jej. Byl to ten muž, kterého viděl bojovat na zádech draka, zatímco s Jharym a Rhalinou trčeli v prázdnotě Předpeklí. „A ty? Říkají ti Elric z Melnibone?“

Albín se postavil. Karmínové oči měl plné věčného smutku. Dosti zdvořile odvětil:

„Já jsem Elric z Melnibone. Tobě vděčím, žes mne zachránil před těmi nestvůrami, které přivolal Theleb K‘aarna?“

Corum zavrtěl hlavou. Elric měl na sobě košili a kalhoty z černého hedvábí a na obou částech oděvu bylo patrné, že už něco pamatují. Na nohou měl černé boty a kolem pasu černý

pásek s černou pochvou. Do ní si bělovlasý zasunul obrovský meč s širokou čepelí, od jílce po špičku pokrytou podivnými runovými znaky. Čerň svého oblečení Elric tlumil širokým pláštěm z bílého hedvábí, do kterého byla všita velikánská kapuce. Jeho vlasy bílé jako mléko spadaly na plášť a zdálo se, že s bílou látkou splývají.

„Byl jsem to sice já, kdo tě přivolal," připustil Corum, „ale neznám žádného Theleba K'aarnu. Bylo mi řečeno, že mám pouze jedinou příležitost, abych tě přivolal na pomoc. Přesně na tomto místě, přesně v tuto dobu. Nazývají mne Corum Jhaelen Irsei – kníže v Šarlatovém plášti – a mé poslání je otázkou bytí a nebytí."

Elric svraštil čelo a rozhlédl se. „Kde se nalézá tento les?"

„Není nikde v tvém Plánu, ani nikde v tvém čase, princi Elricu. Přivolal jsem tě, abys mi pomohl v bitvě proti bohům Chaosu. Už jsem pomohl zničit dva z vládců Mečů – Ariocha a Xiombarg – ale ten třetí, nejmocnější, ještě zbývá…"

„Ariocha, boha Chaosu – a Xiombarg?" Albín vypadal pochybovačně. „Ty že jsi zničil dva z nejmocnějších mezi bohy Chaosu? Ale vždyť to není ani měsíc, co jsem s Ariochem naposledy hovořil. Je to můj ochránce."

Corum zjistil, že jeho společník toho moc o struktuře vesmíru neví. „Existuje mnoho Plánů, kde se nalézá život," řekl nejpřívětivěji, jak dokázal." V některých jsou bohové Chaosu silní, v jiných jsou slabí. A slyšel jsem, že v některých nejsou vůbec. Musíš se smířit se skutečností, že odtud byli Arioch i Xiombarg vyhnáni, takže v mém světě už neexistují. Nyní je to třetí z vládců Mečů, který nás ohrožuje. Ten nejmocnější. Král Mabelode."

Albín se zamračil a Corum se lekl, že mu neústupný princ nakonec svou pomoc odepře. „V mém – plánu – není Mabelode

o nic silnější než Arioch a Xiombarg. Tohle všechno jako by stavělo na hlavu všechno, čemu rozumím…“

Corum si zhluboka povzdechl. „Vysvětlím ti to,“ řekl, „jak nejlépe dovedu. Z jakéhosi důvodu si mne Osud vybral za hrdinu, jenž musí ukončit nadvládu Chaosu nad patnácti Plány na Zemi. V současné době pátrám po městě, které se nazývá Tanelorn, kde, jak doufám, naleznu pomoc. Ale můj průvodce je vězněn v jednom hrádku tady poblíž a dřív, než budu moci pokračovat, musím jej osvobodit. Dostal jsem radu, jak mohu přivolat pomocníky – a s nimi snad dokážu svého přítele osvobodit… A pronesl jsem zaříkadlo, aby ses tu zjevil. Také…,“ Corum na nepatrný okamžik zaváhal, neboť toto mu už Bolorhiag nesdělil, a přece věděl, že říká pravdu, „…také mi bylo řečeno, že když pomůžeš mně, tak pomůžeš i sám sobě. Když já dosáhnu úspěchu, pak dostaneš něco, co ti tvůj úkol značně usnadní…“

„Kdo ti to řekl?“

„Jeden moudrý muž.“

Corum pozoroval, jak si popletený albín odchází sednout na kmen stromu a jak si složil hlavu do dlaní. „Odvolal jsi mne z mého Plánu ve velice nevhodný čas,“ vzdychl Elric. „Kéž by to, co říkáš, kníže Corume, byla pravda.“ Náhle se postavil a zadíval se na Coruma těma svýma podivnýma očima. „Je to zázrak, že vůbec mluvíš – anebo přinejmenším, že já ti rozumím. Jak je to možné?“

„Ten moudrý muž mi řekl, že se dorozumíme snadno – ‚protože jsme součástí téže věci‘. Nechtěj po mně, abych ti to vysvětlil blíže, princi Elricu, protože já toho víc nevím.“

„Je možné, že se mi to všechno jen zdá. Taky jsem mohl zabít sám sebe, anebo mne rozpustil ten stroj Theleba K‘aarny, nicméně však nemám jinou volbu, než ti přislíbit pomoc a

doufat, že na oplátku bude pomoženo mně.“ Bělovlasý se upřeně zadíval na Coruma.

Corum se otočil a kráčel nahoru po cestě, kde zanechal koně. Vrátil se s nimi. Albín se s rukama v bok stále rozhlížel po okolí. Corum sám dobře chápal, co to znamená, být znenadání vyvržen do nového, neznámého světa, a v duchu s Melnibonem cítil. Podal Elricovi otěže vraného koně a princ se vyšvihl do sedla. Na okamžik postával ve třmenech. Nebyl totiž zvyklý na tento druh sedla a třmenů. Rozjeli se.

„Hovořil jsi o Tanelornu,“ začal Elric. „Kvůli Tanelornu jsem se ocitl v téhle tvé říši snů.“

Coruma uvedla v úžas lhostejnost, s jakou Elric připomněl Tanelorn. „Ty víš, kde leží Tanelorn?“

„Ovšem, v mém vlastním světě – ale proč by měl existovat i v tomhle?“

„Tanelorn existuje ve všech Plánech, pouze v rozdílných podobách. Je jen jeden Tanelorn a v mnoha podobách je věčný.“

Oba muži projížděli lesem a pokračovali v hovoru. Corum dokázal stěží přijmout fakt, že Elric skutečně existuje – stejně jako pro Elrica, jak se zdálo, bylo těžké uvěřit, že tento svět je reálný. Čas od času si přejížděl rukama po bradě a zkoumavě pozoroval Coruma.

„Kam teď jedeme?“ otázal se Elric konečně. „K tomu hrádku?“ Corum odpověděl s mírným zaváháním, protože měl na paměti Bolorhiagova slova:

„Nejdřív se musíme setkat s Třetím Hrdinou – s Hrdinou s Mnoha Jmény.“

„A toho taky vyvoláš pomocí kouzel?“

Corum zavrtěl hlavou. „To mi nebylo řečeno. Prý se s námi setká, bude přivolán, ať se nachází v jakémkoli Plánu. Je nezbytností dotvořit Tri, Jež Jedním Jsou.“

„Co tyhle fráze znamenají? Co to je – Tři, Jež Jedním Jsou?“
„Já toho skutečně nevím o moc víc než ty, milý Elricu. Snad jen to, že nás tří bude zapotřebí, abychom porazili toho, kdo z mého průvodce učinil svého vězně.“

Po nějaké době nechali les za zády a dojeli k Balwyn Moor. Všude kolem vládlo ticho, takže jakákoli hrozba ze strany Chaosu se zdála velmi vzdálená.

„Tvoje železná rukavice je podivuhodně zhotovená,“ řekl Elric.

Corum se zasmál: „Přesně to si myslel jeden doktor, kterého jsem nedávno potkal. Domníval se, že je to úd vytvořený lidskýma rukama. Ale prý patřil bohu – jednomu ze Zmizelých Bohů, kteří se tajemně ztratili kdysi v dávnověku. Dříve ta ruka měla zvláštní vlastnosti, stejně jako toto oko. Viděl jsem jím do Předpeklí. Z toho úděsného místa jsem mohl někdy přivolat pomoc.“

„Ve srovnání s tím, co mi tu vyprávíš, nejsložitější kouzla a nejkomplikovanější filozofie mého světa blednou svou jednoduchostí.“

„Komplikovaným se to zdá pouze proto, že je to pro tebe zvláštní,“ odpověděl Corum. „Tvůj svět by se mi jevil beze sporu také nepochopitelný, kdybych do něj náhle vpadl,“ zasmál se znovu Corum. „Ostatně tenhle Plán také není mým domovem, ačkoliv se mu podobá více než mnohé jiné Plány. My dva máme jednu věc společnou, Elricu, naším osudem je účastnit se stálého a věčného boje mezi bohy vyšších světů a nikdy neporozumíme, proč ta válka vlastně zuří, proč nikdy neskončí. Bojujeme, naši mysl i duši trápí muka, ale nikdy si nebudeme jisti, zda naše utrpení mělo a má vůbec nějaký smysl.“

Elric naprosto souhlasil: „Máš pravdu, Corume. Máme toho hodně společného – ty a já.“

Corum se podíval na cestu před nimi a spatřil jezdce na koni, nehybného jako socha. Zdálo se, že válečník na ně čeká.

Zpomalili a obezřetně se k němu blížili. „Možná, že je to ten třetí, o němž mluvil Bolorhiag,“ utrousil Corum.

Jezdec byl celý černý jako smola. Velkou, hezkou hlavu mu zakrývala vyceněná maska vzteklého medvěda, jehož kožešina jezdci splývala ze zad. Masku může používat jako hledí, pomyslel si Corum, ale nyní nezakrývala černé, ocelové lícnice. Stejně jako Elric i muž na koni měl velký, černý meč v černé pochvě. Ve srovnání s oběma bojovníky se Corum cítil téměř vyfintěný. Jezdec na cestě neseděl na černém koni, nýbrž na vysokém, silném grošáku. Na první pohled to byl válečný kůň. Na sedle byl zavěšen velký kulatý štít.

Zdálo se, že muž není nadšený, že je vidí, spíš poděšený.

„Já vás znám! Oba vás znám!“ zasípal.

Corum muže nikdy předtím neviděl, a přece i jeho myslí bleskl náznak uvědomení.

„Jak jsi se dostal sem, do Balwyn Moor, příteli?“ zeptal se.

Rytíř v černém si olízl rty. Jeho oči připomínaly sklo.

„Balwyn Moor? Tohle je Balwyn Moor? Jsem tady jen pár okamžiků. Předtím jsem byl… byl jsem… Ach, zase se mi ztrácí paměť.“ Velkou silnou rukou si přikryl čelo. „Jméno… další jméno! Už víc ne! Elric! Corum! Ale já… já jsem teď…“

„Jak to, že znáš naše jména?“ vykřikl Elric zděšeně.

Jezdec zašeptal: „Protože – cožpak nechápete? Já jsem Elric – já jsem Corum – oh, tohle je nejhorší mučení – anebo přinejmenším jsem byl či budu Elricem a Corumem…“

Corum s ním soucítil. Vzpomněl si, co mu Jhary o Věčném Hrdinovi vyprávěl. „Tvé jméno, pane?“

„Tisíc jmen mi náleží. Byl jsem tisícem hrdinů. Ach! Jsem – jsem – John Daker – Erekosë – Urlik – a mnoho, mnoho, mnoho dalších… Vzpomínky, sny, životy.“ Náhle se na ně zadíval očima plnýma smutku. „Cožpak to nechápete? Jsem snad já jediný, který je odsouzen rozumět? Já jsem ten, jehož přezdívají Věčným Hrdinou – jsem ten, jenž existuje napořád – a ano, jsem Elric z Melnibone, kníže Corume Jhaelene Irseii – a jsem i tebou. My tři jsme jedinou bytostí, a nesčíslným množstvím jiných bytostí. My tři jsme podstata jediného, jsme prokleti, abychom donekonečna bojovali, a nikdy nerozuměli, proč. Oh! Hlava se mi rozskočí. Kdo mne tak mučí? Kdo?“

Elric stál vedle Coruma. „Ty tvrdíš, že jsi dalším převtělením mne samotného?“

„Kdybys to vyjádřil jasně! Vy oba jste převtělením *mne!“*

„Takže,“ dumal Corum, „to je to, co měl Bolorhiag na mysli – Tři, Jež Jedním Jsou. My všichni jsme podoby téhož člověka, takže jsme ztrojnásobili svou sílu, protože jsme byli soustředěni ze tří rozličných epoch. Je to jediná síla, která se může postavit Voilodionu Ghagnasdiakovi z Mizející věže.“

Elric potichu řekl: „To je ten hrádek, kde je uvězněn tvůj průvodce?“

„Ano.“ Corum sevřel otěže pevněji. „Mizející věž se míhá z jednoho Plánu do druhého, z jedné epochy do jiné a na jednom místě existuje pouze zlomek času. Ale protože my jsme tři samostatná převtělení téhož hrdiny, je možné, že zformujeme takovou moc, která nám dovolí věž následovat a zaútočit na ni. A potom, až mého společníka osvobodíme, můžeme pokračovat v cestě do Tanelornu…“

Černý rytíř zvedl hlavu a v jeho hlasu začala převládat naděje nad beznadějí. „Tanelorn? Já také hledám Tanelorn. Pouze tam snad mohu najít nějakou pomoc proti mé příšerné sudbě –

pamatovat si veškerá svá předcházející převtělení a být nazdařbůh přeměňován z jedné existence do druhé. Tanelorn – to město musím najít!“

„Já také musím najít Tanelorn,“ zdálo se, že albína tato zvláštní situace rozveselila a začíná se mu zamlouvat. „V mém Plánu jsou jeho obyvatelé ve velkém nebezpečí.“

„Takže máme nejenom stejnou identitu, ale i stejný cíl,“ pravil Corum. Snad nyní existovala jakási šance zachránit Jharyho a najít Rhalinu. „Proto budeme jistě bojovat společně. Nejprve musíme osvobodit mého průvodce a potom vzhůru do Tanelornu.“

Černý obr zabručel: „Já ti ochotně pomůžu.“

Corum se uklonil na znamení díků. „A jak ti máme říkat – tobě, jenž jsi námi?“

„Nazývejte mne Erekosë – ačkoli i další jméno mi zní v uších – neboť byl jsem Erekosë, když jsem dokázal zapomenout nejúplněji a milovat nejupřímněji.“

„Tak to ti lze závidět, Erekosë,“ řekl Elric, „neboť přinejmenším jsi se přiblížil k zapomnětlivosti…“

Černý obr trhl uzdou a přidal se ke Corumovi. Vrhl na Elrica kosý pohled a ústa se mu zkřivila. „Nemáš ani zdání, co je to, co musím zapomenout.“ Otočil se ke knížeti v Šarlatovém plášti. „A nyní, Corume – kudy k Mizející věži?“

„Tahle cesta k ní vede. Doufám, že sjíždíme do Darkvale.“

Na každé straně se stínem sebe sama a s předtuchou záhuby namísto naděje popohnal Corum koně směrem k Darkvale.

KNIHA TŘETÍ

Ve které Corum objeví mnohem víc než Tanelorn.

KAPITOLA I

Voilodion Ghagnasdiak

Cesta se zúžila a stala se mnohem příkřejší. Corum ji viděl mizet v černých stínech mezi dvěma vysokými srázy a věděl, že dorazili do Darkvale.

Necítil se dobře v nehybném poklidu a se dvěma muži, kteří byli on sám. Ze všech sil se snažil nepřemýšlet nad tím, co toto vše znamená. Ukázal dolů z kopce a řekl, jak nejbezstarostněji dokázal:

„Darkvale.“ Podíval se na albínovu tvář na jedné straně, na tvář černou jako uhel na druhé. Obě tváře byly nehybné a zachmuřené. „Prý zde kdysi bývala vesnice. Pěkně nehostinné místo, eh….bratři…“

„Už jsem viděl horší.“ Erekosë pobídl koně. „Pojďte, ať to máme všechno za sebou…“ Nasadil koni ostruhy a divoce se řítil k průrvě ve skalách.

Corum ho následoval pomaleji a Elric zůstal pozadu. Jak Corum vjížděl do šera, podíval se vzhůru. Skalní stěny se u vrcholku sbíhaly a skoro se dotýkaly, takže zastiňovaly téměř veškeré světlo. U úpatí srázů byly vidět ruiny – vše, co zbylo z Města v Darkvale, když proti němu udeřil Chaos. Trosky byly pokroucené a zhroucené, jako by se nejdřív roztekly a potom opět ztuhly. Corum hledal nejpravděpodobnější místo, kde by

byla Mizející věž k nalezení, a nakonec přišel k šachtě, jež vypadala poměrně čerstvá. Pozorně ji prozkoumal. Rozměry odpovídala průměru Mizející věže. „Tady je to místo, kde musíme vyčkat,“ řekl.

Elric došel až k němu. „Na co tu musíme počkat, příteli Corume?“

„Na tu věž. Řekl bych, že tohle je místo, Tady se objevuje, když je v tomto Plánu.“

„A kdy se objeví?“

„To se dá těžko odhadnout. Musíme počkat. A potom, jakmile ji uvidíme, musíme se k ní co nejrychleji přiblížit a pokusit se dostat dovnitř dřív, než se začne propadat do jiného Plánu.“

Corum vyhledal Erekosëho.

Černý obr seděl na zemi a zády se opíral o pokroucenou skálu. Elric se k němu přiblížil.

„Zdá se, že máš daleko víc trpělivosti než já, Erekosë.“

„Naučil jsem se být trpělivý, žiji totiž od stvoření času a budu tady až do jeho konce.“

Elric uvolnil svému koni podbřišní popruh sedla a volal na Coruma: „Kdo ti řekl, že se věž objeví tady?“

„Jeden čaroděj, který bezesporu slouží Zákonu právě tak jako já, neboť já jsem smrtelník odsouzený k boji s Chaosem.“

„Stejně jako já,“ pravil Erekosë.

„Stejně jako já,“ podotkl albín. „Ačkoli já jsem prokletý, abych mu sloužil.“ Zachvěl se a podivně se podíval po zbylých dvou. Corum uhádl, nač myslí. „A proč hledáš Tanelorn ty, Erekosë?“

Erekosë se upřeně díval vzhůru na záblesk světla, do míst, kde se stýkaly skalní srázy. „Prý bych tam mohl najít klid – a moudrost – způsob, jak se navrátit do světa Eldrenů, kde dlí

žena, kterou miluji. Říká se, že jelikož se Tanelorn nachází ve všech Plánech ve všech epochách, je pro člověka, jenž je tam, snazší procházet hranicemi Plánů a najít přesně ten, který hledá. A co tebe táhne do Tanelornu, pane Elricu?“

„Já Tanelorn znám, a vím tedy, že máš pravdu, když jej hledáš. Mým posláním je, zdá se, obrana tohoto města v mém Plánu – ale v tuto hodinu mí přátelé možná hynou tím, co proti nim vytáhlo. Pevně věřím, že má Corum pravdu a že v Mizející věži najdu nějaký prostředek, abychom porazili nestvůry Theleba K‘aarny i ty, kteří jim velí…“

Corum zvedl svou drahokamy posázenou ruku k pásce zakrývající božské oko. „Já hledám Tanelorn, protože jsem slyšel, že v tom městě mohu najít pomoc ve svém boji proti Chaosu.“ O pokynech, jež mu před tak dávnou dobou v chrámu Zákona pošeptal Arkyn, neřekl ani slovo.

„Ale Tanelorn,“ obrátil se na něho Elric, „nebude bojovat ani s Chaosem, ani se Zákonem. To je právě důvod, proč existuje věčně.“

Corum slyšel totéž od Jharyho. „Ano,“ řekl. „Stejně jako Erekosë, ani já nehledám meče, ale moudrost.“

Když se snesla noc, rozdělili si navzájem hlídky, občas prohodili pár slov, ale většinou pouze posedávali anebo postávali a pozorovali místo, kde by se měla objevit Mizející věž.

Corum shledal své společníky ve srovnání s Jharym poněkud obtížnými a pociťoval vůči nim určitou nelibost, snad právě proto, že byli v mnohém stejní jako on.

Ale potom, nad ránem, kdy Erekosë klímal a Elric nahlas chrápal, se vzduch zachvěl a Corum spatřil, jak se objevují známé obrysy věže Voilodiona Ghagnasdiaka.

„Je tady!“ zakřičel. Erekosë okamžitě vyskočil, ale Elric se teprve rozkoukával. „Pospěš si, Elricu!“

To už se k nim Elric připojil a stejně jako Erekosë, i on třímal v ruce obnažený meč. Ty meče byly téměř bratry – oba černé, oba vypadaly hrozivě, oba pokrývaly runové znaky.

Corum se hnal v čele s odhodláním, že tentokrát jej nic nezastaví. Vrazil do temného vchodu a na okamžik jej oslepila černota. „Rychleji! Rychleji!“ volal na své přátele.

Corum vběhl do malého předpokoje. Z velké olejové lampy zavěšené na řetězech pod stropem se linulo narudlé světlo. Náhle za nimi zabouchly dveře a Corum věděl, že jsou chyceni v pasti. Jenom se modlil, aby všichni dohromady byli natolik mocní, aby dokázali čaroději vzdorovat. Koutkem oka zachytil pohyb ve škvíře v okně. Darkvale bylo pryč a na místě, kde bývalo, nebylo nic než modré moře. Věž už byla opět v pohybu. Potichu na to upozornil své společníky.

Pak zvedl hlavu a zavolal:

„Jhary! Jhary-a-Conele!“

Byl snad jeho přítel mrtvý? Doufal, že je stále ještě naživu.

Pozorně naslouchal a uslyšel slabounký zvuk – mohla to být i odpověď.

„Jhary!“

Corum tasil svůj dlouhý, silný meč.

„Voilodione Ghagnasdiaku? Cožpak můj záměr nevyjde? Odstěhoval ses ze své věže?“

„Neodstěhoval. Co ode mne chcete?“

Corum se zahleděl k vedlejší místnosti pod ostře lomený oblouk. V čele svých bratrů se tam vydal.

Lesk, podobný zlatavému jasu, který viděl v Předpeklí, se mihotal a vyznačoval obrysy lidského těla Voilodiona

Ghagnasdiaka. Byl to trpaslík nastrojený v hedvábí, hermelínu a saténu a v hrubé ruce svíral miniaturní mečík. Sličná hlava vyrůstala z uzounkých ramínek a pod hustým, černým, uprostřed srostlým obočím svítila inteligentní očka. Jeho úsměv na přivítanou připomínal vlka. „Konečně někdo nový, aby mne rozptýlil v mé každodenní nudě. Ale skloňte meče, pánové, prosím, budete přece mými hosty."

„Vím, jaký osud mohou tví hosté očekávat," řekl Corum. „Věz, Voilodione Ghagnasdiaku, že jsme sem přišli, abychom osvobodili Jhary-a-Conela, kterého jsi zde uvěznil. Vydej nám ho a my ti neublížíme."

Trpaslíkova hezká hlava se na Coruma rozpustile zašklebila. „Ale já jsem velice mocný. Mě nemůžete porazit." Rozpřáhl paže. „Podívej."

Zamával mečíkem. Pokojem se rozlétly blesky; to přimělo Elrica pozdvihnout meč, jako by se bránil před napadením. To jej pobláznilo natolik, že vykročil k trpaslíkovi. „Věz, Voilodione Ghagnasdiaku, že já jsem Elric z Melnibone a mám velikou sílu. Nosím Černý meč a ten žízní po tvé krvi a žádá si tvou duši, jestliže nepropustíš přítele knížete Coruma!"

Trpaslíkovo veselí neslábló. „Meče? Co zde zmohou meče?"

Erekosë zavrčel: „Naše meče nejsou běžnými čepelemi. A byli jsme sem přeneseni silou, kterou nedokážeš obsáhnout – byli jsme ze svých epoch povoláni samými bohy – a jenom proto, aby nám byl vydán Jhary-a-Conel."

„Tak to vás oklamali," prohlásil Voilodion Ghagnasdiak. „Anebo se pokoušíte vy oklamat mne. Tenhle Jhary je chytrá hlava, to je pravda, ale proč by se o něj měli zajímat bohové?"

Albín popudlivě zvedl meč a Corum zaslechl, jak z hrdla vyrazil zvuk připomínající krvelačné zasténání. Napadlo ho, že nosit takový meč musí působit zhoubně na duši majitele.

Ale pak byl Elric odmrštěn dozadu a meč mu vyletěl ze sevřené pěsti. Voilodion Ghagnasdiak si nechal jen odskočit nějakou žlutou kouli od čela – ale v té kouli se skrývala nesmírná moc.

Corum nechal Erekosëho, aby pomohl Elricovi, a sám dával pozor na čaroděje. Jakmile se ale Elric postavil na nohy, Voilodion mrštil další koulí. Tentokrát ji černý meč zasáhl a vychýlil ji. Koule neškodně odletěla ke vzdálenější stěně, narazila na ni a vybuchla. Žár jim ožehl tváře a závan vzduchu vyrazil dech. Corum pozoroval, jak se z plamene po výbuchu začala odvíjet podivná čerň.

Voilodion Ghagnasdiak promluvil naprosto nevzrušeně.

„Je nebezpečné ničit tyhle koule, protože to, co je uvnitř, zničí teď zase vás."

Plamen zmizel. A černá věc rostla.

„Jsem volný."

Hlas se linul z kroutícího se stínu.

Voilodion Ghagnasdiak se zařehtal. „Ano. Volný, abys zabil tyhle blázny, kteří odmítli mé pohostinství."

„Volný, abys zemřel," zařval Elric vášnivě.

Fascinovaný Corum zděšeně zíral, jak ta věc rostla. Zpočátku měla podobu rozevláté hřívy, poznenáhlu se však zhutňovala do podoby podivné stvůry s tygří hlavou, tělem gorily a kůží, která připomínala nosorožce. Na zádech tomu vypučela černá křídla, jež začala bičovat vzduch. Stvůra pevně sevřela svou zbraň – dlouhou kosu – a švihla jí po nejbližším muži. Byl to albín.

Corum přispěchal Elricovi na pomoc, protože si uvědomil, že jeho společník možná očekává, že použije moc Ruky a Oka. Zakřičel: „Už Okem nedokážu pohledět do Předpeklí a přivolat odtud pomoc."

Ale pak Corum spatřil, jak na něj letí další koule, a na Erekosëho Voilodion Ghagnasdiak mrštil ještě jednu. Oběma se jim je podařilo odrazit. Koule dopadly na zem a vzňaly se. Vyrojily se další okřídlené bestie a za okamžik už Corum neměl ani čas pomyslet na to, že by měl jít na pomoc Elricovi, neboť se rval o vlastní život a odrážel hvízdající kosu, která se snažila jej stít.

Corumovi se několikrát podařilo proniknout obranou nestvůry, ale jeho rány se od tlusté kůže neškodně odrážely. Zvíře se pohybovalo rychle, daleko rychleji, než by si předtím dokázal představit. Občas se na křídlech vzneslo do vzduchu a s jekotem na Coruma opět zaútočilo.

Knížeti v Šarlatovém plášti se opět do mysli vkrádala myšlenka, že jej Chaos oklamal a poslal sem, neboť i ostatní dva hrdinové byli proti dorážejícím nestvůrám stejně bezmocní jako on sám.

Nadával sám sobě za neuváženou důvěřivost. Kdyby si tak připravili pečlivější plán, než vtrhli do Mizející věže!

A nad rykem zápasu se nesl pisklavý řehot Voilodiona Ghagnasdiaka, který po místnosti házel další a další žluté koule a další a další stvůry s tygří hlavou vyrůstaly ze vzduchu a vrhaly se do rvačky. Trojice bojovníků byla nucena ustupovat ke vzdálenější stěně.

„Obávám se, že jsem vás přivolal, abych vás zahubil.“ Corum těžce oddychoval a ruka, kterou se oháněl mečem, jej bolela. „Skutečně mne nikdo nevaroval, že naše síly, byť spojené, zde budou tak omezené. Ta věž se musí pohybovat neuvěřitelně rychle, když ani všeobecně platné zákony čar a kouzel v jejích zdech neplatí.“

Elric se bránil dvěma kosám, které na něj útočily současně. Skutečně pro toho trpaslíka pracovaly velice zdatně! „Kdybych tak dokázal zabít alespoň jednu tu bestii…“

Jedna kosa sekla albína do krve a druhá mu rozpárala plášť. A ještě další jej poranila na paži. Corum se mu snažil pomoci, ale jedna ze zahnutých čepelí mu projela brněním, jiná mu prořízla ucho. Spatřil, jak Elric bodl tygří stvůru do krku, tu to však nijak nevzrušilo. Slyšel Elricův meč zběsile zavýt, že byl zkrácen o svou kořist.

Potom Corum spatřil, že Elric vyrval kosu z pracek té tygří bytosti a obrátil ji proti ní. Bělovlasý bodl příšeru do prsou, krev skutečně vytryskla! Smrtelně zraněné stvoření zařvalo.

„Měl jsem pravdu,“ zvolal princ z Melnibone. „Pouze jejich vlastní zbraně jim dokáží ublížit!“ Se svým runovým mečem v jedné a s kosou v druhé ruce zaútočil na další nestvůru s křídly a pak vyrazil k Voilodionu Ghagnasdiakovi. Ten vyjekl a zmizel v malých dvířkách.

Jeho tygří bojovníci se zformovali pod stropem. Znovu zaútočili.

Corum se snažil, seč mohl, vykroutit kosu příšeře, jež jej napadla. Jeho chvíle přišla, když se Elric dostal jedné z nich do zad a odsekl jí hlavu. Corum zdvihl kosu, jež vypadla mrtvole z rukou, a sekl po třetím tygřím démonovi. Ten padl s prořízntým hrdlem. Corum odkopl jeho kosu směrem k Erekosëmu.

Vzduch se plnil zápachem, ze kterého se dělalo mdlo, a černé chomáče se lepily Corumovi na zpocené tváře a k zakrváceným rukám. Spolu s Elricem a Erekosëm se protlačili do další místnosti. Tady se mohli lépe bránit, protože je skrz úzké dveře nemohlo současně napadnout větší množství rozběsněných stvůr.

Corum cítil ukrutnou únavu a byl si vědom, že on a jeho přátelé jsou odsouzeni k prohře, neboť Voilodion Ghagnasdiak ze svého úkrytu házel do místnosti stále nové a nové koule. Pak si všiml, že se za trpaslíkovými zády cosi mihlo, ale než dokázal rozeznat co, jedna z tygřích stvůr mu zahradila výhled a Corum musel uskočit stranou, aby se vyhnul její svištící kose.

Pak Corum zaslechl nějaký hlas, a když znovu pohlédl směrem k trpaslíkovi, Voilodion Ghagnasdiak zápasil s něčím, co se mu pevně tisklo ke tváři. Za ním stál Jhary-a-Conel a gestikulací cosi naznačoval užaslému Elricovi, který si ho všiml až nyní.

„Jhary!“ zvolal Corum.

„To je ten, kterého jsi přišel zachránit?“ Elric rozpáral břicho dalšímu tygřímu bojovníkovi.

„To je on.“

Elric byl Jharymu nejblíž a chystal se k němu prodrat místností, ale Jhary na něj zavolal: „Ne! Ne! Zůstaň tam!“

Nebylo třeba to opakovat, protože na Elrica současně ze dvou stran zaútočily nové dvě příšery.

Jhary zoufale volal: „Vy jste pochopili špatně, co Bolorhiag říkal!“

Nyní Elric znovu pohlédl na Jhary ho. Také Erekosë si jej všiml. Černý obr se dosud plně věnoval pouze zabíjení. Zdálo se, že v tom nachází mnohem větší zalíbení než ostatní dva.

„Chytněte se za ruce! Corum doprostřed!“ volal Jhary. „A vy dva vytaste své meče!“

Corum znal Jharyho dost na to, aby si domyslel, že ví víc, než se zmínil předtím. Stvůry zranily Elrica na noze.

„Rychle!“ Jhary-a-Conel stál nad trpaslíkem, jenž stále usiloval strhnout si tu věc z tváře. „Je to vaše jediná šance – a moje taky!“

Elric váhal.

„On je velice moudrý, příteli,“ pravil Corum albínovi. „Zná věci, o nichž my nemáme ani ponětí. Honem, podejte mi ruce.“

Zdálo se, že se Erekosë probral z transu. Pohlédl přes zakrvácenou kosu na Coruma, potřásl svou velkou černou hlavou a pak se chopil pravou rukou Corumovy dlaně. V levé pěsti sevřel svůj černý meč. Elric se chytil Coruma levou rukou, svůj podivný meč třímal v pravici.

A pak Corum pocítil, jak do jeho unaveného těla proudí síla, a téměř se rozesmál radostí, protože jej naplnil příjemný pocit. Elric sám se smál, pousmál se dokonce i Erekosë. Sloučili se. Stali se Třemi, Jež Jedním Jsou a jejich pohyby byly pohyby jediné bytosti – boj i smích.

Ačkoli Corum nebojoval, měl pocit, že i on sám je uprostřed řeže. Cítil, že i on má v obou rukou meče a divoce bojuje.

Tygří stvůry padaly pod ječícími runovými čepelemi. Pokoušely se před touto novou silou utéci. Bezhlavě poletovaly po místnosti.

Corum se vítězoslavně zasmál: „Skončíme to s nimi!“ A věděl, že i druzí dva zvolali totéž. Jejich meče již nebyly bezcenné proti okřídleným tygřím bestiím, byly nepřemožitelné. Krev se valila proudem, jak se raněná zvířata pokoušela uniknout; neuniklo žádné.

Mizející věž se roztřásla, jako by byla oslabena mocí, jež se uvnitř ní uvolnila. Podlaha se naklonila. Odněkud se ozval hlas Voilodiona Ghagnasdiaka. Ječel:

„Věž! Moje věž! Tohle zničí věž!“

Corum sotva udržel rovnováhu na podlaze kluzké krví.

A potom vešel do místnosti Jhary-a-Conel, na tváři výraz lehkého znechucení nad tím krveprolitím. „To je pravda. To

kouzlo, které jsme dneska vyvolali, se musí někde projevit. Vousáči – ke mně!“

Corum si uvědomil, že to stvoření, které se přilepilo k obličeji Voilodiona Ghagnasdiaka, byl Jharyho černobílý kocour. Zase jednou se podílel na jejich záchraně. Přilétl na Jharyho rameno, posadil se a doširoka rozšířenýma očima se rozhlížel kolem.

Elric se uvolnil ze sevření, vřítil se do vedlejší místnosti a škvírou v okně vykukoval ven. Corum zaslechl jeho výkřik:

„Jsme v Předpeklí!“

Corum pomalu pustil Erekosëho ruku. Neměl sílu se podívat, co má Elric na mysli, ale tušil, že věž se nachází v bezčasí bez prostoru, kde se v nebeské lodi již jednou ocitl. Věž se nyní zakolébala daleko hrozivěji. Pohlédl na zhroucenou postavičku trpaslíka, který si držel obličej v dlaních. Mezi prsty se mu valily proudy krve.

Jhary prošel okolo Coruma do vedlejší místnosti a hovořil s Elricem. Když se vraceli, Corum jej slyšel prohodit:

„Pojd, příteli Elricu, a pomoz mi najít můj klobouk.“

„Taková chvíle – a ty se sháníš po klobouku?“

„Ovšem.“ Jhary mrkl na Coruma a pohladil svého kocoura. „Kníže Corume – pane Erekosë, půjdete také se mnou, prosím?“

Prošli kolem naříkajícího trpaslíka a úzkým tunelem se ubírali dolů, až došli ke schodišti, které vedlo ke sklepení. Věž se třásla. S hořící pochodní nad hlavou je Jhary vedl po schodech dolů.

Kousek zdiva ve stropě se uvolnil a spadl Elricovi k nohám. Albín potichu řekl: „Raději bych hledal způsob, jak z téhle věže uniknout. Jestliže se zřítí, tak nás tu pohřbí zaživa.“

„Důvěřuj mi, princi Elricu.“

Sešli po dlouhém schodišti a ocitli se v kruhové místnosti. Ve stěně byly zasazeny obrovské kovové dveře.

„Voilodionova pokladnice. Tady najdete vše, co hledáte," pravil Jhary. „A já, doufám, najdu svůj klobouk. Ten klobouk byl vyroben zvlášť pro mne a je jediný, který skutečně ladí s mým oblečením…"

„Jak dokážeme otevřít takové dveře?" Erekosë hněvivě zasunul meč do pochvy. Pak jej opět vytasil a udeřil do dveří. „Určitě jsou ocelové."

Jharyho hlas zazněl téměř vesele. „Kdybyste se, přátelé, zase uchopili za ruce…"

Corum, navzdory nebezpečí, se na Jharyho vesele zašklebil.

„Já vám ukážu, jak se ty dveře dají otevřít," řekl Jhary.

A tak se opět vzali za ruce a opět je prostoupil nesmírně nádherný pocit síly. Usmáli se na sebe. Vzájemné propojení jim přineslo pocit skutečného naplnění. Snad právě toto bylo jejich osudem. Snad kdyby přestali být individuálními hrdiny, pak by se stali jedinou bytostí a prožívali by štěstí. Tato myšlenka jim dávala naději.

Jhary řekl potichu: „A nyní, kníže Corume, kdybys jednou kopl do těch dveří…"

Corum se rozpřáhl a kopl do oceli a spatřil, jak se dveře bez odporu skácely. Nechtělo se mu porušit spojení se svými spoluhrdiny. Dokázal si představit, jak by mohli žít jako jedinečná bytost a být spokojení. Ale musel pustit jejich ruce, aby mohli projít do komory.

Věž se otřásla a zdálo se, že se skácí. Všichni čtyři vpadli do Voilodionovy pokladnice a přistáli mezi skvosty.

Corum se postavil na nohy. Elric si prohlížel zlatý trůn. Erekosë zdvihl válečnou sekyru, dokonce i pro něho příliš velikou.

Zde byly veškeré věci, které Voilodion ukradl svým obětem, jak jeho věž cestovala mezi Plány.

Coruma by zajímalo, zda takové muzeum existovalo už někdy předtím. Chodil od předmětu k předmětu, prohlížel si je a obdivoval. Mezitím Jhary podával cosi Elricovi a něco mu povídal. Corum zaslechl, jak se Elric podivil: „Jak to všechno můžeš vědět?“

Jhary odpověděl něco neurčitého a pak se s radostným výkřikem sklonil. Sebral ze země svůj klobouk a oprašoval ho. Pak si všiml ještě jedné věci a zvedl ji. Pohár. Podal jej Corumovi: „Vem si to. Řekl bych, že se bude hodit.“

Jhary přešel do rohu a přehodil si přes rameno nějakou brašnu. Poblíž stála drahými kameny vykládaná truhla. Jhary se k ní sklonil a prohrabával její obsah, dokud neobjevil prsten. Podal jej Erekosëmu. „Tohle je tvoje odměna, Erekosë, za to, žes mi pomohl zbavit se nebezpečného věznitele.“ Mluvil vznešeně, ale poněkud sebeironicky.

Dokonce i Erekosë se usmál. „Mám pocit, mladý muži, že jsi vlastně žádnou pomoc nepotřeboval.“

„Jsi na omylu, příteli Erekosë. Pochybuji, že jsem byl kdy ve větším nebezpečí.“ Otálel a rozhlížel se po místnosti. Podlaha se znovu otřásla a Jhary ztratil rovnováhu.

„Měli bychom pomýšlet na odchod,“ řekl Elric a držel pod paží hromadu nějakého kovu.

„Ale ovšem.“ Jhary rychle přeběhl k protější straně komory. „Ještě poslední věc. Voilodion mi ve své pýše ukázal celé bohatství, ale neznal jeho pravou hodnotu.“

Corum pokrčil čelo. „Co máš na mysli?“

„Zabil poutníka, který přinesl s sebou tohle. Ten poutník měl pravdu, když se domníval, že má prostředek, jak Mizející věž v jejím věčném pohybu zastavit. Ale neměl čas tu věc použít,

protože Voilodion jej dřív zavraždil.“ Jhary ten předmět všem třem ukázal. Byla to krátká hůlka mdle okrové barvy. Stěží by někdo uvěřil, že má nějakou cenu. „To je ono. Kouzelná hůlka. Tu měl s sebou Hawkmoon, když jsem ho doprovázel do Temného Impéria.“

KAPITOLA II

Do Tanelornu

„Co je to Kouzelná hůlka?“ zeptal se Corum.

„Pamatuji si jeden popis – ale pojmenovávat věci a vysvětlovat je, to není moje silná stránka…“

Elric se téměř zasmál: „To mi skutečně neuniklo.“

Corum si hůlku prohlédl pečlivěji a bylo mu zatěžko uvěřit, že by mohla mít nějakou zvláštní moc.

„Je to věc,“ pravil Jhary, „která může existovat pouze za jistých vzájemně působících podmínek fyzikálních a zvláštních zákonů vesmíru. Aby mohla dále existovat, musí vytvořit pole, ve kterém může obsahovat sama sebe. Toto pole musí ladit s těmi zákony, za jakých my nejlépe přežíváme.“

Ze stropu se uvolnil a spadl větší kvádr.

Erekosë zavrčel: „Ta věž se hroutí.“

Corum viděl, že Jhary rukou přejíždí jedním směrem po té nažloutlé hůlce a načrtává složitý obrazec.

„Prosím, držte se blízko mne, přátelé.“

Jak jej ti tři obklopili, střecha věže se propadla. Corum spatřil, jak na něho padají velké kamenné kvádry, které hrozily, že jej rozmačkají, a vtom se díval do modré oblohy, dýchal svěží studený vzduch a zemi pod nohama měl pevnou. A přece

několik palců na každou stranu okolo nich byla temnota – naprostá temnota Předpeklí.

„Nevystupujte z tohoto malého kruhu,“ varoval Jhary, „nebo jste ztraceni.“ Ušklíbl se. „Ať Kouzelná hůlka vypátrá, po čem pátráme my.“

Corum znal hlas svého přítele a poznal, že to Jhary nepronesl tak sebejistě jako obvykle.

Povrch země, na níž stáli, měnil barvu, vzduch se ohřál, hned zase mrzlo a Corum si uvědomil, že se pohybují velkou rychlostí mezi Plány, tak jako to dělala Mizející věž, ale tentokrát si byl jist, že jejich pohyb není náhodný.

A pak se pod jeho nohama objevil písek a do tváře se mu opřel horký vzduch. Jhary zvolal: „Teď!“

Corum se s ostatními rozběhl do okolní černoty a náhle se ocitl ve slunečním světle; spatřil sálající oblohu, rozpálenou jako kov.

Na všech stranách se kupily žluté duny, vítr přesýpal písek. Znělo to, jako by smutně šeptal.

„Poušť,“ ozval se Erekosë tiše. „Nekonečná poušť…“

Jhary byl se sebou zjevně spokojen. „Poznáváš to tu, příteli Elricu?“

Elric se rozhlédl: „Není to Zpívající poušť?“

„Poslouchej.“

Elric naslouchal smutnému větru a díval se na něco jiného. Corum otočil hlavu a spatřil, že Jhary upustil Kouzelnou hůlku na zem. Ta pomalu mizela.

„Půjdete všichni se mnou k obráncům Tanelornu?“ otázal se Elric Jharyho a nepochybně čekal, že přisvědčí.

Ale Jhary zavrtěl hlavou. „Ne. Půjdeme jinam. Půjdeme vyhledat ten vynález, který Theleb K‘aarna s pomocí bohů Chaosu uvedl do činnosti. Kudy půjdeme?“

Elric klouzal očima z duny na dunu. Pokrčil čelo a pak váhavě ukázal rukou: „Myslím, že tudy.“

„Tak honem, pospěšme si k tomu stroji.“

„Ale já se musím pokusit pomoci Tanelornu!“ protestoval Elric.

„Musíš zničit ten vynález hned potom, co jej použijeme, příteli Elricu, aby se jej Theleb K‘aarna nebo jemu podobní nepokusili znovu spustit.“

„Ale Tanelorn…“

Corum překvapeně naslouchal rozhovoru. Jak to, že Jhary toho věděl tolik o Elricově světě a jeho potřebách?

„Nedomnívám se,“ pravil Jhary klidně, „že Theleb K‘aarnase svými obludami už dorazil k městu.“

„Ještě nedorazil! Ale už uplynulo tolik času!“

„Ani ne jeden den,“ řekl Jhary.

Corum by rád věděl, zda to platí pro ně pro všechny, nebo pouze pro Elricův svět. Chápal albína, který se drbal na bradě a přemýšlel, zda má Jharymu věřit. Potom řekl: „Dobrá, dovedu vás k tomu stroji.“

„Ale když Tanelorn leží tak blízko,“ obrátil se Corum na Jharyho, „proč jej hledat někde jinde?“

„Protože tohle není ten Tanelorn, který si přejeme najít,“ odpověděl Jhary.

„Mně bude vyhovovat,“ řekl Erekosë téměř pokorně. „Já zůstanu s Elricem. Potom, snad…“ a v jeho očích se objevila touha.

Ale Jhary se zděsil. „Příteli,“ pravil smutně, „už spousta času a prostoru je ohrožena destrukcí. Věčné bariéry by mohly záhy padnout – struktura vesmíru by se mohla rozpadnout. Ty to nechápeš. To, co se přihodilo v Mizející věži, je možné jednou za celou věčnost, a i tehdy je to velice nebezpečné pro všechny,

jichž se tato událost dotýká. Musíš udělat, co řeknu. Slibuji ti, že i tam, kam tě vezmu, budeš mít stejně velkou šanci najít Tanelorn, jako zde.“

Erekosë sklonil hlavu. „Dobře tedy.“

„Pojďme.“ Elric byl netrpělivý a už vykročil. „Přes to, co jste řekli o času, mně jej zbylo zatraceně málo.“

„Nám také,“ řekl Jhary roztrpčeně.

Klopýtali pouští a smuteční vítr tvořil ozvěnu sklíčenosti jejich vlastních duší. Nakonec ale došli ke skalám, které se seskupily do podoby přirozeného amfiteátru, a v jejich středu se rozkládal opuštěný tábor. Ve větru pleskala látka stanů, ty ale jejich pozornost nelákaly. Zcela je zaujala obrovská číše uprostřed tábora. A v ní bylo něco daleko podivnějšího, než co Corum viděl v Gvläs-cor-Gwrys nebo ve světě lady Jane Pentallyon. Mělo to spoustu mnohobarevných plošek, oblin a hran. Coruma se zmocnila závrať, když na tu věc upíral pohled příliš dlouho.

„Co to je?“ zamumlal.

„Stroj,“ odpověděl Jhary. „Pradávní lidé jej používali. To je to, po čem pátrám. Tohle nás přenese do Tanelornu.“

„Ale proč se nevypravit s Elricem do *jeho* Tanelornu?“

„Máme zeměpisnou polohu, ale stále ještě potřebujeme čas a dimenzi,“ pravil Jhary. „Měj se mnou strpení, Corume, neboť – jestliže nás něco nepředvídatelného nezastaví – již zanedlouho uvidíme právě ten Tanelorn, který hledáme.“

„A najdeme pomoc proti Glandythovi?“

„To ti nedokážu říct.“

Jhary sešel dolů ke stroji v číši a obešel jej. Zdálo se, že ho nevidí poprvé. Vypadal spokojeně. Načrtl na číši nějaké obrazce a ty přivedly stroj k životu. Cosi hluboko uvnitř začalo pulzovat jako srdce. Plošky, obliny a hrany se začaly nepatrně

proměňovat a hrát různými barvami. Z Jharyho pohybů náhle vyzařovala naléhavost. Přiměl Coruma i Erekosëho přitisknout se zády k číši. Vytáhl ze svého kabátce malý flakónek, který podal Elricovi.

„Až odcestujeme," řekl Jhary, „prohoď tuhle lahvičku číší, nasedni na koně, kterého támhle vidím, a jeď, jak nejrychleji dovedeš, do Tanelornu. Když všecko provedeš tak, jak říkám, posloužíš nám všem."

Tato slova Elrica povzbudila. „Dobře," přikývl a vzal si podávanou lahvičku.

Jhary se tajuplně usmíval, když se tiskl vedle Coruma a Erekosëho. „A vyřiď mou poklonu mému bratru Moonglumovi."

Biřicovy karmínové oči se rozšířily údivem: „Ty ho znáš? Co…?"

„Sbohem, Elricu. Nepochybně se v budoucnosti mnohokrát setkáme, ačkoliv se možná navzájem nepoznáme."

Elric tu stál a po bílé tváři se mu honily záblesky, které číše na vše okolo vrhala.

„A myslím, že to tak bude nejlepší," doplnil Jhary šeptem a díval se na albína s určitým soucitem.

A Elric zmizel a stejně tak i poušť, i stroj v číši.

Potom je jakási neviditelná ruka mrštila dozadu.

Jhary si se zadostiučiněním oddechl. „Tak, a stroj je zničen. To je dobře."

„Ale jak se vrátíme do našeho vlastního Plánu?" zeptal se Corum. Obklopovala je vysoká, komíhající se tráva – tak vysoká, že je přerůstala. „Kde je Erekosë?"

„Pryč. Je na cestě do svého Tanelornu," řekl Jhary. Vzhlédl ke slunci. Vzal chomáč husté trávy a utřel si s ní obličej. Byla na ní rosa a ta jej osvěžila. „A my se nyní vydáme do našeho."

„Tanelorn je někde poblíž?“ Coruma prostoupilo vzrušení. „Je blízko, Jhary?“

„Je blízko. Já jeho blízkost cítím.“

„To je tvoje město? Znáš jeho obyvatele?“

„Je to moje město. Tanelorn je vždy moje město. Ale tento Tanelorn neznám. Nicméně – myslím, že o něm vím. Doufám, že ano, jinak by všechny mé ubohé spekulace byly nanic.“

„Jaké to jsou spekulace, Jhary? Musíš mi vysvětlit víc.“

„Jsem schopný ti říci pouze málo. Znal jsem Elricovu situaci, protože jsem jej kdysi doprovázel – vlastně stále doprovázím, pokud se jeho týká. A stejně tak jsem dokázal poradit i Erekosëmu, neboť jsem kdysi býval – anebo budu – jeho přítelem. Ale není to moudrost, která mne vede, kníže Corume. Já se řídím instinktem. Pojď.“

A razil si cestu vysokou, větrem čeřenou travou, jako kdyby šel po dobře značené pěšině.

KAPITOLA III

Prostoupení Milionu sfér

A pak spatřil Tanelorn.

Bylo to modré město a vyzařovalo modrou auru, která splývala s modrou propastí nebe, jež ji rámovala, ale modré odstíny jeho budov byly tak různorodé, až se zdálo, že město je mnohobarevné. Ty štíhlé vysoké vížky a dómy zde nakupené a navzájem se prolínající a přiléhající k sobě a vinoucí se v divokých spirálách a křivkách vypadaly, jako by radostně dosahovaly nebes a těšily se ze své vlastní modré krásy od téměř černé po bělostně fialovou, jež svítila ze všech tvarů zářícího kovu.

„To není sídlo smrtelníků," zašeptal Corum Jhaelen Irsei, když spolu s Jharym-a-Conelem vyšli z vysoké husté trávy. Zahalil se do svého šarlatového pláště. Před nádherou tohoto města se cítil bezvýznamný.

„To rozhodně není," pravil Jhary téměř ponuře. „Tohle není Tanelorn, který jsem vídával. Cítíš – tenhle je téměř zlověstný, Corume…"

„Je podivuhodný a nádherný, ale třeba to je nějaký nepravý Tanelorn, anebo nějaký vzdoro-Tanelorn, nebo třeba Tanelorn existující v naprosto odlišné logice…"

„Já ti vážně skoro nerozumím. Mluvil jsi o klidu. Nu, z tohoto Tanelornu klid přímo vyzařuje. Říkal jsi, že existuje mnoho Tanelornů, že tu byly ještě před počátkem času a že budou existovat i poté, když čas skončí. A když je tenhle Tanelorn odlišný od toho, který znáš, co z toho?“

Jhary si zhluboka povzdechl.

„Myslím, že nyní už tuším, co se za tím skrývá. Jestliže se Tanelorn nachází na jednom místě ve vesmíru a nepohybuje se, pak je možné, že má i jiné příčiny své existence, než pouze rekreovat unavené hrdiny a bytosti jim podobné…“

„Domníváš se, že tam budeme v nebezpečí?“

„Nebezpečí? To záleží na tom, co považuješ za nebezpečí. Určité vědění může být pro jednoho člověka nebezpečné, pro jiného nikoli. Nebezpečí se skrývá v bezpečí, jak sis sám povšiml, a bezpečnost v nebezpečí. Nejvíce se přibližujeme pochopení pravdy, když jsme svědky nějakého paradoxu, a proto – měl jsem si to uvědomit dříve – Tanelorn musí být rovněž paradoxem. Radši bychom měli vstoupit do města, Corume, a zjistit, proč jsme sem byli zaneseni.“

Corum váhal. „Mabelode hrozí přemoci Zákon. Glandyth-a-Krae se snaží dobýt celý můj Plán. Rhalina se ztratila. Jestliže jsme udělali chybu, pak musíme obětovat hodně, Jhary.“

„Ano. Všechno.“

„Pak bychom se ale měli nejprve přesvědčit, zda nejsme obětmi nějakého celovesmírného klamu.“

Jhary se otočil a hlasitě se rozesmál. „A jakpak to máme zjistit, Corume Jhaelene Irseii?“

Corum se po Jharym ostře podíval, pak sklopil oči: „Máš pravdu. Vkročíme do tohoto Tanelornu.“

Přešli trávník, jenž ve světle Tanelornu také zmodral. Stáli v ústí široké ulice, po jejíchž stranách vyrůstaly modré rostliny.

Vdechovali vzduch, který se nepodobal žádnému, který kdy v různých Plánech dýchali.

Při pohledu na celou tu krásu se Corum rozplakal a padl na kolena, jako by se modlil. Cítil, že by pro ni dokázal ochotně i zemřít. A Jhary, stojící vedle přítele, položil ruku na Corumovu sehnutou šíji a zamumlal: „Ach, je to stále ten opravdový Tanelorn."

Corumovo tělo se téměř vznášelo, jak tak spolu s Jharym kráčeli širokou třídou a hledali obyvatele Tanelornu. Corum začal pociťovat jistotu, že zde najde pomoc, že by Mabelode mohl být nakonec poražen, že jeho národ a národ Lywm-an-Esh by mohly být odvráceny od vzájemného vyvražďování. A přece, ačkoli už kráčeli dlouho, žádný obyvatel Tanelornů se neobjevil, aby je přivítal. Všude vládlo ticho.

Na konci třídy Corum uviděl podivně tvarovanou věc, tvořící součást složitého vodotrysku s modrou vodou. Připomínala zvláštní postavu; něčeho takového si Corum v tomto městě ještě nevšiml. A opět se v jeho mysli ozvalo podvědomé tušení naděje a pomoci. Ačkoli nevěděl proč, ztotožnil si tuto sochu se spásou.

Přidal do kroku, avšak Jharyho ruka jej zadržela: „Corume, v Tanelornu se nepobíhá."

Jak přicházeli k soše, stále zřetelněji rozeznávali její rysy.

Vzezření skulptury bylo barbarštější než cokoli, co ve městě viděli, a i barvou se lišila: spíše než modrá byla dozelena. A ruce, které ji vytvořily, určitě nestavěly zdejší vížky a chrámy. Byla postavena na čtyřech nohách symetricky vyrůstajících z jejího trupu. Měla čtyři ruce, dvě zkřížené a dvě podél těla, velkou hlavu s lidským, ale beznosým obličejem. Ústa, mnohem širší než u člověka, byla zformována do šklebu. Oči se třpytily a

i ony byly naprosto odlišné od lidských, spíše připomínaly shluk drahých kamenů.

Corum přicházel stále blíž. „Ty oči…“ zamumlal.

„Ano.“ Jhary věděl, co má na mysli.

Socha nebyla o mnoho větší než Corum a celé její tělo bylo posázeno tmavými, zářícími drahokamy. Natáhl se a chtěl se jí dotknout, ale neudělal to, neboť si lépe všiml jejích zkřížených rukou a to, co viděl, jej zmrazilo do morku kostí. Na pravé paži byla šestiprstá ruka. A na levé paži vůbec žádná ruka nebyla. Zrcadlovou kopii pravé ruky sochy měl Corum přiroubovánu k levému zápěstí. Srdce mu splašeně bilo až v krku a v hlavě mu dunělo, že neslyšel nic jiného. Chtěl se dát na útěk.

Škleb na podivné tváři sochy se pomalu roztáhl ještě víc. Její ruce, spuštěné dosud podél těla, se pomalu vztáhly ke Corumovi.

A pak uslyšeli hlas.

Nikdy v životě Corum neslyšel takovou směs zvuků. Inteligentně i divoce, vesele, barbarsky, studeně i protepleně, měkce i křaplavě a tisícem dalších podob zněl hlas, který řekl:

„Klíč stále nesmí být mým, dokud nebude nabídnut dobrovolně.“

Fazetové oči, dvojčata toho, které měl Corum v pravé oční jamce, se třpytily a těkaly sem a tam, zatímco dvě paže stále zůstávaly zkřížené a čtyři nohy se ani nepohnuly.

Corum byl tak otřesený, že nedokázal promluvit. Stál zkamenělý před sochou, jež se donedávna zdála být stejně nehybná. Jhary se postavil vedle něj a potichu pronesl:

„Ty jsi Kwll.“

„Já jsem Kwll.“

„A Tanelorn je tvé vězení?“

„Bylo a je to mé vězení…“

„…neboť pouze Tanelorn existující mimo Čas dokáže udržet bytost, jež má moc takovou jako ty. Chápu.“

„Ale ani Tanelorn mne neudrží, pokud budu kompletní.“

Jhary zvedl Corumovu levou paži a dotkl se šestiprsté ruky připojené k ní v zápěstí. „A tohle je to, co ti chybí.“

„To je klíčem k mému vysvobození. Ale ten klíč stále nesmí být mým, dokud není nabídnut dobrovolně.“

„A ty jsi to všechno spřádal díky síle svého mozku, pravda? Neboť tvou mysl Tanelorn nevězní. To nebyla Rovnováha, která dovolila Elricovi a Erekosëmu přidružit se k této identitě jich samých, která se jmenuje Corum. Byl jsi to ty, protože pouze ty nebo tvůj bratr jste natolik silní, aby – navzdory svému uvěznění – jste dokázali vzdorovat základním pravidlům. Zákonu Rovnováhy.“

„Jenom Kwll a Rhynn jsou tak silní, neboť se řídí jediným zákonem.“

„A ty jsi tento zákon porušil. Před celou věčností jsi jej porušil. Bojovali jste spolu a Rhynn ti odtrhl ruku, zatímco ty jsi jej zbavil oka. Zapomněl jsi, co jste si navzájem přísahali – jediné sliby, které jste brali v úvahu a byli jich poslušní – a Rhynn, ten…“

„Přinesl mne sem, do Tanelornu, a zde jsem zůstal po celé dlouhé cykly, spousty cyklů.“

„A Rhynn, tvůj bratr, jakým trápením jsi jej svou kletbou potrestal?“

„Musí bez ustání pátrat po svém chybějícím oku, ale musí je nalézt samotné, ne ve společnosti ruky.“

„A oko i ruka byly vždy spolu.“

„Tak jako nyní.“

„A Rhynnovi se to nikdy nepovedlo.“

„Tak jak pravíš, smrtelníku. Víš toho hodně.“

„To je tím," odpověděl Jhary, ale spíše hovořil sám k sobě, „že jsem jedním ze smrtelníků odsouzených k nesmrtelnosti."

„Klíč musí být nabídnut dobrovolně," řekl Kwll znovu.

„Tys byl tím stínem, který jsem viděl v Říši plamenů?" zeptal se náhle Corum a na roztřesených nohách odstupoval od božské bytosti.

„A byl jsi to ty, koho jsem z hradu Erorn viděl na kopci?"

„Spatřil jsi můj stín, ano. Ale mne jsi neviděl. A zachránil jsem ti život v Říši plamenů a jinde také. Používal jsem svou ruku a zabíjel tvé nepřátele."

„To nebyli nepřátelé." Corum k sobě přitiskl šestiprstou ruku a s odporem na ni hleděl. „A tys nadal tu ruku mocí přivolat mi mrtvé na pomoc?"

„Ruka tu moc má. To nic není. Takový trik."

„A ty jsi to všechno dělal pouze silou svého mozku – svých myšlenek?"

„Dělal jsem daleko víc. Klíč musí být nabídnut dobrovolně. Nemohu tě nutit, smrtelníku, abys mi dal zpět mou ruku."

„A když si ji ponechám?"

„Pak budu nucen znovu přečkat cyklus cyklů, dokud se Milion sfér opět nespojí. Cožpak tomu nerozumíš?"

„Už tomu konečně rozumím," pravil Jhary vážně. „Jak jinak by se mohlo tolik Plánů otevřít smrtelníkům? Jak jinak mohli mnozí objevit fragmenty znalostí, které jim bývají obvykle odepřeny? Jak jinak mohly tři aspekty jediného bytí existovat v témže Plánu? Prostoupení Milionu sfér. Takové spojení je tak vzácné, že taková bytost jako já si může myslet, že již žije celé věky, a stejně toho nebyla svědkem. Ale slyšel jsem, že když k takovému prostoupení dojde, staré zákony ztrácejí platnost a namísto nich začínají platit nové. Základní přirozenost prostoru, času a reality se změní."

„To by znamenalo konec Tanelornu?“ otázal se Corum.

„Možná i konec Tanelornu,“ pravil Kwll. „Ale tímhle jediným si nejsem jistý. Klíč musí být nabídnut dobrovolně.“

„A co se stane, když nabídnu ten klíč?“ zeptal se Corum Jharyho.

Jhary-a-Conel zavrtěl hlavou, vytáhl svého černobílého kocoura zpoza kabátce a v hlubokých myšlenkách ho hladil po hlavě.

„Osvobodíš Kwlla,“ řekl Kwll. „Osvobodíš Rhynna. Každý z nich již zaplatil svou cenu.“

„Já ne…“

„Mám uzavřít dohodu? Mám mu říct, že může dostat svou ruku zpět, pokud nám pomůže porazit Krále Mečů, znovu nastolit mír v mé zemi a najít Rhalinu?“

Jhary pokrčil rameny.

„Co mám dělat, Jhary?“

Ale Jhary odmítl odpovědět, Corum se proto zadíval přímo do Kwllovy tváře. „Dám ti tvou ruku pod podmínkou, že užiješ svou velkou moc, abys zničil vládu Chaosu v patnácti Plánech, že zabiješ Mabelodeho, krále Mečů, že mi pomůžeš objevit, kde se nachází má láska, paní Rhalina, že mi pomůžeš přinést mír mému vlastnímu světu, takže bude moci žít pod vládou Zákona. Řekni, že to uděláš.“

„Udělám to.“

„Tedy ti dobrovolně nabízím klíč. Vezmi si svou ruku, Zmizelý bože, všeho mi dala málo, kromě bolesti.“

„Ty blázne!“ křičel Jhary. „Řekl jsem ti přece…“

Ale jeho hlas se ztrácel, hučel knížeti v hlavě, ale ztrácel se. Corumovi se oživilo mučení, které protrpěl v tom lese, kde mu Glandyth uťal ruku. Vyjekl, když mu bolest opět projela zápěstím a potom mu tváří šlehl oheň, a věděl, že mu Kwll,

jemuž se nyní vrátila jeho původní síla, vyškubl z očnice drahokamy poseté oko svého bratra. Mysl mu zahalilo krvavé temno. Krvavý oheň vysušoval jeho sílu. Krvavá bolest mu drásala tělo.

„…že se podrobují pouze jedinému zákonu – zákonu vzájemné oddanosti!“ křičel Jhary. „Modlil jsem se, aby tvé rozhodnutí nebylo to, jež jsi učinil.“

„Já…“ zasténal Corum slabě a díval se na pahýl, kde míval ruku. Pak se dotkl prázdného očního důlku: „…jsem zase mrzák.“

„A já jsem celý.“ Kwllův podivný hlas se nezměnil, ale celé jeho drahými kameny poseté tělo zazářilo jasněji. Protáhl si všechny čtyři nohy i čtyři ruce a blaženě vydechl: „Celý.“

V jedné ze svých rukou držel Kwll, Zmizelý bůh, oko svého bratra a držel je tak, že v modrém světle Tanelornu zářilo. „A svobodný,“ řekl. „Už brzy se, bratře, budeme opět toulat Milionem sfér, jak jsme to před naším soubojem vždy dělávali – vesele a s potěšením z veškeré rozmanitosti věcí. My dva jsme jediné bytosti, které skutečně znají radost! Musím tě najít, bratře!“

„Naše dohoda,“ řekl Corum důrazně a nevěnoval Jharymu žádnou pozornost. „Slíbil jsi mi, že mi pomůžeš, Kwlle.“

„Smrtelníku, já neuzavírám žádné dohody, neuznávám žádné zákony kromě toho, o kterém jsi již slyšel. Nestarám se ani o Zákon, ani o Chaos, ani o Vesmírnou Rovnováhu. Kwll a Rhynn existují pro potěchu z existence a pro nic jiného. Nestaráme se o šalebné bojůvky bezvýznamných smrtelníků a jejich ještě bezvýznamnějších bůžků. Jestlipak víš, že se vám tihle bohové *zdají*, když máte strach – vy jste přece silnější než oni, tak proč jste si vymysleli takové hrůzostrašné bohy? Cožpak ti to není jasné?“

„Nerozumím, o čem tu mluvíš. Říkám, že musíš dodržet naši dohodu.“

„Jdu nyní vyhledat svého bratra Rhynna a tohle oko pohodím někde, kde je může snadno najít, aby byl svobodný jako já.“

„Kwlle, příliš mi toho dlužíš!“

„Dlužím? Neuznávám žádné dluhy kromě dluhů vůči sobě ve svobodě jít, kam se zachce mně nebo mému bratrovi. Dlužím! Co já tobě dlužím?“

„Beze mne bys teď nebyl svobodný.“

„Bez mé předchozí pomoci bys nyní nebyl mezi živými. Buď mi vděčný!“

„Doposud mne bohové jenom zneužívali, Kwlle. Už mne znavilo být pěšákem Chaosu a pak Zákona a nyní Kwlla. Zákon alespoň uznává, že moc musí nést odpovědnost. Nejsi o nic lepší než bohové Chaosu!“

„To je lež! Nikomu neškodíme, Rhynn a já. Jaká zábava by to byla, hrát si ty hloupé hry na Zákon a Chaos, manipulovat osudem smrtelníků a polobohů? Vy, smrtelníci, jste využíváni, protože si využíváni být přejete, protože pak *vy* můžete ze sebe sejmout odpovědnost za své činy a můžete veškerou vinu dávat těm svým bůžkům. Zapomeň na všechny bohy – zapomeň na mne. Budeš šťastnější.“

„A přece jsi mne využil, Kwlle. To musíš připustit.“

Kwll se otočil ke Corumovi zády, mrštil černé kopí s mnoha trnům podobnými čepelemi do vzduchu a nechal je zmizet. „Využívám mnoha věcí. Používám svých zbraní – ale necítím se jim v ničem zavázán, když už je nadále nepotřebuji.“

„Jsi nespravedlivý, Kwlle!“

„Spravedlnost?“ Kwll se otřásl smíchem. „Co je to?“

Corum se chtěl na Zmizelého boha vrhnout, ale Jhary jej zadržel a vmísil se do hovoru: „Když cvičíš psa, aby pro tebe

uštval kořist, Kwlle, odměňuješ ho přece, ne? Protože potom, když potřebuješ, přinese ti kořist znovu.“

Kwll se na svých čtyřech nohách obrátil a jeho fazetové oči se zatřpytily. „Ale když ji nepřinese, pak je potřeba vycvičit nového psa.“

„Já jsem nesmrtelný,“ pravil Jhary, „a vytýčím si jako úkol, abych varoval všechny ostatní psy, že z posluhy Zmizelému bohu se nedá nic získat, jen ztratit.“

„Já už nyní žádné psy nepotřebuji.“

„Skutečně ne? Ani ty nedokážeš předvídat, k čemu dojde po prostoupení Milionu sfér.“

„Mohl bych tě zničit, nesmrtelný smrtelníku.“

„To bys byl stejně malicherný jako ti, jimiž pohrdáš.“

„Tak vám tedy pomohu.“ Kwll rozhodil ruce a smál se tak, že se snad i Tanelorn otřásal. „Mám pocit, že tím ušetřím čas.“

„Splníš naši dohodu?“ ozval se Corum.

„Žádnou dohodu neuznávám. Ale pomohu vám.“ Kwll náhle přiskočil ke Corumovi a Jharymu a uchopil každého pod paží. „Nejdříve do říše krále Mečů.“

A modrý Tanelorn zmizel a všude kolem nich se prostíral Chaos a tančil jako láva ve vybuchujícím jícnu sopky a skrz tuto změť spatřil Corum Rhalinu.

Ale Rhalina měřila pět tisíc stop.

KAPITOLA IV

Král Mečů

Kwll je postavil na zem a chvíli zíral na gigantickou ženskou postavu. „To není z masa a kostí," řekl, „to je hrad."

Byl to hrad vytvarovaný tak, aby připomínal Rhalinu. Ale co jej vystavělo a za jakým účelem? A kde byla samotná Rhalina?

„Podíváme se dovnitř," prohlásil Kwll a prostoupil pružnou hmotou Chaosu, jako jiný prochází kouřem. „Zůstaňte u mne."

Kráčeli dál, dokud nepřišli k bílému schodišti, které vedlo vzhůru a nakonec v dálce končilo u brány zasazené do pupku tyčící se sochy. Kwll se vydal vzhůru po schodišti a tiše si pro sebe zpíval. Kráčel na svých čtyřech nohách překvapivě neohrabaně.

Konečně došli až na konec schodiště, prošli kruhovou branou a ocitli se ve velké síni, ozářené světlem, jež se linulo ze vzdálené hlavy sochy.

A uprostřed světla stálo množství bytostí, všechny ve zbroji, jako by se chystaly k boji. Byly krásné i znetvořené, oděné do různých druhů brnění a ozbrojené byly nespočetnými typy zbraní. Některé bytosti měly hlavy připomínající nestvůry, jiné vyhlížely jako krásné ženy. Všechny se usmívaly na ty tři, kteří vstoupili. A Corum věděl, že je to shromáždění pánů Pekla – těch mocných, kteří slouží Mabelodemu, Králi Mečů.

Kwll, Corum i Jhary se zastavili hned za branou. Kwll se uklonil a usmál se na shromážděné. Ti se zdáli poněkud vyvedeni z míry jeho vzezřením, ale zjevně neuhodli, kdo je. Jejich řady se rozestoupily a vpřed pokročily další dvě postavy.

Jedna byla vysoká a až na lehkou tuniku úplně nahá. Bílá pokožka byla jemná a bez jediného chloupku a tělo dokonale rostlé. Na ramena jí spadaly dlouhé, světlé vlasy, ale postava neměla žádnou tvář. Hlavu v místech, kde by měly být oči, nos a ústa, pokrývala kůže bez jediného záhybu.

Corum pochopil, že to musí být Mabelode, zvaný Bez tváře.

Tou druhou postavou byla Rhalina.

„Doufal jsem, že přijdete," pravil Král Mečů, ačkoli neměl žádné rty, jimiž by mohl promluvit. „A proto jsem vystavěl tento hrad – aby fungoval jako vábnička, až se vrátíte a budete hledat svou paní. Smrtelníci jsou tak věrní!"

„Ano, ta ctnost nás zdobí," souhlasil Corum. „Jsi v pořádku, Rhalino?"

„Jsem v pořádku – a vztek mne drží při rozumu," odvětila. „Myslela jsem, že jsi mrtvý. Ale tohle stvoření mi říkalo, že to není pravděpodobné. Našel jsi pomoc? Zdá se, že ne. A vidím, že jsi navíc opět ztratil Ruku a Oko." Hovořila jednotvárně a mdle.

V Corumových očích se zaleskly slzy. „Mabelode zaplatí za ty krušné okamžiky, které jsi musela prožít."

Bůh bez obličeje se zasmál a jeho bytosti se zasmály s ním. Znělo to, jako by se zvířata naučila smát. Mabelode přistoupil zezadu k Rhalině a vytáhl velký zlatý meč, jehož záře všechny oslnila. „Přísahal jsem, že pomstím Ariocha i Xiombarg," zahřměl Mabelode Bez tváře. „Přísahal jsem, že nebudu riskovat svůj život nebo postavení, dokud ty, Corume, nebudeš v mé moci. A když jsi podvedl vévodu Teera," (vévoda Teer na ta

slova sklonil svou prasečí hlavu) „který pak bojoval s mým sluhou Glandythem, jemuž jsem rovněž dovolil zahrát si určitou úlohu v mé připravované pasti, málem jsem tě dostal. Ale něco se přihodilo. Chytili jsme pouze tuhle dívku, ale ty a ten druhý jste zmizeli. Takže tentokrát jsem využil té dívky jako vnadidla. A čekal jsem. A ty jsi přišel. Nyní tě mohu ztrestat. Nejdřív ti trochu zformuji tělo a semelu je s těmi tvými společníky, dokud nebudete na pohled daleko odpornější než cokoliv z mých řad, co ti připadalo hnusné. Tak tě nechám zkomírat rok nebo dva, nebo jak dlouho to tvůj mozeček vydrží, a pak vás opět stvořím ve vašich původních podobách a nechám vás navzájem se nenávidět a zároveň po sobě toužit. Myslím, že už máš určité zkušenosti, co v tomto směru dokáži. A pak…“

„Jak přízemní představivost mají tihle bohové Chaosu,“ pronesl Kwll svým hlasem mnoha tónů. „Jak skromné snahy chovají v mysli! A jaké bezvýznamné sny si nechávají zdát!“ zasmál se. „Jsou sotva lidmi, natož bohy.“

Bohové Pekla ztichli a podívali se po svém králi.

Mabelode uchopil oběma rukama svůj zlatý meč a z něj vytrysklo tisíc stínů, kroutily se a stáčely ve vzduchu a svými tvary něco Corumovi připomínaly, ale nenalézal pro to vhodné jméno.

„Moje moc není přízemní, ty obludo! Co jsi zač, že si dovolíš posmívat se nejmocnějšímu z vládců Mečů, Mabelodemu Bez tváře?“

„Já se neposmívám,“ řekl Kwll. „Já jsem Kwll.“ Sáhl do vzduchu a vytáhl z něj meč s několika čepelemi. „Konstatuji pouze, co je naprosto zřejmé.“

„Kwll je mrtvý,“ řekl Mabelode, „stejně jako Rhynn je mrtvý. Mrtvý. Ty jsi šarlatán. A tvoje vyvolávám duchů mne nudí.“

„Já, *jsem* Kwll.“

„Kwll je mrtvý.“

„Já jsem Kwll.“

Tři bohové Pekla se s tasenými meči vrhli na to podivné stvoření.

„Zabijte ho,“ rozkázal Mabelode, „abych se mohl začít těšit ze své pomsty.“

Kwll ze vzduchu vykouzlil další dva meče s mnoha ostřími. Nechal meče pánů Pekla dopadnout na své tělo poseté drahokamy, pak všechny nedbalým pohybem probodl a odhodil. Všichni tři zmizeli.

„Kwll…,“ řekl. „Ve mně je moc vesmíru.“

„Žádný jednotlivec nemůže mít takovou moc!“ zakřičel Mabelode. „Kosmická Rovnováha to nedovoluje.“

„Ale já Kosmickou Rovnováhu *neposlouchám,*“ pravil Kwll logicky. Obrátil se ke Corumovi a Jharymu a podával Corumovi Rhynnovo Oko. „Já si to s nimi rozdám. Vezměte oko mého bratra do vašeho Plánu a vhoďte je do moře. Nic víc už nebude třeba.“

„Glandyth?“

„Určitě si poradíš se smrtelným chlapíkem i bez mé pomoci. Nějak lenivíš, smrtelníku.“

„Ale Rhalina…“

„Ach.“

Zdálo se, že Kwllova ruka se protáhla shromážděnými pány Pekla, minula, krále Mabelodeho Bez tváře, uchopila Rhalinu stojící vedle něj a odnesla ji.

„Tady.“

Rhalina se rozvzlykala v Corumově náručí.

Corum slyšel, jak Mabelode křičí: „Vyvolejte veškerou mou moc! Přivolejte všechna stvoření všech Plánů, která svázala svůj

osud s mým. Připravte se, moji pekelní páni, je zapotřebí bránit Chaos!“

Jhary na něho zavolal: „Bojíš se jediné bytosti, Králi Mečů? Jediné bytosti?“

Mabelodeův meč se zablyštěl, šíje krále Mečů se nahrbila a hlas potemněl. „Ano, bojím se Kwlla,“ řekl.

„Jsi na to dostatečně moudrý,“ řekl Kwll. Mávl jednou ze svých rukou. „A nyní nechme stranou tyhle hloupé řeči a soustřeďme se na boj.“

Hrad ve tvaru Rhaliny se kolem nich začal roztékat. Páni Pekla zavyli hrůzou a jejich postavy se začaly proměňovat, jak hledaly ten správný tvar, který by jim posloužil nejvhodněji. Mabelode Bez tváře začal růst, až se jeho obrovitá hlava bez obličeje vznášela vysoko nad nimi.

Divé barevné blesky protínaly oblohu. Objevily se obrovské skvrny tmy. Rozléhal se řev a bylo slyšet mlaskání a chrochtání. Ze všech stran cosi hopkalo, ploužilo se a přilézalo – to všechny bestie náležející Chaosu přicházely na pomoc králi Mabelodemu.

Kwll poklepal Jharymu na rameno a ten zmizel.

Corum těžce vzdychl. „Ani ty nemůžeš vzdorovat nekonečné moci Chaosu! Lituji naší dohody. Zbavuji tě jejího závazku!“

„Neuzavřel jsem žádnou dohodu.“ Kwllovy dvě ruce se natáhly k Rhalině a Corumovi a poklepaly je po ramenou. Corum pocítil, že je odnášen z říše Chaosu pryč.

„Oni tě zničí, Kwlle!“

„Přiznávám, že jsem už nějaký čas nebojoval, ale bezpochyby si vzpomenu, co jsem se v mládí naučil.“

Corum letmo zahlédl řičící změť a vřavu, která se vrhala na Zmizelého boha. „Ne…“

Snažil se vytáhnout meč, ale najednou padal. Připomínalo mu to pád, když jejich nebeská loď ztroskotala. Ale tentokrát držel Rhalinu pevně v náručí.

Dokonce i když mu mrákoty obestíraly smysly, držel ji ze všech sil, dokud nezaslechl, že jej volá jménem.

„Corume, Corume, to bolí!“

Měl zavřené oči. Otevřel je. Stáli oba na zčernalé skále a všude kolem nich se vlnilo moře. Nejprve to místo nepoznal, protože hrad tu už nebyl. Potom si vzpomněl, že jej Glandyth spálil.

Stáli na hoře Moidel.

Začínal odliv. Pohlédli k úzké šíji, která pomalu vystupovala z vody.

„Podívej,“ řekla Rhalina a ukázala k lesu.

Zahleděl se tím směrem a spatřil několik mrtvých těl.

„Takže svár stále pokračuje,“ pravil. Chtěl jí pomoci slézt dolů, když vtom si uvědomil, že stále ještě svírá věc, kterou k sobě tiskl i tehdy, když svou jednou rukou pevně držel Rhalinu. Bylo to Rhynnovo Oko.

Rozpřáhl se a hodil je daleko do moře. Zalesklo se ve vzduchu a pak zmizelo pod vlnami.

„Vůbec mi není líto, když vidím, jak konečně mizí,“ řekl.

KAPITOLA V

Glandythův konec

Když přešli mělčinu a dostali se k pobřeží, dokázali lépe rozeznat, jaká mrtvá těla to leží poblíž nedalekého lesa. Byli to jejich staří nepřátelé, bojovníci kmene Ponyů. Podle všeho se tu nějaký čas divoce potýkali mezi sebou. Leželi zde ve svých kožešinách a měděných či bronzových náramcích a náhrdelnících, v rukou hrubé meče a sekyry a každý muž měl alespoň tucet ran. Zcela jasně byli zachváceni Mrakem Nenávisti, který kouzla Nhadraghů přivolala na tuto zemi. Corum se sehnul a ohledal nejbližší mrtvolu.

„Nejsou mrtví dlouho," řekl. „To znamená, že nákaza je stále ještě silná. A přece na nás ještě nepůsobí. Pravděpodobně to nějakou dobu trvá, než zasáhne mozek. Ach, ubozí lidé z Lywm-an-Esh – mí ubozí Vadhaghové…"

Mezi stromy se něco mihlo.

Corum vytasil meč a poprvé pocítil, že mu chybí levá ruka a pravé oko. Cítil se vyvedený z rovnováhy. Pak se s ulehčením pousmál.

Byl to Jhary a za ním šli tři koně mrtvých Ponyů, které vedl za provazy, jež měli místo uzd.

„Nejsou to nejpohodlnější zvířata na cestování, ale pořád lepší, než jít po svých. Kam zamíříme, Corume? Do Halwygu?"

Corum zavrtěl hlavou. „Přemýšlel jsem o jediném skutečně smysluplném úkolu, který se můžeme pokusit splnit. Vcelku není proč jet do Halwygu. Pochybuji, že tam už Glandyth přenesl svůj dvůr, protože nás jistě stále honí po jiných Plánech. Myslím, že bychom se měli vydat do Erornu. Tam je člun, na kterém se můžeme přeplavit na Ostrovy Nhadraghů."

„Tam sídlí ten čaroděj, který svou čaromoc rozprostřel nad světem."

„Přesně tak."

Jhary-a-Conel cvrnkl svého kocoura do bradičky. „Tvůj návrh zní rozumně, Corume Jhaelene Irseii. Pospěšme si."

Nasedli na huňaté poníky a ujížděli lesy Bro-an-Vadhaghu, jak nejrychleji dokázali. Dvakrát se museli ukrýt před malými skupinkami Vadhaghů honících se navzájem. Jednou byli i svědky masakru, ale nemohli udělat nic, aby zachránili ubohé oběti.

Corumovi se po dlouhé cestě nakonec ulehčilo, když spatřil věže hradu Erorn, neboť se bál, že jej Glandyth nebo někdo jemu podobný opět rozbořil. Hrad vyhlížel tak, jak jej zanechali. Všechen sníh roztál a na stromech a keřích byly patrné první doteky jara. Vděčně vešli do hradu.

Ale zapomněli na služebnictvo.

To neodolávalo nákaze dlouho. Hned ve dveřích našli hrůzně zohavené mrtvoly. Další byly roztroušeny po celém hradě a všechny na sobě nesly známky násilí – až na posledního, který svou zběsilost obrátil proti sobě samému a oběsil se v jedné z komnat hudby. V odezvu na jeho mrtvé tělo vydávaly fontány a křišťály svíravý a ponurý zvuk, který málem Coruma, Rhalinu a Jharyho z hradu vypudil.

„Když všechny nebožáky pohřbili, Corum zašel do rozlehlé mořské jeskyně pod hradem. Člun, ve kterém kdysi za krátkých

dnů míru s Rhalinou plachtili po moři, byl stále na svém místě a byl připraven k okamžitému odplutí.

Rhalina a Jhary snesli dolů zásoby a Corum mezitím napjal plachtu. Počkali na odliv a potom propluli velkým, rozeklaným ústím jeskyně a vydali se na otevřené moře. To bylo dva dny předtím, než zahlédli první z Ostrovů Nhadraghů.

Na širém moři přemýšlel Corum o svých dobrodružstvích v rozličných Plánech. Vstoupil do takového množství světů, že už je nedokázal spočítat. Skutečně existovalo Milion sfér, každá jediná obsahující množství Plánů? Bylo obtížné představit si tolik světů. A na všech těchto světech probíhal boj.

„Skutečně neexistuje ani jeden svět, kde vládne stálý mír?“ tázal se Jharyho, když kormidloval a švihák zrovna natáčel plachtu. „Cožpak žádné takové světy nejsou, Jhary?“

Jeho přítel pokrčil rameny. „Snad i existují, ačkoli já sám jsem žádný doposud neviděl. Třeba je mým osudem žádný takový svět nespatřit. Ale není snad přirozené, že všude probíhá určitý zápas?“

„Některá stvoření dokáží žít celý svůj život v míru.“

„Ano, některá ano. Je taková legenda, že kdysi existoval pouze jediný svět – jediná planeta, tak jako je naše – která byla dokonalá a vládl na ní klid. Ale něco ďábelského ji napadlo a ona se naučila bojovat a v průběhu tohoto poznání sama vytvářela další příklady nešváru, kde nenávist mohla vzkvétat ještě lépe. Ale existují množství mýtů, jež tvrdí, že minulost byla dokonalá, nebo že budoucnost bude bez chyb. Já už viděl mnoho minulostí a stejně i množství budoucností, a žádná z nich nebyla skvělá, příteli.“

Corum ucítil, že se člun zahoupal, a uchopil kormidlo pevněji. Vlny se prodloužily a povrch moře zčeřil.

Rhalina ukázala do dálky. „Toulavý bůh – podívej. Blíží se k našemu pobřeží. Stále chytá ryby.“

„Snad Toulavý bůh je ten, kdo zná klid,“ řekl Corum, když se moře uklidnilo a obr zmizel.

Jhary pohladil kocoura po hlavě. Zvířátko se na vodu dívalo s neklidem. „Myslím, že ne,“ pravil potichu.

Minul další den a pak spatřili první ostrovy zdejšího souostroví. Byly převážně tmavě zelené a hnědé. Jak pluli podél pobřeží, viděli zčernalé zbytky měst a hradů, které Mabdeni podpálili, když přišli na Ostrovy Nhadraghů loupit. Jednou či dvakrát na ně ze břehů mávaly nějaké belhající se postavy, ale nevšímali si jich, neboť Mrak Nenávisti zasáhl nepochybně i ty z Nhadraghů, kteří zbyli.

„Tam,“ ukázal Corum. „Ten velký ostrov. To je Maliful, kde je město Os a nhadraghský čaroděj Ertil. Zdá se mi, že cítím, jak mi ten jed opět začíná hlodat mozek…“

„Pak uděláme nejlépe, když si pospíšíme a vykonáme, co je třeba,“ podotkl Jhary. „Pokud to ovšem dokážeme.“

Přistáli s člunem na kamenitém, opuštěném břehu poblíž Osu, jehož hradby byly na dohled.

„Běž, Vousáči,“ zamumlal Jhary ke svému kocourovi, „ukaž nám cestu k domu toho čaroděje.“

Kocour roztáhl křídla, vzlétl vysoko do vzduchu a vznášel se stále nad nimi. Corum, Jhary i Rhalina postupovali obezřetně k městu. A potom, když přelezli suť – to bylo vše, co zůstalo ze vstupní brány – a razili si cestu haldami pobořeného zdiva, kocour slétl a zamířil ke skrčené budově se žlutou kopulí na střeše. Dvakrát ji obletěl a vrátil se na Jhary ho rameno.

Corum pocítil ke kocourkovi záchvěv zloby. Ta zášť byla bezdůvodná a on dobře věděl, co ji způsobilo. Rozběhl se k té nízké budově.

Byl zde pouze jeden vchod, a ten uzavíraly bytelné dřevěné dveře.

„Když je vyrazíme," zašeptal Jhary, „tak upozorníme na svou přítomnost. Podívej, tady – po straně vedou schody."

Schodiště vedlo na střechu. Oba dva s Rhalinou v patách po něm vystoupili.

Společně se přiblížili ke kopuli a nahlédli dovnitř. Nejdřív bylo obtížné rozeznat, co je uvnitř. Spatřili změť pergamenů, zvířecích klecí a kotlů. Ale v jednom rohu se něco ploužilo. Mohl to být jedině čaroděj.

„Už mám po krk téhle opatrnosti," zvolal Corum. „Skončeme to hned!" Zlostně obrátil v ruce svůj meč a jílcem silně udeřil do kopule. Ozval se zvuk připomínající sten a ve zdi se objevila puklina. Udeřil ještě jednou a část zdi se zřítila dolů do místnosti.

Z díry se vyvalil puch a přinutil je couvnout o několik kroků, ale za okamžik se rozplynul v čerstvém vzduchu. Corum pocítil, jak v něm zase kypí neopodstatněný běs, přiřítil se k probořené kopuli a skočil dovnitř otvorem, který před okamžikem vyrobil. S praskotem dopadl na stůl s mnoha zářezy na desce.

S taseným mečem v ruce se rozhlížel kolem sebe. A to, co uviděl, mu z mysli vyhnalo veškerý vztek. Spatřil Nhadragha Ertila.

Prodejný čaroděj zjevně podlehl vlastnímu kouzlu. Kolem úst se mu bělala pěna, Vytřeštěně koulel tmavýma očima.

„Zabil jsem je," zachrčel, „stejně jako zabiju tebe. Údy mne neposlouchaly – tak jsem je zabil."

V jediné zbývající ruce držel svou odseknutou nohu. Další ruka a noha krvácely opodál. „Zabil jsem je!“

Corum se odvrátil a kopl do kotle, ve kterém něco bublalo, a flakony s bylinami a různými chemikáliemi rozházel po síni.

„Zabil jsem je!“ zavřískl čaroděj a hlas se mu zlomil. Z těla mu proudila krev. Zbývalo mu jen několik okamžiků života.

„Jak jsi vytvořil Mrak Nenávisti?“ zeptal se jej Corum.

Slábnoucí Ertil se zašklebil a mávl uťatou nohou. „Támhle – ta kadidelnice. Jenom trochu kadidla – ale zničilo vás to všechny.“

„Všechny ne.“ Corum popadl kadidelnici za řetězy a ponořil ji do jednoho kotle. Z otvorů po stranách se vyvalil zelený dým a v něm se na okamžik zamihotala ďábelská tvář. Pak se dým rozplynul.

„Zničil jsem to, co zničilo mnoho lidí mého národa, kouzelníku,“ řekl Corum.

Ertil k němu vzhlédl skelným zrakem: „Potom mne znič také, Vadhaghu, zasloužím si to.“

Corum zavrtěl hlavou. „Nechám tě umírat smrtí, jakou sis zvolil.“

Shora zazněl Jharyho hlas:

„Corume!“

Kníže v Šarlatovém plášti zvedl hlavu a uviděl v otvoru kopule Jharyho obličej.

„Co se děje, Jhary?“

„Glandyth musel vycítit, že se tomu čarodějovi zkalil rozum.“

„Co tím chceš říct?“

„Letí sem, Corume. Stále na těch svých obludách.“

Corum zasunul meč do pochvy a seskočil ze stolu. „Sejdeme se před domem. Tudy se zpět nevyšplhám.“

Překročil to, co zbylo z Ertila Nhadragha, a otevřel dveře. Jak scházel po schodech, slyšel brebentění a nářek zvířat v klecích. Žadonila o vysvobození.

Venku na něj čekali Jhary s Rhalinou. Corum uchopil Rhalinu pod paží a zavedl ji do domu.

„Zůstaň tady, Rhalino. Je to odporné místo, ale zatím nejbezpečnější. Zůstaň tu. Prosím."

Černá křídla tepala vzduch. Glandyth byl blízko.

Corum s Jharym se rozběhli. Za chvíli dorazili na místo, které bývalo náměstím. Nyní je vyplňovaly hromady suti. Tady se zastavili.

Řady Denledhyssiů prořídly. Někteří nepochybně zahynuli při střetu s vévodou Teerem. Stále se ale ve vzduchu nad městem Os vznášel dobrý tucet černých příšer.

Z nebe zazněl triumfální jek, při kterém tuhla krev v žilách, a rozezněl se ozvěnou po rozbořeném městě.

„Corum!"

Byl to Glandyth-a-Krae. Spatřil svého nepřítele.

„Kdepak je tvá čarodějná ruka a kouzelné oko, Shefanhe? Zpátky v pekle, odkud sis je vykouzlil, eh?"

Glandyth se rozesmál.

„Takže po tom všem zemřeme rukama Mabdena," povzdechl si Corum potichu a díval se, jak se černé stvůry snášejí na vzdálenější straně náměstí. „Připrav se na smrt, Jhary."

Čekali s tasenými meči. Glandyth slezl z obludy, sloužící Chaosu, a následován svými Denledhyssii, razil si k nim cestu ruinami.

S myšlenkou na záchranu Jharyho a Rhaliny zavolal Corum na rozložitého vůdce ozbrojenců: „Svedeš se mnou čestný

souboj, hrabě Glan-dythe? Řekneš svým mužům, aby se stáhli, dokud budeme zápasit?“

Glandyth-a-Krae si upravil kožešinový plášť na zádech a stáhl si přílbu hlouběji do rudého obličeje. Z odulých rtů se mu vydral chechtot. „Když si myslíš, že je pro mne čest bojovat s chudákem, který má jen jednu ruku a jedno oko, dobře, budu s tebou zápasit, Corume.“ Pokynul svým mužům: „Ustupte, jak si žádá. Za malý okamžik vám dodám jeho druhou ruku a druhé oko.“

Barbaři se vesele rozhýkali vtipu svého vůdce.

Mabdenský hrabě přišel blíž. Dělilo je pouze několik yardů. Glandyth se na Vadhagha zadíval planoucíma očima. „Způsobil jsi mi v poslední době spoustu potíží, Shefanhe. Ale teď, pro tohle potěšení, na všechno zapomenu. Strašně rád tě vidím.“ Zpoza, opasku vytáhl velikou válečnou sekeru a z pochvy vytasil meč. „Dokončíme, co jsme začali v lesích pod hradem Erorn.“

Vykročil kupředu, ale vtom jej zarazil poděšený křik jeho mužů. Ohlédl se.

Černé nestvůry se odlepovaly od země a odlétaly směrem k východu. A jak odlétaly, mizely.

„Vracejí se k Chaosu,“ sděloval Corum Glandythovi. „Jejich pán je potřebuje, protože je ve velkých nesnázích. Když tě zabiju, Glandythe, nechají mne tví muži jít?“

Glandythova tvář se roztáhla do vlčího šklebu. „Moji Denledhyssiové mne mají děsně rádi.“

„Takže toho moc nezískám,“ pravil Corum. „Ještě okamžik.“ Zamumlal k Jharymu: „Dojdi teď pro Rhalinu. Vezměte si člun. I kdybych byl zabit, Denledhyssiové nemají nic, čím by vás mohli pronásledovat. To je to nejmoudřejší, co se dá dělat, Jhary, neodmítej to.“

Jhary si vzdychl: „Já ten návrh neodmítám. Udělám vše, jak říkáš. Odcházím.“

„Jeho necháte odejít z Osu, že?“ řekl Corum.

Glandyth pokrčil rameny. „No dobrá. Když se budeme nudit, vždycky si na něj můžeme uspořádat hon. A nemysli si, že lituji ztráty několika zvířat Chaosu. Mám vlastního čaroděje, který mi vykouzlí něco nového, když to budu potřebovat.“

„Ertila?“

Glandythovy zanícené oči se zúžily. „Co je s Ertilem?“

„Zabil se. Mrak Nenávisti zasáhl i jeho.“

„To nevadí. Já si – haaiii!“ Hrabě z Krae se náhle vrhl ke Corumovi, z každé strany po něm sekl sekerou i mečem.

Corum uskočil zpět, zachytil o něco nohou a klesl k zemi v okamžiku, kdy mu sekera prosvištěla nad hlavou. Překulil se a uhnul před mečem, jenž udeřil do kamenné dlažby. Podepřel se pahýlem levé ruky. Mezitím Glandyth zaútočil prudkým, nízkým švihem sekery. Corum úder odrazil zdravou rukou a zároveň se mu podařilo vstát.

Barbar byl přes svou tloušťku silný a rychlý, jako vždy býval. Naproti tomu už pouze samotná Glandythova přítomnost Coruma oslabovala. Snažil se zaútočit, ale jeho protivník mu nedovolil vydechnout a zatlačoval jej dál a dál přes hromady suti. Corumovou jedinou nadějí bylo, že Jharymu se podařilo přimět Rhalinu nastoupit do člunu. Věděl, že než jej Glandyth zabije, budou na cestě ke hradu Erorn.

Sekera i meč dopadly na Corumovu nastavenou čepel a pod silou toho úderu mu zdřevěněla paže. Sklouzl ostřím po toporu sekery a pokoušel se odseknout Glandythovi prsty, ale hrabě z Krae sekeru stáhl a namířil ji na Corumovu hlavu.

Ten znovu uhnul a sekera odsekla jen několik kroužků brnění z jeho levého ramene. Vážnější zranění knížeti nezpůsobila.

Glandyth se zašklebil. Funěl svůj smrdutý dech Corumovi do tváře a z šílených očí mu čišela touha vraždit. Výpad mečem – a Corum ucítil, jak se mu chladná ocel zaryla do stehna. Ustoupil a spatřil, že stříbřitými kroužky jeho brnění prosakuje krev a stéká po noze dolů.

Glandyth těžce oddechoval. Na okamžik se zastavil a chystal se k poslední ráně.

Corum vyrazil, ťal čepelí po Glandythově obličeji a sekl jej do tváře dřív, než barbar stačil zvednout meč a ránu odrazit.

Z rány na stehně Corumovi stále crčela krev. Kulhal pozpátku přes navršené ruiny a snažil se od svého nepřítele alespoň trochu vzdálit. Glandyth jej nenásledoval. Stál na místě a vychutnával Corumovu bolest.

„Myslím, že mne stále ještě potěší, když budeš umírat pomalu. Byl bys tak přenáramně laskav, kníže Corume, a popoběhl ještě o něco dál? Prodloužíš si tím život o pár okamžiků.“

Corum se narovnal. Téměř omdléval. Nebyl schopný ani odpovědět. Zíral na Glandytha svým jediným okem a pak o krok přistoupil.

Glandyth se zachechtal. „Celou tvou rasu jsem vybil, až na tebe. A teď, po neskutečně trpělivém čekání, můžu zabít posledního z toho tvého špinavého druhu.“

Corum učinil další krok dopředu.

Glandyth si znovu připravil zbraně. „Chceš umřít, co?“

Corum zakolísal. Stěží hraběte z Krae viděl. S obtížemi zdvihl svůj meč a pokoušel se opět udělat krok.

„Tak pojď,“ řekl Glandyth, „pojď.“

Po ruinách přelétl stín. Corum si nejdřív myslel, že se mu to zdá. Potřásl hlavou, aby si pročistil smysly.

Glandyth stín také postřehl. Úžasem otevřel odulá ústa a vytřeštil krví podlité oči.

A zatímco zíral vzhůru na to, co vrhalo ten stín, Corum se vyřítil s napřaženým mečem a v pádu jej vrazil Glandythovi do hrdla.

Glandyth vydal dutý zvuk, zachrčel a z úst mu vytryskla krev.

„Za mou rodinu," vydechl Corum.

Stín se pohnul, jak se pohnul i jeho původce. Obr. Gigant s velkou sítí, kterou svrhl na zděšené bojovníky Denledhyssiů, zdvihl je vzhůru a mrštil jimi daleko za město. Byl to obr s dvěma třpytícíma se, drahokamy posázenýma očima.

Corum klesl na zem vedle mrtvého těla Glandytha-a-Krae a vzhlížel k obrovité postavě. „Toulavý bůh," hlesl.

Jhary se objevil vedle něj. Přiklekl a zastavil mu krvácení z rány na stehně.

„Toulavý bůh," přikývl. „Ale už nikdy nebude chytat ryby po všech mořích světa, protože našel to, co hledal."

„Svoji duši?"

„Své oko. Toulavý bůh je Rhynn."

Corumovi se zkalil zrak ještě víc, ale jakoby růžovým oparem spatřil přicházet Kwlla. Zmizelý bůh se na něj šklebil.

„Vaši hloupí bohové Chaosu jsou pryč," řekl. „S pomocí svého bratra jsem je všechny pobil, i s těmi jejich miláčky."

„Děkuji ti," řekl Corum slabě. „A bůh Arkyn ti také poděkuje."

Kwll se zachechtal: „Myslím, že ne."

„Proč – proč ne?"

„No, jako přívažek jsme zabili i boha Zákona. Teď jste vy, smrtelníci, v těchto Plánech od bohů osvobozeni."

„Ale Arkyn – Arkyn byl dobrák."

„Pak si najdi boha sám v sobě, když božství je to, co uctíváš. Nastává čas Prostoupení Milionu Sfér a to znamená změnu – důkladné přeměny v podstatě existence. Možná to byla naše úloha – zbavit patnáct Plánů těch nesmyslných bůžků a jejich praštěných záměrů.“

„Ale Rovnováha…?“

„Ať se převaluje nahoru a dolů podle libosti. Nyní už to neznamená nic. Jsi sám sobě vlastním pánem, smrtelníku – ty i tvůj lid. Sbohem.“

Corum se snažil ještě něco říci, ale prudká bolest mu zakalila smysly. Nakonec omdlel.

Předtím, než se propadl do hlubokého bezvědomí, mu ještě jednou v hlavě zazněl Kwllův hlas mnoha tónů.

„Nyní si můžeš sám utvářet svůj vlastní osud.“

ZÁVĚR

Opět se země zhojila z ran a opět přišli smrtelníci a opravili vše, co předtím padlo za oběť běsnící zuřivosti. Lid z Lywm-an-Esh si našel nového krále a ti z Vadhaghů, kteří se uchránili před smrtí, se vrátili do svých hradů.

Na hradě Erorn, tyčícím se nad mořem, se Corum Jhaelen Irsei, kníže v Šarlatovém plášti, uzdravil ze svých zranění díky lektvarům Jharyho-a-Conela a laskavé péči paní Rhaliny. Vzpomněl si, co viděl v domě toho doktora, když se nechtě ocitl v Plánu lady Jane Pentallyon, a našel si novou zábavu. Zhotovoval umělé ruce. Ale takovou, která by jej uspokojovala, musí teprve vyrobit.

Jednoho dne Jhary přišel v klobouku, na zádech brašnu a na rameni svého černobílého kocoura. Dost neochotně se loučil. Corum i Rhalina jej prosili, aby zůstal a užíval s nimi klid a mír, který konečně získali.

„Vždyť svět bez božstev, je světem, kde není příliš mnoho věcí, jichž by bylo třeba se bát," pravil Corum.

„To je pravda," přisvědčil Jhary.

„Pak přece zůstaň," naléhala Rhalina.

„Ale," odpověděl Jhary, „já jdu hledat světy, kde bohové stále ještě vládnou, protože já do jiného světa nepatřím. Nesnesl bych, kdybych musel vinit sám sebe za všechna neštěstí. To by prostě nešlo! Bohové – vědomí nepříliš vzdálené vševědoucnosti

– démoni – osudy, kterým nelze uniknout – naprosté zlo – naprosté dobro – všechny tyhle věci já potřebuji.“

Corum se usmál. „Pak tě tedy nemohu zdržovat. Běž. A pamatuj si, že tě máme rádi. A nezatracuj úplně tento svět. Vždycky se dají vytvořit noví bohové.“

Tak končí třetí a poslední kniha o Corumovi

Michael Moorcock

KRÁL MEČŮ

Obálka Juraj Maxon
Překlad Stanislav Plašil
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Magda Novotná, Helena Šebestová
Sazba provedena v Latexu na počítačích firmy PragComputer

Vydalo Nakladatelství Laser
jako svou 79. publikaci.
Plzeň 1994, vydání 1.
Náklad 10 000 výtisků.

Prodejní cena 45 Kč